

Giới thiệu Trùng Sinh Như Nguyệt

Truyện Trùng Sinh Như Nguyệt, chuyện nói về một cô gái thực sự yêu hấn hết lòng nhưng hấn vì cái gì mà phản bội cô chính vì đứa bạn thân đã cướp mất anh và họ đã có con với nhau.

Cô mồ côi cha mẹ từ nhỏ, không có gì hết ngoài sắc đẹp với tài nấu ăn tuyệt đỉnh nhưng những điều đó chẳng là gì hết đối với hấn. Những thứ đó đối với hấn vô nghĩa, nhưng cô thật sự rất yêu anh nhưng lúc chia tay với anh thì cô phát hiện mình đã có thai với anh.

Trong lúc tức giận cô đã phá bỏ đứa con của mình, tuy hối hận nhưng cũng đã muộn và một lần nữa cô lại trùng sinh vào cái thời điểm đang chia tay, cô phải làm gì hay là cho anh một cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Cô cầm tấm chi phiếu này rồi biến khỏi mắt tôi ngay.” Hạ Vũ Kinh vất tờ chi phiếu đủ để cô sống sung sướng vào mặt cô.

“Em không cần anh mau nói đi. Anh với cô ta có quan hệ gì?” Hàn Như Nguyệt hỏi.

“Kinh, chúng ta về thôi, em sợ sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.” Mộc Thiên Nhu rung rung nước mắt nói.

“Được rồi, chúng ta về thôi.” Hạ Vũ Kinh dịu dàng đỡ Mộc Thiên Nhu đứng dậy sau đó quay sang Như Nguyệt nói:

“Hàn Như Nguyệt, nể tình cô đã ở bên cạnh tôi 3 năm nên tôi sẽ không làm gì cô cả.”

Hạ Vũ Kinh để Như Nguyệt một mình ở lại trong quán cà phê vắng khách.

Như Nguyệt loạng choạng bước ra.

Hạ Vũ Kinh, Mộc Thiên Nhu là 2 người quan trọng nhất đối với cô. Cô chỉ là 1 con bé mồ côi, không gia đình, không người thân. Cho đến khi cô gặp hấn.

Cô cùng không ngờ có ngày cô có bạn trai là Tổng giám đốc Hạ thị. Bạn thân là thiên kim tiểu thư của Mộc thị.

Mễ Ly gục ngã xuống đường khóc, cô không thể tin được. Cô không thể tin ai được nữa,...

--- -----Ta là phân cách tuyến-----

“Đây là đâu?” Như Nguyệt mệt mỏi hỏi.

“Cô tỉnh rồi? Cô đừng lo, đây là bệnh viện. Mọi người thấy cô bị ngã giữa đường nên đã đem cô vào bệnh viện.” Y tá cười giải thích.

“Tôi muốn xuất viện.” Như Nguyệt ngồi dậy nói.

“Không được đâu, thai nhi của cô bị suy dinh dưỡng nên cần ở lại vài ngày để theo dõi thêm.”

“Cái gì? Tôi mang thai?” Như Nguyệt không tin được mà hỏi.

“Đúng vậy, cô mang thai được hơn 2 tháng rồi.” Y tá cười giải thích.

“Tôi muốn phá thai.” Giọng của Như Nguyệt run run.

“Hả??” Y tá bất ngờ.

“Cô không nghe tôi nói sao? Tôi muốn giết chết đứa bé này.” Như Nguyệt thét lên.

“Có chuyện gì mà ồn ào vậy?”

“Sao không để cho người ta ngủ gì hết vậy?” Máy bệnh nhân khác khó chịu nói.

“Xin lỗi mọi người ạ.” Y tá xin lỗi.

Y tá không còn cách nào khác đành đi nói với bác sĩ.

“Cô chắc chắn muốn bỏ đứa bé này chứ?” Bác sĩ chán ghét hỏi. Bà là bác sĩ khoa sản, đã gặp nhiều trường hợp như thế này.

“Đúng vậy.” Đứa bé của hắn, cô việc gì phải giữ lại chứ?

“Kính, anh có nghĩ là Như Như giận em không?” Mộc Thiên Nhu nằm trong lòng hạ Vũ Kính đáng thương nói.

“Ngoan, đừng nghĩ đến cô ta nữa. Như thế sẽ không tốt cho con đâu.” Hạ Vũ Kính xoa xoa bụng Mộc Thiên Nhu nói.

“Kính, con đã được 1 tháng rồi, chỉ cần chờ 8 tháng nữa đứa bé sẽ ra đời.” Mộc Thiên Nhu hạnh phúc nói.

“Nếu muốn đứa bé khỏe mạnh thì em nên đi ngủ đi. Tháng sau chúng ta sẽ tổ chức đám cưới, mai anh sẽ mời ba mẹ em đến nói chuyện.” Hạ Vũ Kính ôn nhu nói.

“Thật chứ? Em có thể trở thành vợ anh ư?” Mộc Thiên Nhu cảm động nói.

“Đúng vậy, nên bây giờ em đi ngủ đi. Anh đi xử lý chút việc.” Hạ Vũ Kính hôn lên trán của Mộc Thiên Nhu rồi ra ngoài.

Sau khi Hạ Vũ Kính ra ngoài Mộc Thiên Nhu liền cười to. Haha, cuối cùng cô cũng thành công để trở thành Hạ phu nhân. Hàn Như Nguyệt a~, tôi thực sự xin lỗi, nhưng tôi đã cướp được Hạ Vũ Kính.

Mộc Thiên Nhu vuốt bụng mình nói nhỏ:

“Con à, ba của con sẽ không phải là tên vô công rồi nghề đó. Mà là Hạ tổng nên con nhất định phải là con trai, như thế tất cả tài sản mới thuộc về mẹ con chúng ta.”

“Em tên Như Nguyệt đúng không?” Giọng nói của 1 người đàn ông già vang lên.

“Sao? Anh có nhu cầu à?” Như Nguyệt quỵên rũ hỏi.

“Đúng vậy, đi bây giờ chứ?” Người đàn ông đó dâm đãng nói.

“Được.”

Đã 3 năm kể từ ngày cô phá bỏ đứa bé, cô xin vào quán bar để tiếp khách.

“Con à, con có hận mẹ không? Chỉ vì mẹ chán ghét ba con nên mới giết chết con?” Như Nguyệt cầm chai rượu đứng trên tầng thượng của chung cư hỏi.

“Mẹ xin lỗi, mẹ thực sự xin lỗi.” Như Nguyệt khóc Sau đó hét:

“Hạ Vũ Kính, em mãi mãi hận anh, vĩnh viễn đều ...hức hức... hận anh.”

Mộc Thiên Nhu đã sinh cho anh 1 đứa bé gái đáng yêu, anh cũng hết sức cưng chiều nó. Nếu như con của cô còn chắc cũng đã lớn như thế. Ha, nhưng cô làm gì có tư cách mà hỏi hận chứ? Chính cô đã tự mình quyết định phá đứa bé.

Cô lau nước mắt, cô mệt lắm rồi, cô muốn buông xuôi tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ưm, đau quá.

“Nước, cho tôi nước.” Như Nguyệt khề nói.

Một li nước được đưa đến môi của Như Nguyệt.

“Đây là đâu?” Sau khi giải tỏa được cơn khát, Như Nguyệt liền hỏi.

“Cô đừng lo, đây là bệnh viện. Cô bị ngã giữa đường nên mấy người dân xung quanh đem cô đến đây.” Y tá cười giải thích.

“Hả?” Như Nguyệt nhíu mày, không phải cô đã chết sao? Mà lời thoại này không phải là của 3 năm trước sao?

“Làm ơn cho tôi hỏi. Hôm nay là ngày bao nhiêu?” Như Nguyệt hỏi.

“Cô không cần lo đâu, cô mới ngủ được 1 buổi sáng thôi. Hôm nay là ngày 25/1/XXXX.”

Như Nguyệt ngẩn ngơ, đây không phải là ngày mà cô quyết định phá bỏ đứa bé sao?

Thấy Như Nguyệt ngẩn ngơ ý tá cười nói:

“Cô không cần lo đâu, đứa bé vẫn ổn, chỉ là cần thêm 1 thời gian để theo dõi thôi.”

“À vâng, ừm tôi có thể lấy túi xách của mình được không?” Như Nguyệt nói.

“Vậy cô chờ đây một lát.” Y tá nói với Như Nguyệt.

“Ừ.”

Như Nguyệt vui mừng, cô có cơ hội để làm lại cuộc đời của mình. Lần này cô nhất định phải sống tốt hơn. Nước mắt lại chảy ra, cô vuốt vuốt bụng, lẩm bầm

“Con đừng lo, lần này cho dù cực khổ mẹ cũng sẽ nuôi con một cách toàn diện.”

Thấy ý tá sắp vào Như Nguyệt liền lấy tay lau nước mắt, y tá đem cái túi xách hàng hiệu nói:

“Cô Hàn, đây là túi xách của cô đúng không? Tôi có thấy chứng minh thư của cô.”

“Đúng rồi, cảm ơn cô.” Như Nguyệt cười nói.

Y tá nhìn cái túi xách hàng hiệu của Như Nguyệt lòng ham muốn liền nổi lên. Với cái đồng lương bèo bọt của cô thì cần phải trả góp 2 năm mới mua được cái túi xách đó. Mà cô ta ăn mặc cũng bình thường chắc chắn là không phải tự mua.

Như Nguyệt thấy cô y tá đang nhìn cái túi xách của mình thì cười nói:

“Cô đừng hiểu nhầm, cái túi này là hàng fake thôi. Trên mạng bán đầy.” Thực ra cái váy này là hàng hiệu 100%, do Hạ Vũ Kinh mua cho cô nhưng cô định sẽ trả lại túi xách, áo quần, nhà, tất cả nhưng thứ mà anh mua cho cô, cô đều sẽ trả lại tất.

“Vậy sao?” Y tá nghe Như Nguyệt nói thế thì tự trách mình, người ta như thế mà mình lại có suy nghĩ bấy bậ như vậy.

“Cô có thể cho tôi biết khi nào thì tôi có thể xuất viện không?” Như Nguyệt hỏi.

“Ngày mai là cô có thể xuất viện rồi. Nếu không có việc gì nữa thì tôi đi trước.” Y tá cười nói.

“Vâng, cô cứ đi đi.”

Như Nguyệt lấy chiếc smartphone đang thịnh hành nhất ra. Cái này cũng là do anh mua cho cô. Như Nguyệt hừ lạnh, vất điện thoại vào thùng rác.

Mấy cái thứ dơ bẩn đó, cô không cần. Như Nguyệt kiểm tra túi, tiền thẻ ngân hàng đều còn. Vì từ trước đến giờ cô không cần chi tiêu thứ gì, mà nếu có cũng là do anh mua cho nên cô có rất nhiều tiền tiết kiệm.

Như Nguyệt nhắm mắt lại, cô mệt rồi nên đi ngủ thôi, nhưng cô hi vọng đây không phải là 1 giấc mơ.

BT Hạ gia:

“Con chào bác.” Mộc Thiên Nhu lễ phép nói,

“Nhu Nhu, đều là người nhà của nhau cả con còn chào hỏi làm gì? Với lại trong bụng con còn có dòng máu của Kinh nhi.” Hạ phu nhân hiền hậu nói.

“Vâng, con biết rồi bác.” Mộc Thiên Nhu thẹn thùng nói.

“Đừng có kêu là bác nữa, là mẹ đi.” Hạ phu nhân cười.

“Vâng, mẹ.” Mộc Thiên Nhu đỏ mặt nói.

“Thế ba mẹ con đâu?”

“Ba mẹ con đang trên đường đến đây ạ. Thế Kinh đâu ạ?” Mộc Thiên Nhu hỏi.

“Thằng bé xuống bây giờ đây.”

“Vâng.”

Mộc Thiên Nhu thăm quan sát BT, quả thật rất đẹp, rất sang trọng. Tuy Mộc gia cô cũng có tiếng nhưng không thể bằng Hạ gia được. Nếu cô trở thành Hạ phu nhân, cô sẽ có mọi thứ.

Mộc tổng cùng Mộc phu nhân bước vào, thêm đó là cô em gái-con riêng của Mộc tổng. Cô ta là Mộc Thiên Mai. Mộc Thiên Mai cũng giống như Mộc Thiên Nhu, đều là Bạch Liên Hoa.

Mộc Thiên Mai đỏ mắt, ghen tị nhìn Mộc Thiên Nhu.

“Hạ phu nhân khỏe.” Mộc tổng cười hen mồm nói.

Hạ phu nhân thực sự cũng không ưa gì Mộc gia nhưng đáng tiếc là Mộc Thiên Nhu đang có cháu nội của mình, bà cũng không còn cách nào khác:

“Ông bà thông gia mau ngồi xuống đi. Còn khách sao làm gì?”

“Cảm ơn bà.” Mộc phu nhân nói.

Mộc Thiên Mai đáng thương ngồi khép nép ở góc. Hạ phu nhân thấy thế hỏi:

“Ồ, không phải 2 người chỉ có Nhu Nhu thôi sao?”

Mộc tổng bị hỏi bất ngờ như vậy không biết phải làm sao thì Mộc phu nhân đã nhanh miệng nói:

“Là con gái nuôi của chúng tôi, Mộc Thiên Mai. Mẹ nó trước đây là giúp việc trong nhà tôi, nhưng bà ấy không chồng mà có con, mà không lâu sau thì bà ấy chết. Chúng tôi không nỡ để con bé vào trại mồ côi nên mới nhận làm con nuôi. Mà Thiên Mai cũng thua Nhu Nhu 3 tuổi nên ai cũng tưởng là con gái chúng tôi.”

“Ra vậy.” Hạ phu nhân gật đầu nói.

Mộc Thiên Mai nghe thế hận không thể mà bóp chết Mộc phu nhân, bà ta luôn luôn chế giễu cô và mẹ cô. Nếu không phải tại bà ta, mẹ cùng cô có thể sống 1 cuộc sống sung sướng rồi.

“Con bỏ lỡ chuyện gì sao?” Hạ Vũ Kinh đi xuống hỏi.

“Không có, mà sao con lâu quá vậy?” Hạ phu nhân trách móc.

“Con xin lỗi mẹ, ba vợ, mẹ vợ.” Hạ Vũ Kinh nói xong thì ngồi xuống bên cạnh Mộc Thiên Nhu.

Mộc Thiên Mai vừa nhìn thấy Hạ Vũ Kinh thì liền đỏ mặt, trên đời này có người đẹp trai vậy sao?

Mộc tổng nói:

“Hạ tổng khách khí quá rồi.”

“Ba vợ đừng nói thế. Gọi con là Kinh là được rồi.” Hạ Vũ Kinh nói.

“Ừ.”

Như Nguyệt ra khỏi bệnh viện đi bộ đến chung cư mà anh mua cho cô. Nhưng cô mới phát hiện ra là chung cư chuẩn bị đập để xây sân Golf. Đồ đạc của cô bị vứt ra bãi rác nhưng may mắn là những thứ quan trọng như: tiền tiết kiệm, thẻ ATM cô đều mang hết.

Như Nguyệt không còn cách nào là phải đến trung tâm bất động sản. Như vậy cũng tốt, cô không có bằng đại học, nhân tiện thế thì tìm 1 căn hộ 2 tầng để buôn bán cái gì đó cũng được.

Văn phòng bất động sản:

“Xin chào, tôi có thể giúp gì cho cô?” Chủ cửa hàng này là 1 phụ nữ trung niên hơn 50 tuổi. Họ Lạc.

“Xin chào, tôi muốn tìm một căn hộ 2 tầng ở gần trường học.” Như Nguyệt nói.

“Vừa hay tôi đang có 1 căn nhà bỏ trống. Đủ để cho 2 người lớn và 1 trẻ em dùng. Cũng chỉ cách 20’ đi bộ cô đi luôn không?” Bà Lạc hỏi.

“Vâng, như thế thì hay quá.” Như Nguyệt cười nói.

“Cô thấy thế nào? Căn nhà này khá to, tầng 1 cũng đủ để cho hơn 20 vị khách ngồi. Tầng 2 có 3 phòng trong đó có thể làm 2 phòng ngủ và 1 phòng khách, bếp thì có thể nấu ăn ở tầng 1. Cả 2 tầng đều có nhà vệ sinh. Và có 1 trường trung học đối diện.” Bà Lạc giới thiệu.

“Quả thật là rất tốt nhưng không biết con có đủ tiền không?” Như Nguyệt lưỡng lự nói.

“Không sao, căn hộ này có thể trả góp trong vòng 3 năm. Tiền đặt cọc là 5000, với lại tôi có bà con xa làm công nhân, khi sửa sang lại lại thì có thể giảm giá cho cô.” Bà Lạc cười nói. Nhìn cô gái này là biết hoàn toàn như thế nào. Đang có thai nhưng bị chồng hoặc bạn trai bỏ. Nhưng bà không vì thế mà khinh thường, thậm chí là nể phục, 1 cô gái mới hơn 20 mà có thể sống 1 mình với đứa con thì rất khó để có ai làm được.

“Vậy thì con cảm ơn bà nhiều lắm.” Như Nguyệt cúi đầu nói.

“Không có gì, vậy chúng ta về văn phòng để kí hợp đồng mua nhà thôi.” Bà Lạc nói.

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Sau khi kí hợp đồng, Như Nguyệt vui vẻ đi chợ mua đồ. Áo quần cô đều đã bị vất, cô cũng nên mua váy bầu.

Sau khi mua được khá nhiều đồ, Như Nguyệt mới hài lòng đi về.

Vì không có chỗ ở nên Như Nguyệt trực tiếp ở căn hộ đó. Cô vuốt bụng mình, nói nhỏ:

“Con à, sau này đây sẽ là nhà của mẹ con chúng ta. Đây sẽ là nơi con lớn lên.”

Mẽ Ly tắt điện rồi đi ngủ. Từ ngày mai, cuộc đời mới của cô sẽ bắt đầu.

“Kính, em muốn ăn cháo bào ngư.” Mộc Thiên Nhu nũng nịu nói.

“Được rồi, anh sẽ bảo đầu bếp làm, em còn muốn ăn gì nữa không?” Hạ Vũ Kính cưng chiều hỏi.

“Không.”

“Được rồi.”

Hạ Vũ Kính đi xuống bếp nói:

“Thím Lam, thím nấu cháo bào ngư đi. Nhu Nhu muốn ăn.”

Thím Lam nghe thế nhíu mày nói:

“Nhưng thiếu gia rất ghét bào ngư mà.”

“Tôi cũng thấy lạ nhưng chắc đứa bé có khẩu vị giống mẹ nó.” Hạ Vũ Kính cười nói.

“Vâng. Mà tiểu thư lúc này đã gọi cho bà chủ nói rằng còn 1 tháng nữa tiểu thư sẽ về.”

“Con bé đó vẫn còn nhớ đến gia đình này sao?” Tuy rằng câu nói của Hạ Vũ Kinh là trách cứ nhưng giọng điệu lại rất cung chiêu.

Hạ Vũ Kinh vừa đi lên lầu Thím Lam đã đi vào phòng của Hạ phu nhân:

“Bà chủ, việc thiếu gia ghét bào ngư là do di truyền từ ông chủ đúng không?”

“Bà thật là, Kinh nhi ghét cái gì mà cũng không biết sao? Nó cùng Linh nhi đều rất ghét bào ngư. Lúc tôi mang thai nó, ngửi mùi bào ngư là đã buồn nôn rồi, lúc đầu tôi cũng thấy lạ vì bình thường tôi rất thích bào ngư. Hỏi mẹ chồng mới biết, tất cả người nhà họ Hạ đều không thích bào ngư chút nào. Bà hỏi thế là có ý gì?” Hạ phu nhân hỏi.

“Tại vì thiếu gia bảo tôi làm cháo bào ngư cho thiếu phu nhân ăn.” Thím Lam nói.

“Không thể như thế được. Ba chồng, chồng tôi và Kinh thậm chí cả Linh nhi đều rất ghét bào ngư.”

“Bà chủ, không lẽ nào...?” Thím Lam nghi hoặc hỏi.

“Bà cứ nấu cháo cho Thiên Nhu rồi tính sau.”

“Vâng.”

Thím Lam tiếp tục làm việc, Hạ phu nhân nghi hoặc. Nếu bà nghĩ đúng, đứa bé trong bụng Mộc Thiên Nhu không phải là con của Kinh, không phải là người Hạ gia.

Mộc Thiên Nhu đương nhiên không biết sở thích của Hạ Vũ Kinh nên mới vô tư ăn uống như vậy.

“Nhur Nguyệt, tôi đem thợ đến rồi này.” Bà Lạc mở cửa ra nói.

“Cảm ơn bà Lạc.” Như Nguyệt đi xuống lầu nói.

“Cô ăn sáng chưa?” Bà Lạc quan tâm hỏi.

“Cháu vừa ăn xong. Cháu đi khám thai, bà trông nhà một lát nhé.” Như Nguyệt cười nói.

“Được rồi, cô cứ đi đi. Để tôi bảo bọn họ sửa sang cho.” Bà Lạc hào phóng nói.

“Vậy làm phiền bà.”

Như Nguyệt đi đến phòng khám của bác sĩ Trầm.

“Xin chào. Cô đến khám thai ạ?” Y tá hỏi.

“Vâng, đúng vậy.”

“Cô đã có lịch hẹn trước chưa ạ?”

“Phía có lịch hẹn trước sao?” Như Nguyệt hỏi.

“Vâng, nếu cô không vội thì có thể đặt lịch trước, khoảng hơn 10 ngày nữa thì lịch của bác sĩ sẽ trống.” Y tá nói.

“Vâng, như vậy cũng được.” Như Nguyệt gật đầu.

Như Nguyệt đi bộ về nhà, cô lâu rồi không hít thở không khí trong lành, đang đi gần công viên thì:

“Ba, con muốn ăn kẹo bông.” Giọng nói ngọt ngào của 1 cô bé vang lên. Cô bé đang ngồi trên cổ của ba cô bé

“Cục cưng muốn ăn bao nhiêu cái?” Người đàn ông đó cười hỏi.

“Anh thật là, đừng chiều con như thế chứ.” Người phụ nữ đứng bên cạnh dịu dàng nói.

“Không sao, nó là con gái anh. Không chiều nó thì chiều ai?”

Thấy cảnh đó, mũi của Như Nguyệt chua xót. Con cô sau này cũng sẽ giống như cô, là một đứa trẻ mồ côi.

“Con đừng lo. Mẹ sẽ làm những thứ mà ba con không thể làm cho con. Mẹ sẽ cố gắng.” Như Nguyệt dụi mắt.

Đúng vậy, cô không thể khóc nữa, sau này cô sẽ là chỗ dựa cho con của mình. Cô không thể yếu đuối như thế được. Cô phải mạnh mẽ lên.

Như Nguyệt không nhìn cảnh gia đình 3 người hạnh phúc đó nữa, cô tiếp tục lặng lẽ bước đi.

“Anh Phong, em đã thông báo với mẹ là tháng sau chúng ta sẽ về rồi.” Hạ Vũ Linh cười nói.

“Vậy em còn điều gì chưa làm nữa không?” Trương Tuấn Phong hỏi.

“Đương nhiên là có rồi, em phải liên hoan một bữa nữa. Em đi trước đây, tối nay không về nhé. Đừng nói với anh hai hay mẹ đấy.” Hạ Vũ Linh cười nói.

“Thật là, được rồi. Di với anh họ mà biết chắc cũng sẽ giết chết anh luôn mất.” Trương Tuấn Phong cười nói.

“Em đi trước đây. Anh nhớ đấy.”

“Được rồi.”

Trương Tuấn Phong nghe tiếng đóng cửa thì thầm thở dài. Linh nhi được đi chiều hư quá rồi, đã 22 rồi mà cứ như con nít vậy.

Anh lấy điện thoại ra rồi nói:

“James, sắp tới tôi sẽ về trụ sở chính bên Trung Quốc, bên này giao cho cậu hết đấy.”

“Vâng, giám đốc.”

Vì nhà đang sửa nên Như Nguyệt không có chỗ ngủ, bà Lạc tốt bụng liền mời cô về nhà mình ở lại qua đêm,

Như Nguyệt cũng không từ chối. Bà Lạc cho cô 1 phòng riêng, nói rằng đây là phòng dành cho khách nên cô cũng không suy nghĩ nhiều.

Như Nguyệt đã thay chiếc điện thoại đời mới bằng 1 chiếc bình thường, danh bạ của cô vốn vẹn có 2 người. 1 là bà Lạc và 2 là chủ thợ đang sửa nhà. Như Nguyệt nằm xuống, nhìn lên trần nhà, rồi từ từ nhắm mắt lại. Cô chỉ hi vọng đứa bé sinh ra bình an, chỉ cần như thế là đủ lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

10 ngày trôi qua rất nhanh, cái thai của cô đã gần 3 tháng rồi. Hôm nay là ngày hoàn thành cửa hàng, Như Nguyệt cười nói:

“Ông chủ, sắp xong rồi chứ?”

“Đúng vậy, chiều nay là hoàn thành rồi.”

“Vậy ông làm tiếp nhé. Cháu đi khám thai rồi tiện thể đi chợ chuẩn bị đồ ăn cho mọi người.”

“Làm phiền cô quá.”

Như Nguyệt đến phòng khám của bác sĩ Trâm, cô vuốt bụng mình. Con à, con phải thật khỏe mạnh nhé.

“Xin chào, tôi là Hàn Như Nguyệt, đã hẹn trước.”

“Vâng, cô Hàn, mời cô đi lối này.”

Như Nguyệt đi theo y tá vào phòng riêng.

“Xin chào bác sĩ.”

“Cô muốn khám thai sao?”

“Vâng.”

“Vậy mời cô nằm xuống đây.”

Như Nguyệt nằm xuống, bác sĩ Trầm nhìn lên màn hình rồi nói:

“Thai nhi của cô đã tròn 3 tháng rồi. Phát triển rất tốt, với lại đã qua giai đoạn nguy hiểm nên cô không cần lo lắng quá. Chỉ cần chú ý việc ăn uống và chăm sóc bản thân là được. Nên nói với chồng cô như thế.”

Nói đến từ “chồng” tim Như Nguyệt chột thất lại, cô nói:

“Tôi và anh ấy đã chấm dứt rồi.”

Bác sĩ Trầm nghe thế thì thờ dãi nói:

“Tôi không biết điều đó.”

“Không sao đâu ạ. Đứa bé là trai hay gái ạ?”

“Là sinh đôi, nhưng trai hay gái phải chờ đến tháng 4 nên lần sau cô quay lại nhé.”

“Vâng ạ.”

Như Nguyệt mang theo tâm tình vui vẻ ra ngoài, cô sắp làm mẹ của 2 bé.

Sau khi Như Nguyệt rời đi, 1 cặp trai gái liền bước vào:

“Nhu Nhu cẩn thận bậc thang.”

“Kính, anh thật là...Chỉ là bậc thang thôi mà.” Mộc Thiên Nhu.

Hạ Vũ Kính cương chiều Mộc Thiên Nhu nói:

“Nhu Nhu, đây là bảo bối của anh, phải cẩn thận.”

Mộc Thiên Nhu cười không nói gì. Hạ Vũ Kính dẫn Mộc Thiên Nhu vào phòng khám của bác sĩ Trầm.

“Bác sĩ Trầm.”

“Hạ tổng đưa vợ đến khám sao?”

“Vâng.”

Như Nguyệt xách 2 túi về nhà, 1 bên là túi đồ ăn còn 1 bên là dụng cụ làm bánh. Cô định ngày mai đi mua tiếp để chuẩn bị khai trương.

Như Nguyệt vừa về đến nhà thì thợ cũng đã gần hoàn tất, Như Nguyệt để đồ ăn vào tủ lạnh rồi nhanh chóng đi xem quanh nhà.

Cô lên tầng 2 trước, tầng 2 có 2 phòng ngủ, 1 phòng khách, 1 nhà vệ sinh và 1 phòng tắm. Cô nhìn căn phòng trống trơn mới nhớ ra liền chạy xuống nói:

“Ông chủ, ông có giấy dán tường không?”

“Có chứ, cô chọn đi, để tôi bảo mấy người nữa làm cho.”

“Vâng.”

Như Nguyệt chọn ra dc rất nhiều tấm, nhưng tầng 1 thì cô sẽ sơn còn tầng 2 cô mới dán tường.

“Kính, con đem Thiên Nhu đi khám thai về rồi sao? Bác sĩ nói thế nào?” Hạ phu nhân cười hỏi.

“Mẹ, bác sĩ nói đứa bé chỉ mới 2 tháng nên chưa thể có ảnh siêu âm được ạ nhưng bà ấy nói đứa bé phát triển rất tốt.”

“Vậy thì tốt rồi, Thiên Nhu em gái con đến chơi đây.”

Mộc Thiên Nhu liền tức giận, Mộc Thiên Mai cô ta đến làm gì?

“Chị!!” Mộc Thiên Mai ôm chặt lấy Mộc Thiên Nhu, Mộc Thiên Nhu mất đà suýt nữa ngã. Hạ Vũ Kinh vội đỡ lấy, quát:

“Cô làm cái quái gì vậy? Suýt nữa là Nhu Nhu ngã rồi.”

Mộc Thiên Mai bị Hạ Vũ Kinh quát đến hoảng sợ, khóc nói:

“Anh rể, em không cố ý, anh tin em đi.”

“Thôi đi, nếu không có Nhu Nhu thì cô đã chết rồi.”

Mộc Thiên Nhu yếu ớt nói:

“Kinh, Mai Mai nó không cố ý đâu. Anh đừng quát nó.” Sau đó mới ra về nói:

“Mai Mai sao hôm nay em lại đến đây? Mọi hôm em đều đi chơi đến nửa đêm mới về mà.”

Mộc Thiên Mai thấy Mộc Thiên Nhu cố tình nói xấu về mình nhưng cô cũng không thể làm được gì đành phải cười nói:

“Mẹ bảo em đến thăm chị sẵn tiện đem cho chị mấy món ăn mà chị thích ăn.”

Mộc Thiên Nhu vừa nghe thì đã biết nói dối, mẹ cô sẽ không bao giờ để cho Mộc Thiên Mai đến Hạ gia.

Hạ Vũ Kinh không để ý đến Mộc Thiên Mai nữa mà dìu Mộc Thiên Nhu vào phòng.

Trước khi đi, Mộc Thiên Nhu còn quay lại cười đùa với Mộc Thiên Mai một cái. Mộc Thiên Mai tức giận nhưng không thể làm được gì.

“Hạ phu nhân, cháu xin phép về trước đây ạ.”

“Vậy cháu về cẩn thận.”

“Vâng.”

“Cảm ơn nhiều lắm bà chủ.” Mọi người buông đũa xuống nói.

“Không có gì. Mọi người vất vả rồi.”

“Không có gì đâu.”

Sau khi mọi người ra về Như Nguyệt dọn bát đĩa xuống để rửa, cô hài lòng nhìn căn nhà, cô cuối cùng cũng có một căn nhà do cô tự tay mua.

Như Nguyệt rửa bát xong lấy sổ chi tiêu ra tính. Tiền của cô tuy bây giờ còn nhiều nhưng cô phải tiết kiệm để sau này còn lo cho 2 đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Ngày mai là ngày khai trương nên sáng sớm Như Nguyệt đã đi chợ để mua đồ làm bánh. Cô đã quyết định, buổi sáng thì mở quán cà phê cùng đồ ăn sáng, buổi trưa thì là quán cơm và buổi chiều vì sẽ có học sinh đi qua đây nên bán trà sữa cùng bánh ngọt.

Tuy hơi cực nhưng lại có nhiều thu nhập. Cô sắp xếp đồ ăn vào tủ lạnh rồi lấy dụng cụ làm bánh ra để kiểm tra. Thấy đã đầy đủ nguyên liệu mới yên tâm lau dọn bàn ghế, lau dọn xong là vừa 5h chiều, cô mở TV ra xem thì:

“Tin mới nhất, Hạ tổng sẽ kết hôn với thiên kim tiểu thư của Mộc thị-Mộc Thiên Nhu. Có nhiều lời đồn đãi rằng là do Mộc tiểu thư đã có thai trước.”

Như Nguyệt sửng người, anh sẽ lấy cô ta sao? Nước mắt cô không tự chủ được mà rơi xuống. Cô đau khổ vuốt bụng, cứ mặc kệ nước mắt rơi.

Ha, đúng vậy, người anh yêu trước đây đâu phải là cô? Đứa bé này cũng là của hắn nhưng hắn đâu có biết sự tồn tại của nó, nhưng nếu biết anh sẽ vì về chấp nhận hay đem cô đi phá thai????

Không biết tại sao mưa gió xuất hiện. Cô nhìn về phía cửa sổ, ông trời đang khóc cùng cô sao? Nhiều người đi bộ vội đi tìm chỗ trú mưa.

Như Nguyệt chậm rãi đứng dậy, cô khóa cửa lại rồi từ từ đi lên tầng, cô lấy tay lau nước mắt.

“Đừng đừng!!!”

“Á!!!!!!!” Như Nguyệt ôm đầu, từ trước đến giờ cô rất sợ sấm sét. Lí do vì sao thì cô không nhớ nữa. Trước đây mỗi lần trời mưa cô đều có anh bên cạnh, bây giờ thì.....

Cô lấy điện thoại ra, không tự chủ mà bấm số anh.

Hạ Vũ Kinh đang ở công ty, thấy trời mưa liền lấy điện thoại ra:

“Nhu Nhu, em vẫn ổn chứ???”

“Vâng ạ, em đang ở nhà mẹ nên anh đừng lo.” Mộc Thiên Nhu cười nói.

“Vậy thì được rồi. Anh còn đang bận việc, tối anh sẽ về.”

“Vâng ạ.”

Hạ Vũ Kinh vẫn cảm thấy không an tâm, hần thấy rất nôn nóng, thì chuông điện thoại vang lên. Là 1 dãy số lạ, nhưng hần vẫn nghe:

“Ai vậy?”

Như Nguyệt nghe đầu dây bên kia bắt máy, cô như vỡ òa nhưng vẫn lấy miệng tay che miệng cố để không phát ra thành tiếng.

Hạ Vũ Kinh nghe thấy tiếng khóc quen thuộc đó, bất ngờ:

“Nguyệt nhi?”

Như Nguyệt không chịu nổi nữa, khóc:

“Kinh, em sợ.”

“Nguyệt nhi.” Hạ Vũ Kinh đau lòng nói. Sao hần có thể quên rằng cô rất sợ sấm sét. Hần còn nhớ rõ, đêm đầu tiên của cô với hần cũng có sấm sét, cô run người ôm chặt hần, hần cứ nghĩ cô già làm bộ dạng dễ thương nhưng sau khi ở chung với cô 1 thời gian mới biết là cô thật sự rất sợ.

Như Nguyệt nhớ ra chuyện lúc nãy nói:

“Em xin lỗi, làm phiền anh rồi. À, em nghe tin rồi, chúc anh với Nhu Nhu hạnh phúc cả con của 2 người nữa.”

Nói xong cô liền tắt máy. Hạ Vũ Kinh nghe giọng nói đầy run rẩy mà lòng hần thất lại. Hần chưa từng chán ghét cô, có thể nói trước đây cô là bạn gái lâu nhất của hần. Nếu không phải Nhu Nhu có thai vợ của hần sau này có nhiều khả năng là cô.

Thật sự, hần cũng không biết tại sao hần lại có quan hệ với Nhu Nhu, hần chỉ nhớ sau khi tỉnh lại đã thấy Nhu Nhu nằm bên cạnh, sắc mặt tái nhợt, người đầy vết hôn, giữa hai chân cũng có vết máu đỏ thẫm. Hần cũng rất bất ngờ, sau khi nghe cô giải thích là đêm qua hần uống say, nhầm cô với Như Nguyệt nên mới thành ra như vậy.

Hần thấy có lỗi, nhưng cô lại nói không sao nên hần cũng không để ý. Ai ngờ, Như Nguyệt lại phát hiện ra chuyện đó, nổi giận tìm Nhu Nhu nói chuyện cho ra lẽ.

Nhu Nhu lắc đầu phủ nhận, Như Nguyệt lần tức giận xô ngã cô, hần thấy một dòng máu đỏ tươi từ chân cô chảy ra vội hốt hoảng đem cô đi bệnh viện. Bác sĩ nói cô đã có thai được 3 tuần rồi.

Hần cả vui mừng cả lo sợ. Hần vui mừng vì Nhu Nhu có thai con của hần, hần lo sợ vì nếu Nhu Nhu có thai, Như Nguyệt phải làm sao.

“Tổng giám đốc, các cổ đông đã đến đầy đủ rồi, nên bắt đầu cuộc họp thôi.”

“Được.”

Hạ Vũ Kinh bình tĩnh lại, thờ dài nhìn trời mưa to bên ngoài.

Ngày hôm sau:

“Chào mừng quý khách ạ.” Như Nguyệt tươi cười nói.

“Quán này mới mở hả?”

“Vâng ạ, mời quý khách chọn thực đơn.”

Như Nguyệt tươi cười đưa thực đơn cho vị khách trung niên.

“Cho tôi 3 bát cháo gà, lát nữa còn có con gái với cháu trai của tôi đến nữa.”

“Vâng ạ.”

Như Nguyệt vào bếp để chuẩn bị.

“Xin chào.”

Như Nguyệt bước ra thấy 3 nữ bước vào, cười hỏi:

“Mấy đứa đến ăn sáng hả?”

“Vâng ạ, chị cho bọn em menu đi.” 1 cô gái nhí nhảnh nói.

“Trên mỗi bàn đều có menu riêng, mấy đứa cứ chọn món đi.”

“Vâng.”

Như Nguyệt nhìn ra ngoài, bây giờ là cuối tháng 12, sắp đến năm mới rồi, theo dự đoán thì khoảng cuối tháng 6, con cô sẽ ra đời.

“Chị ơi, em gọi món ạ.”

“Ừ.”

Như Nguyệt ghi mấy món vào rồi bắt đầu làm:

“Cô chủ, đem 3 bát cháo gà ra đi.” Vị khách trung niên nói.

“Vâng.”

Như Nguyệt bụng ra đã thấy 1 cô gái tầm 30 tuổi và 1 bé trai 7,8 tuổi đang vui vẻ nói chuyện với người phụ nữ trung niên.

Cô vui vẻ bung cháo ra rồi đi vào.

“Như Nguyệt, bác sang ủng hộ cháu nè.”

“Cảm ơn bác Lạc, bác ngồi xem menu đi, cháu làm nốt cái này đã.”

Như Nguyệt bung 3 suất sandwich ra rồi hỏi:

“Hôm nay khai trương nên khuyến mãi nước cam, mấy đứa muốn uống không?”

“Cảm ơn chị ạ.”

Đến giữa trưa, mọi người đến rất đông, Như Nguyệt một mình làm không kịp nên phải gọi bà Lạc sang phụ.

“Chắc vì bên kia đường đang có công trình nên công nhân mới đến đông vậy.” Bà Lạc cười nói.

“Chắc vậy ạ.” Mễ Ly cười nói.

9h tối, Như Nguyệt đóng cửa lại. Hôm nay quán ăn phải ra vào gần 100 khách. Cô mở TV rồi ngồi xuống xem lại sổ sách.

“Năm nào cũng vậy, Hàn lão gia đi tìm cô cháu gái thật lạc từ 20 năm về trước do bị bắt cóc từ năm 4 tuổi. Dù đã 20 năm trôi qua nhưng ông vẫn không từ bỏ. Rất nhiều cô gái nhân cơ hội này mà đến tìm.”

Như Nguyệt nghe thế cười thầm, nếu là cô trước đây, cô nhất định sẽ làm như vậy giống mấy cô gái đó.

Nhưng ông ấy cũng họ Hàn giống cô, cô cũng vào trại mồ côi năm 4 tuổi, không lẽ....?? Ha, nực cười, chỉ là trùng hợp thôi mà.

Cô dọn dẹp một lần nữa rồi tắt đèn ngủ.

Mấy nàng thấy chuyện Hàn lão gia như thế nào?? :)2. đúng rồi, nàng nào rảnh thì vào đây tks cho ta với

Chương 5:

Ngày mai là ngày khai trương nên sáng sớm Như Nguyệt đã đi chợ để mua đồ làm bánh. Cô đã quyết định, buổi sáng thì mở quán cà phê cùng đồ ăn sáng, buổi trưa thì là quán cơm và buổi chiều vì sẽ có học sinh đi qua đây nên bán trà sữa cùng bánh ngọt.

Tuy hơi cực nhưng lại có nhiều thu nhập. Cô sắp xếp đồ ăn vào tủ lạnh rồi lấy dụng cụ làm bánh ra để kiểm tra. Thấy đã đầy đủ nguyên liệu mới yên tâm lau dọn bàn ghế, lau dọn xong là vừa 5h chiều, cô mở TV ra xem thì:

“Tin mới nhất, Hạ tổng sẽ kết hôn với thiên kim tiểu thư của Mộc thị-Mộc Thiên Nhu. Có nhiều lời đồn đãi rằng là do Mộc tiểu thư đã có thai trước.”

Như Nguyệt sững người, anh sẽ lấy cô ta sao? Nước mắt cô không tự chủ được mà rơi xuống. Cô đau khổ vuốt bụng, cứ mặc kệ nước mắt rơi.

Ha, đúng vậy, người anh yêu trước đây đâu phải là cô? Đứa bé này cũng là của hắn nhưng hắn đâu có biết sự tồn tại của nó, nhưng nếu biết anh sẽ vui vẻ chấp nhận hay đem cô đi phá thai????

Không biết tại sao mưa gió xuất hiện. Cô nhìn về phía cửa sổ, ông trời đang khóc cùng cô sao? Nhiều người đi bộ vội đi tìm chỗ trú mưa.

Như Nguyệt chậm rãi đứng dậy, cô khóa cửa lại rồi từ từ đi lên tầng, cô lấy tay lau nước mắt.

“Đừng đừng!!!”

“Á!!!!!!!!” Như Nguyệt ôm đầu, từ trước đến giờ cô rất sợ sấm sét. Lí do vì sao thì cô không nhớ nữa. Trước đây mỗi lần trời mưa cô đều có anh bên cạnh, bây giờ thì.....

Cô lấy điện thoại ra, không tự chủ mà bấm số anh.

Hạ Vũ Kinh đang ở công ty, thấy trời mưa liền lấy điện thoại ra:

“Nhu Nhu, em vẫn ổn chứ???”

“Vâng ạ, em đang ở nhà mẹ nên anh đừng lo.” Mộc Thiên Nhu cười nói.

“Vậy thì được rồi. Anh còn đang bận việc, tối anh sẽ về.”

“Vâng ạ.”

Hạ Vũ Kinh vẫn cảm thấy không an tâm, hắn thấy rất nôn nóng, thì chuông điện thoại vang lên. Là 1 dãy số lạ, nhưng hắn vẫn nghe:

“Ai vậy?”

Như Nguyệt nghe đầu dây bên kia bắt máy, cô như vỡ òa nhưng vẫn lấy miệng tay che miệng cố để không phát ra thành tiếng.

Hạ Vũ Kinh nghe thấy tiếng khóc quen thuộc đó, bất ngờ:

“Nguyệt nhi?”

Như Nguyệt không chịu nổi nữa, khóc:

“Kinh, em sợ.”

“Nguyệt nhi.” Hạ Vũ Kinh đau lòng nói. Sao hắn có thể quên rằng cô rất sợ sấm sét. Hắn còn nhớ rõ, đêm đầu tiên của cô với hắn cũng có sấm sét, cô run người ôm chặt hắn, hắn cứ nghĩ cô già làm bộ dạng dễ thương nhưng sau khi ở chung với cô 1 thời gian mới biết là cô thật sự rất sợ.

Như Nguyệt nhớ ra chuyện lúc nãy nói:

“Em xin lỗi, làm phiền anh rồi. À, em nghe tin rồi, chúc anh với Nhu Nhu hạnh phúc cả con của 2 người nữa.”

Nói xong cô liền tắt máy. Hạ Vũ Kinh nghe giọng nói đầy run rẩy mà lòng hắn thất lại. Hắn chưa từng chán ghét cô, có thể nói trước đây cô là bạn gái lâu nhất của hắn. Nếu không phải Nhu Nhu có thai vợ của hắn sau này có nhiều khả năng là cô.

Thật sự, hắn cũng không biết tại sao hắn lại có quan hệ với Nhu Nhu, hắn chỉ nhớ sau khi tỉnh lại đã thấy Nhu Nhu nằm bên cạnh, sắc mặt tái nhợt, người

đầy vết hôn, giữa hai chân cũng có vết máu đỏ thẫm. Hấn cũng rất bất ngờ, sau khi nghe cô giải thích là đêm qua hấn uống say, nhầm cô với Như Nguyệt nên mới thành ra như vậy.

Hấn thấy có lỗi, nhưng cô lại nói không sao nên hấn cũng không để ý. Ai ngờ, Như Nguyệt lại phát hiện ra chuyện đó, nổi giận tìm Nhu Nhu nói chuyện cho ra lẽ.

Nhu Nhu lắc đầu phủ nhận, Như Nguyệt lần tức giận xô ngã cô, hấn thấy một dòng máu đỏ tươi từ chân cô chảy ra vội hốt hoảng đem cô đi bệnh viện. Bác sĩ nói cô đã có thai được 3 tuần rồi.

Hấn cả vui mừng cả lo sợ. Hấn vui mừng vì Nhu Nhu có thai con của hấn, hấn lo sợ vì nếu Nhu Nhu có thai, Như Nguyệt phải làm sao.

“Tổng giám đốc, các cổ đông đã đến đầy đủ rồi, nên bắt đầu cuộc họp thôi.”

“Được.”

Hạ Vũ Kinh bình tĩnh lại, thờ dài nhìn trời mưa to bên ngoài.

Ngày hôm sau:

“Chào mừng quý khách ạ.” Như Nguyệt tươi cười nói.

“Quán này mới mở hả?”

“Vâng ạ, mời quý khách chọn thực đơn.”

Như Nguyệt tươi cười đưa thực đơn cho vị khách trung niên.

“Cho tôi 3 bát cháo gà, lát nữa còn có con gái với cháu trai của tôi đến nữa.”

“Vâng ạ.”

Như Nguyệt vào bếp để chuẩn bị.

“Xin chào.”

Như Nguyệt bước ra thấy 3 nữ bước vào, cười hỏi:

“Mấy đứa đến ăn sáng hả?”

“Vâng ạ, chị cho bọn em menu đi.” 1 cô gái nhí nhảnh nói.

“Trên mỗi bàn đều có menu riêng, mấy đứa cứ chọn món đi.”

“Vâng.”

Như Nguyệt nhìn ra ngoài, bây giờ là cuối tháng 12, sắp đến năm mới rồi, theo dự đoán thì khoảng cuối tháng 6, con cô sẽ ra đời.

“Chị ơi, em gọi món ạ.”

“Ừ.”

Như Nguyệt ghi mấy món vào rồi bắt đầu làm:

“Cô chủ, đem 3 bát cháo gà ra đi.” Vị khách trung niên nói.

“Vâng.”

Như Nguyệt bung ra đã thấy 1 cô gái tầm 30 tuổi và 1 bé trai 7,8 tuổi đang vui vẻ nói chuyện với người phụ nữ trung niên.

Cô vui vẻ bung cháo ra rồi đi vào.

“Như Nguyệt, bác sang ủng hộ cháu nè.”

“Cảm ơn bác Lạc, bác ngồi xem menu đi, cháu làm nốt cái này đã.”

Như Nguyệt bung 3 suất sandwich ra rồi hỏi:

“Hôm nay khai trương nên khuyến mãi nước cam, mấy đứa muốn uống không?”

“Cảm ơn chị ạ.”

Đến giữa trưa, mọi người đến rất đông, Như Nguyệt một mình làm không kịp nên phải gọi bà Lạc sang phụ.

“Chắc vì bên kia đường đang có công trình nên công nhân mới đến đông vậy.” Bà Lạc cười nói.

“Chắc vậy ạ.” Mễ Ly cười nói.

9h tối, Như Nguyệt đóng cửa lại. Hôm nay quán ăn phải ra vào gần 100 khách. Cô mở TV rồi ngồi xuống xem lại sổ sách.

“Năm nào cũng vậy, Hàn lão gia đi tìm cô cháu gái thật lạc từ 20 năm về trước do bị bắt cóc từ năm 4 tuổi. Dù đã 20 năm trôi qua nhưng ông vẫn không từ bỏ. Rất nhiều cô gái nhân cơ hội này mà đến tìm.”

Như Nguyệt nghe thế cười thầm, nếu là cô trước đây, cô nhất định sẽ làm như vậy giống mấy cô gái đó.

Nhưng ông ấy cũng họ Hàn giống cô, cô cũng vào trại mồ côi năm 4 tuổi, không lẽ....?? Ha, nực cười, chỉ là trùng hợp thôi mà.

Cô dọn dẹp một lần nữa rồi tắt đèn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Chuyện tôi bảo cậu điều tra đến đâu rồi?” Hạ Vũ Kinh hỏi.

“Đây ạ.” Thư ký đem cho Hạ Vũ Kinh 1 tập hồ sơ rồi nói tiếp: “Hôm nay là ngày khai trương quán của cô ấy, có khá nhiều khách đến.”

“Chỗ đó ở đâu?”

“Ở đối diện công trình mới khởi công của chúng ta ạ.”

“Được rồi, cậu ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Hạ Vũ Kinh nhắm mắt lại. Cô đang sống tự lập sao? Tuy nói cô là trẻ mồ côi nhưng từ nhỏ đến lớn cô luôn ở trong trại trẻ mồ côi nhưng cũng không làm việc gì nặng nhọc. Đến khi bắt đầu ra ngoài tự lập đã được hần bao bọc, vậy thì sao cô có thể mở được cửa hàng chứ?

Hắn còn đang suy nghĩ thì điện thoại rung, là Mộc Thiên Nhu:

“Hàn, sao bây giờ anh còn chưa về? Hơn 9h rồi đấy.” Mộc Thiên Nhu trách cứ nói.

“Anh đang ở trong ô tô, đang bị tắc đường nên em cứ ngủ trước đi.” Hạ Vũ Kinh mệt mỏi nói.

“Hừ.” Mộc Thiên Nhu tức giận tắt máy.

Hạ Vũ Kinh thở dài, rồi đi xuống gara.

“Không, không...” Như Nguyệt thở dốc nói.

“Aaaaaaaa.” Cô bật dậy, giấc mơ đó, lại là giấc đó, giấc mơ đã theo cô suốt 20 năm qua, rõ ràng cô đã lâu rồi cô không còn nhớ tới giấc mơ đó bây giờ sao lại?

Như Nguyệt vuốt bụng, ni non:

“Con à, con sẽ ở bên mẹ mãi chứ?”

Như Nguyệt vuốt bụng, bây giờ thứ duy nhất còn lại của cô là 2 đứa bé. Cô không cần gì cả, chỉ cần con của cô là được rồi.

Như Nguyệt hồi hộp chờ kết quả của bác sĩ Trầm. Bác sĩ Trầm nhìn màn hình rồi cười nói:

“Chúc mừng cô. Là 1 cặp long phượng thai.”

“Thật ă?” Như Nguyệt vui mừng hỏi.

“Đúng vậy.”

Như Nguyệt hỏi tiếp:

“Nhưng tại sao thai của những người khác chỉ cần 3 tháng là biết được giới tính rồi tại sao tôi lại mất đến 4 tháng?”

“Cô không cần phải lo lắng. Vì thai của cô là thai đôi nên sẽ khác so với thai thường.”

“Ra vậy. Có thể cho tôi xin 3 tấm ảnh siêu âm được không ă?”

“Được chứ.”

Như Nguyệt vuốt va tấm hình siêu âm, có 2 hạt đậu nhỏ trong hình, đó là con của cô, cô nở nụ cười rạng rỡ.

Cô bước ra khỏi phòng khám, nhưng lại vô tình để rơi 1 tấm ảnh.

Một lát sau, một đôi nam nữ bước vào.

“Kính, anh chờ một chút, em vào nhà vệ sinh đã.”

“Em đi đi, anh chờ.”

Hạ Vũ Kính đảo mắt nhìn xung quanh thì đập vào mắt hắn là 1 bức hình. Hắn cúi xuống nhặt lên, thấy trong hình có 2 chấm đen nhỏ. Nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy rất vui vẻ. Anh không tự chủ mà nở một nụ cười dịu dàng. Mộc Thiên Nhu thấy lạ bèn lại hỏi:

“Kính anh đang nhìn cái gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là 1 tấm hình siêu âm của ai đánh rơi thôi.”

Mộc Thiên Nhu lấy tấm hình trên tay xem:

“Kính, em nghĩ rằng con chúng ta cũng sẽ như thế này. Bé xú.”

“Đúng vậy. Chúng ta vào thôi.”

“Vâng.”

Mộc Thiên Nhu nắm chặt tay, cái thai này nhất định phải là một bé trai, tuyệt đối không được là con gái. Cả người cô run run.

Hạ Vũ Kính bên kia cũng hồi hộp, tuy hắn không quan trọng giới tính nhưng hắn vẫn muốn đứa đầu tiên là con trai.

Bác sĩ Trầm nhìn màn hình, rồi nói:

“Chúc mừng hai người...”

Mộc Thiên Nhu nghe thế liền biết là con trai, thở phào nhẹ nhõm thì:

“Là 1 bé gái khỏe mạnh.”

Mộc Thiên Nhu sững người, không thể được, đây là con trai, không phải là con gái.

Hạ Vũ Kính tuy hơi thất vọng nhưng vẫn cười nói:

“Cảm ơn bác sĩ Trầm. Nhu Nhu chúng ta về thôi.”

Mộc Thiên Nhu mềm nhũn ngồi trong xe, nói:

“Kính, chúng ta đi khám chỗ khác thôi. Chỗ này sai rồi.”

“Được rồi Nhu Nhu anh dẫn em đi chỗ khác.”

Hạ Vũ Kính lái xe, lo lắng nhìn Mộc Thiên Nhu bên cạnh.

Đi cả một ngày, kết quả chỗ nào vẫn là con gái. Mộc Thiên Nhu tuyệt vọng.

“Sao rồi. Đứa bé có khỏe không? Là trai hay gái?” Hạ phu nhân hỏi.

Mộc Thiên Nhu im lặng, cúi đầu không nói. Hạ Vũ Kính cười nói:

“Là bé gái ạ.”

Hạ phu nhân nghe thế thì thất vọng nhưng vẫn nói:

“Không sao đâu, còn có đứa thứ 2 nữa mà.”

Mộc Thiên Nhu nghe thế cảm kích nói:

“Mẹ, nhất định đứa thứ 2 sẽ là con trai.”

“Ừ, bây giờ con lên nghỉ đi, ta muốn nói chuyện với Kính.”

“Vâng.”

Mộc Thiên Nhu mệt mỏi lên phòng.

“Mẹ, Linh nhi đâu? Con bé chưa về sao?”

“Lạ nhỉ, bây giờ là 8h tối rồi, chuyến bay của nó hạ cánh lúc 6h, đáng lẽ bây giờ phải có mặt rồi chứ. Mặc nhi cũng không quản được nó nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Như Nguyệt hạnh phúc nhìn tám hình, đây là con của cô. Nhìn lại đồng hồ, đã 8h rồi, khách cũng đã về hết, cô nên đóng cửa thôi. Nhưng chưa đứng dậy thì:

“Quán còn mở không ạ?”

“A. Còn ạ. Mời quý khách vào trong.”

Một cặp nam nữ bước vào trong. Đó chính là Hạ Vũ Linh và Đỗ Mạc Thân

Như Nguyệt xấu hổ nói:

“Xin lỗi quý khách nhưng bây giờ chỉ còn mỗi com cari. Bánh ngọt cũng chỉ còn mỗi Cupcake ạ.”

“Không sao đâu ạ, cứ đem ra đi.” Hạ Vũ Linh nói.

“Vâng, vậy quý khách chờ một lát.”

Đỗ Mạc Thân nhìn bóng lưng Như Nguyệt rồi đi sau đó nói:

“Dì sẽ mắng đấy.”

“Có gì đâu, em đi với anh mà với lại mới hơn 8h chứ mấy.” Hạ Vũ Linh bĩu môi nói.

Đỗ Mạc Thần lắc đầu, hán cũng đang đói. Như Nguyệt đem 2 bát cơm cà ri ra rồi nói:

“Chúc hai người ngon miệng.”

Hạ Vũ Linh nhìn bát cơm cari thơm phức trước mặt, nói:

"Oa, thơm quá." Sau đó ăn một miếng, cảm thán: "Ngon nữa. Lần đầu tiên em được ăn cari ngon như thế này."

Đỗ Mạc Thần nghe thế lấy thìa ăn thử một miếng, anh cũng cảm thán:

"Công nhận là rất ngon."

Hạ Vũ Linh hỏi:

"Chị ơi, còn cari nữa không ạ?"

"Còn chứ, em ăn nữa hả?" Như Nguyệt cười hỏi.

"Vâng ạ."

Trương Tuấn Phong lo sợ hỏi:

"Linh Linh, em ăn nhiều thế? Không sợ đầy bụng sao?"

"Chắc, không sao đâu."

Trương Tuấn Phong thầm quan sát cửa hàng, khá đơn sơ nhưng lại khiến người ta có cảm giác ấm áp, rất hợp với các gia đình. Nhưng bà chủ nhìn cũng mới 22, 23 là cùng nhưng bụng đã lộ rõ chứng tỏ không đi học đại học và điều quan trọng nhất là chồng của cô ta đâu? Bây giờ đã hơn 8h có làm công nhân thì giờ này cũng nên về rồi chứ.

Hạ Vũ Linh ăn xong thấy Đỗ Mạc Thần đang nhìn xung quanh cũng nhìn theo nhưng nhìn đi nhìn lại chẳng có gì hỏi:

“Anh đang nhìn cái gì thế?”

“Không có gì, bây giờ về chứ?”

“Em còn chưa ăn tráng miệng.” Hạ Vũ Linh nũng nịu nói sau đó nói lớn: “Chị ơi, cho em thêm 2 cái bánh cupcake nữa nhé, với thêm 2 suất cơm cari đem về nhé.”

“Ừ.”

Trương Tuấn Phong kinh ngạc:

“Linh Linh, em ăn nhiều rồi còn mua về làm gì nữa?”

“Em mua về cho mẹ với anh hai ăn mà.”

--- -----

Sau khi hai người họ ra về cô bắt đầu dọn dẹp rồi rửa bát.

Đỗ Mạc Thần đem Hạ Vũ Linh về nhà.

“Mẹ ~.” Hạ Vũ Linh ôm chầm lấy Hạ phu nhân.

Hạ phu nhân đẩy ra nói:

“Con còn nhớ có người mẹ này à?”

“Mẹ con xin lỗi mà.” Hạ Vũ Linh nũng nịu nói.

Hạ phu nhân thở dài, đúng là bà không thể giận cô con gái này được, sùng nịch nói:

“Được rồi, mà con cầm cái gì vậy?”

“Là cơm cari con mua về rất ngon đấy, để con gọi anh ăn thử.” Hạ Vũ Linh đang định đi lên tầng thì:

“Linh nhi, em còn nhớ đường về nhà sao?” Tuy nghe thì đầy vẻ tức giận nhưng lại đầy sùng nịch.

“Anh hai, em xin lỗi mà, em về rồi mà.” Hạ Vũ Linh cọ cọ trong lòng Hạ Vũ Kinh. Hắn bật cười:

“Được rồi, có mùi gì vậy? Thơm quá.”

“Là cơm cari em mua về đấy. Anh ăn không?”

“Được rồi để anh bảo thím Lam hâm nóng cho.”

Thím Lam đem ra, Hạ Vũ Linh nói:

“Mẹ với anh hai ăn thử đi, rất ngon đấy, đúng không anh họ?”

“Đúng vậy, thật sự rất ngon.”

Mọi người đang cười nói vui vẻ thì:

“Kinh.”

Hạ Vũ Linh nhú mày hỏi:

“Anh hai, cô gái này là ai? Sao lại gọi tên thân mật như thế?”

“Linh Linh, đây là chị dâu của em.”

“Anh kết hôn rồi sao?”

“Vẫn chưa, tuần sau mới chính thức tổ chức hôn lễ.”

Hạ Vũ Linh nghe thế quan sát Mộc Thiên Nhu, nhìn cũng được, rất xinh nhưng không phải đẹp, nhưng cô cảm thấy có cái gì đó không đúng. Không phải là do cái bụng lộ khá rõ mà là khí chất...

Cô cảm thấy mất vui nói:

“Mẹ, anh hai, anh họ, con lên ngủ trước đây.”

Mộc Thiên Nhu cười nói:

“Em là Linh Linh đúng không? Cứ...”

“Xin lỗi nhưng làm ơn đừng gọi tôi là Linh Linh, tôi không quen người ngoài gọi tôi như thế. Cứ gọi tôi là Hạ tiểu thư.”

Mộc Thiên Nhu cứng đờ, Hạ Vũ Kinh quát:

“Linh Linh, đó là chị dâu của em.”

Hạ Vũ Linh bĩu môi, không thèm quay lại.

“Dì, anh họ, cháu về khách sạn đây.”

“Mặc nhi, đêm nay cháu ngủ lại đây đi, còn nhiều phòng trống mà.”

“Không sao đâu dì, cháu đặt phòng ở sách sạn rồi.”

Hạ Vũ Linh nằm trên giường, lăn qua lăn lại. Cô biết chắc rằng Mộc Thiên Nhu có vấn đề nhưng tại sao? Giác quan thứ 6 của phụ nữ? Nhưng cô tin rằng Mộc Thiên Nhu này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Mộc Thiên Nhu đang ngủ thì chuông điện thoại vang lên. Cô không muốn làm phiền Hạ Vũ Kinh nên ra ngoài ban công.

“Ai vậy?”

“Mộc Thiên Nhu-.” Giọng nói tà mị vang lên.

Mộc Thiên Nhu nghe giọng nói đó lập tức tắt máy. Sao lại là hắn? Không phải hắn đang ở trong tù sao?

Cô nhận được tin nhắn: “Mộc Thiên Nhu. Tôi rất nhớ cơ thể em.”

Mộc Thiên Nhu tức điên lên, ném điện thoại từ ban công xuống sân. Cô lo sợ, nếu hắn biết đứa bé là của hắn, hắn nhất định sẽ nói cho Hạ Vũ Kinh biết. Không được, khó khăn lắm mới vào được Hạ gia, tuyệt đối không thể thất bại như thế được.

Hạ Vũ Kinh mở mắt ra, không thấy Mộc Thiên Nhu bên cạnh. Hoảng hốt đứng dậy. Mộc Thiên Nhu nghe thấy tiếng động, liền biết Hạ Vũ Kinh đã dậy vội đi vào.

Hạ Vũ Kinh thấy Mộc Thiên Nhu từ ban công đi vào liền thở phào nhẹ nhõm:

“Sao nửa đêm rồi em còn ra ngoài đó làm gì?”

“Em ngủ không được nên muốn ra ngoài hít thở không khí ấy mà.”

“Được rồi. Em vào ngủ đi, mai chúng ta sẽ đi xem váy cưới.”

“Vâng.” Mộc Thiên Nhu nghe thế cũng vui mừng không nổi. Sao hắn lại ra tù sớm như vậy? Không phải là phải ở 3 năm sao? Sao bây giờ mới ở 2 tháng đã ra rồi.

Trái ngược với Mộc Thiên Nhu, Như Nguyệt lại ngủ rất ngon. Hôm nay cô rất vui vẻ, nhìn 2 đứa bé nằm gọn trong bức ảnh nước mắt cô như muốn tràn ra nhưng đây là nước mắt hạnh phúc của một người mẹ.

Nhìn Mộc Thiên Nhu nằm ngủ bên cạnh, Hạ Vũ Kinh đi đến bàn làm việc thông với phòng ngủ. Hắn lấy thông tin điều tra của Như Nguyệt ra.

Đang định đọc thì:

“Đừng, đừng đụng vào tôi. Không!!!!!!!!!!!!!!”

Hắn lo lắng chạy vào xem, làm tập tài liệu rơi xuống đất.

Như Nguyệt từ trên giường bước xuống, cô kéo rèm ra.

Hả?????? Mặt trời đã lên cao như vậy rồi sao?

Cô vội mở điện thoại của mình. Nhưng máy đã hết sạch pin rồi, hèn gì không báo thức. Như Nguyệt nhìn mặt trời, bây giờ chắc cũng đã 9 10h rồi. Như thế cũng tốt, lâu lắm rồi cô không có ngày nghỉ. Hôm nay nhân cơ hội đóng cửa để nghỉ ngơi cũng được.

Nghĩ thế, cô liền nằm xuống ngủ tiếp, thì:

“Chủ quán ơi.”

Như Nguyệt liền đứng dậy, đi xuống tầng.

“Thành thật xin lỗi quý khách nhưng hôm nay quán không mở cửa ạ.”

Hạ Vũ Linh nghe thế nói:

“Cô có thể cho tôi ở lại đến buổi tối được chứ. Tôi sẽ chỉ ngồi uống cà phê thôi.”

Như Nguyệt thấy cô cũng là người giàu có, đảng hoàng nên cho vào. Cô nói:

“Cô có muốn ăn gì không?”

“Không cần đâu, tôi vừa mới ăn sáng. Cho tôi 1 ly nước cam là được rồi.”

Như Nguyệt đem nước cam ra rồi mở TV xem. Liên:

“Hạ tổng dẫn Mộc tiểu thư đi xem váy cưới.”

1 phóng viên nói đùa:

“Nhìn sắc mặt Mộc tiểu thư như vậy chắc là đêm qua Hạ tổng kịch liệt lắm.”

Hạ Vũ Linh đang chơi máy tính nghe thế chán ghét nói:

“Không có ăn học.”

Như Nguyệt cười như không cười vuốt cái bụng hơn 4 tháng nhưng đã phình to ra.

Hạ Vũ Linh quan sát Như Nguyệt, thấy vậy hỏi:

“Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Như Nguyệt bị hỏi như thế thì hơi bất ngờ nhưng vẫn trả lời:

“Tôi 24 rồi.”

“Vậy là hơn em 1 tuổi rồi. Chị tên gì?”

“Chị là Hàn Như Nguyệt, còn em?” Như Nguyệt cười dịu dàng hỏi.

Hạ Vũ Linh cảm thán, cô gái này thực sự rất đẹp nha, cô cười nói:

“Em là Hạ Vũ Linh ạ.”

Như Nguyệt nghe thế sắc mặt tái nhợt. Đây là em gái của Kinh? Hạ Vũ Linh thấy lạ, cô gộp lại những biểu hiện của Như Nguyệt lúc trước. Khi TV nhắc đến anh hai với cô ta, rồi cô ấy cười buồn bả vuốt bụng và giật mình khi nghe thấy tên cô.

Không lẽ, đây là...bạn gái cũ của anh hai? Hạ Vũ Linh nói:

“Chị là bạn gái cũ của Hạ Vũ Kinh?”

Như Nguyệt nghe thế vội lắc đầu:

“Không, chị không quen Kinh.”

Hạ Vũ Linh nghe thế càng nghi ngờ. Nếu không quen biết thì sao lại gọi bằng Kinh cơ chứ?

“Chị nói dối, chị có quan hệ gì với anh hai em? Có phải đứa bé trong bụng chị là của anh trai em?”

Như Nguyệt chần chừ, chuyện đã đến nước này rồi, cô cũng không thể giấu mãi được...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Hạ Vũ Linh nghe xong tức giận nói:

“Cô ta thật quá đáng.”

Sau đó đứng dậy kéo Như Nguyệt đứng lên, hùng hổ nói:

“Đi thôi, em sẽ đòi lại công bằng cho chị.”

Như Nguyệt nghe thế lắc đầu nói:

“Đừng. Chị không cần.”

Hạ Vũ Linh nói:

“Chị làm sao vậy? Chẳng lẽ chị muốn đưa bé sinh ra không có ba?”

Như Nguyệt khóc nói:

“Đương nhiên chị muốn đưa bé sẽ được nuôi dưỡng dưới sự quan tâm của ba và mẹ nhưng trong bụng Mộc Thiên Nhu cũng có con của Kinh. Chị không thể chỉ nghĩ cho bản thân mình được.”

Hạ Vũ Linh thở dài, cô nói:

“Vậy em sẽ không nói chuyện này cho anh hai nữa nhưng ít nhất chị cũng phải để chúng gặp mặt cô mình chứ.”

“Ừ, tất nhiên là được rồi.” Như Nguyệt cười nói.

“Bụng chị lớn như thế này chắc cũng đã 6 tháng rồi nhì. Chị đã mua đồ dùng cần thiết chưa? Để em đưa chị đi bây giờ luôn.”

“À, cái thai mới hơn 4 tháng thôi.”

Hạ Vũ Linh bất ngờ:

“Mới 4 tháng mới hơn 4 tháng mà lớn như thế này?”

“Ừ, đây là song thai.”

“Vậy là em sắp có 2 đứa cháu?”

“Đúng vậy, 1 nam 1 nữ.”

“Long phượng thai?”

“Đúng vậy.”

2 người rôm rả nói chuyện. Làm cho bầu không khí vui vẻ hơn.

--- -----

Mộc Thiên Nhu mệt rã rời nằm trên giường, vì cuộc gọi tối qua mà cô ngủ không ngon chút nào.

Đã thế còn đi chọn váy cưới. Hạ Vũ Kinh đưa Mộc Thiên Nhu về nhà xong cũng đến công ty.

Hắn cảm thấy cô rất lạ, tối qua đột nhiên lại ra ban công vì khó ngủ. Rồi còn gặp ác mộng, nói cái gì mà:

“Đừng, đừng chạm vào tôi.”

--- -----

Hạ Vũ Linh hôm nay rất vui vẻ nhưng vẫn còn buồn. Như Nguyệt là 1 cô gái tốt. Nhưng lại quá hiền lành. Giống như Bạch Liên Hoa nữ chủ vậy. Hạ Vũ Linh xoa đầu, là do cô nghĩ nhiều quá rồi. Ảnh hưởng của tiểu thuyết đây mà.

Hạ Vũ Linh còn đem theo 4 phần com sùon chua ngọt của Như Nguyệt làm về để ăn. Một phần cho mẹ, 1 phần cho mình 1 phần cho anh hai và 1 phần cho... Mộc Thiên Nhu.

Cô cười thầm, cô phải cho Mộc Thiên Nhu ăn để cô ta biết mình thừa chị Như Nguyệt như thế nào.

“Con về rồi.” Hạ Vũ Linh đi vào nhà nói.

Hạ phu nhân thấy 4 hộp com trên tay Hạ Vũ Linh thở dài nói:

“Con lại mua cái gì về nữa rồi?”

Hạ Vũ Linh nũng nịu nói: "Mẹ, con vừa mới mua về, ngon lắm đấy."

Hạ Vũ Kinh cũng vừa trở về từ công ty. Người thấy mùi hỏi:

"Mùi gì mà thơm thế? Chắc là ngon lắm đây."

Hạ Vũ Linh vui mừng nói: "Anh hai, em vừa mới mua com hộp về. Anh ăn không?"

"Com hộp? Em lại mua thứ bậy bạ nữa."

Hạ Vũ Linh nghe thế tức giận nói:

"Anh không ăn thì thôi nhưng tuyệt đối không được nói như vậy."

Hạ Vũ Kinh lần đầu thấy em gái mình tức giận, thì bắt đầu nghi ngờ.

Hạ Vũ Linh háy Hạ Vũ Kinh 1 cái rồi đi vào bếp, ăn một mình.

Hạ phu nhân thấy cảnh đó lắc đầu, hai anh em cãi xé nhau là chuyện bình thường. Cơ mà bà lại bị mùi thơm quyến rũ.

Hạ phu nhân liền đi vào ăn cùng Hạ Vũ Linh, nói:

"Kinh, con vào ăn đi."

Hạ Vũ Kinh nói không rồi đi lên tầng. Sắp đến hôn lễ nên hấn cũng hơi mệt. Xử lý hai việc 1 lúc rất mệt.

Mộc Thiên Nhu đang ngủ. Cô rất mệt chỉ vì cuộc điện thoại đó mà không có lúc nào ngủ yên. May mắn hôm nay ngủ rất ngon.

Hạ Vũ Kinh thấy vậy cũng không đánh thức. Mà đi vào phòng làm việc. Hấn còn chưa đọc được thông tin về Như Nguyệt.

Nhưng lại không tìm thấy.

Quái lạ. Sao lại không có chứ? Rõ ràng tối đó hấn để trên bàn. Sao bây giờ lại không thấy được?

Hấn liền đi xuống hỏi:

"Hôm nay ai vào dọn phòng làm việc của tôi?"

Thím Lam nói:

"Là tôi nhưng có việc gì không ạ?"

"Lúc thím dọn có thấy 1 tập tài liệu không?"

"Có ạ, có phải là màu nâu không?"

"Đúng vậy, nó đâu rồi?"

"Tôi nhặt được ở dưới gầm bàn nên nghĩ là cậu vất nên đã bỏ vào thùng rác rồi ạ." Thím Lam nói, từ trước đến giờ cậu chủ là người vô cùng ngăn nắp cùng sạch sẽ nên sẽ không dễ vật quan trọng rơi dưới đất nên bà mới đem bỏ.

Hạ Vũ Kinh nghe thế lắc đầu thở dài rồi lên phòng.

Hạ Vũ Linh tuy ăn ngon nhưng vẫn bức bối. Anh hai đúng là đồ ngốc. Thôi, cô không quan tâm nữa. Cơ mà...có nên nói với mẹ về việc đó không?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Bạch Kinh vừa mới ra tù, thật ra là nhân lúc người canh ngục sơ sẩy, hấn đã trốn được. Bây giờ hấn phải tìm a tiện nhân Mộc Thiên Nhu. Kê khiến hấn phải vào tù.

--- -----

Thấm thoát 1 tuần trôi qua (1 tuần mà giống như Mii miêu tả 1 năm vậy) Hôm nay là ngày cưới của Hạ Vũ Kinh và Mộc Thiên Nhu, trước 3h nhiều nhà báo đã đến chờ để chụp ảnh. Đài truyền hình còn đến để phát trực tiếp.

Mộc Thiên Nhu mặc váy cưới, cười rạng rỡ chụp ảnh cùng Mộc phu nhân với Mộc tổng.

Mộc Thiên Mai ghen ghét đứng bên cạnh hừ lạnh. Cô cũng là con của ba, có gì mà phải chịu thua thiệt chứ? Vì sao từ trước đến giờ những thứ tốt nhất đều dành cho cô ta?

Ánh mắt thù hận càng ngày càng lên cao. Tay nắm chặt lại, cô nhất định phải trả thù.

Hạ Vũ Kinh bước vào cười nói:

“Nhu Nhu, đến giờ rồi.”

Mộc Thiên Nhu cười hạnh phúc:

“Vâng.”

Mọi người đều đã vào trong khách sạn các phòng viên cũng được chuẩn bị 3 bàn riêng.

Mộc Thiên Nhu khoác tay Mộc tổng bước vào lễ đường. Nhìn cô thật hạnh phúc.

Mộc tổng trao Mộc Thiên Nhu cho Hạ Vũ Kinh rồi trở về chỗ ngồi.

Mọi người đều chăm chú nhìn cặp đôi chính của ngày. Không ai để ý rằng có một cô gái ở bên ngoài đang khóc.

Hạ Vũ Linh đương nhiên thấy được Như Nguyệt trong lòng thờ dài. Đỗ Mạc Thần cũng quay lại phía sau nhìn, liền thấy một cô gái đang đứng khóc ở đó nhưng rất nhanh liền lấy tay lau nước mắt, cười rạng rỡ một cái rồi quay đi.

Đó chẳng phải là cô gái chủ quán ăn hôm nọ ư? Sao cô gái ấy lại ở đây? Còn khóc nữa?

Như Nguyệt rạng rỡ ra khỏi khách sạn. Tất cả thực sự đã chấm dứt rồi. Không! Nó đã chấm dứt từ lâu chỉ là cô ảo tưởng rằng anh có thể quay lại với cô thôi.

“Xin lỗi bác Lạc, làm phiền bác rồi.” Như Nguyệt nói.

“Không sao, cháu đã làm đồ ăn rồi mới đi mà. Ta chỉ bùng ra thôi có một nhọc gì đâu. Thôi ta về đây, hôm nay con gái ta từ nước ngoài trở về. Còn cả chồng nó với 2 đứa con trai nữa. Nên ta phải về chuẩn bị đây.”

“Vâng. Làm phiền bác rồi.”

Như Nguyệt tuy không muốn ăn nhưng vì đứa bé nên cô phai ăn thôi. Đang ăn thì điện thoại vang lên:

“Vũ Linh?”

“Chị Như Nguyệt, chị đừng đau lòng. Anh hai em không phải là người đàn ông duy nhất nên chị hãy tìm người khác người này nhất định phải thật yêu thương chị và 2 đứa bé.”

“Vũ Linh, em đừng lo, bây giờ chị rất ổn, đúng rồi, ngày mai là chủ nhật nên chị muốn đi mua đồ cho 2 đứa bé, em đi cùng không?”

“Tất nhiên rồi chị, em sẽ mua thật nhiều quà cho cháu trai cháu gái của em. Bây giờ muộn rồi em không làm phiền chị nữa.”

“Ừm.”

Hạ Vũ Linh vừa tắt máy liền có người hỏi:

“Linh Linh, cháu trai cháu gái là sao?”

Hạ Vũ Linh gạt mình, lấp bắp nói:

“À, đứa bạn thân của con vừa phát hiện ra mình có thai nên rue con đi mua đồ.”

“Ra vậy.” Hạ phu nhân gạt đầu nói. Tuy nói thế nhưng bà đương nhiên biết con gái bà đang nói giối. Bà nhất định phải tra hỏi.

Hạ Vũ Linh thờ phào nhẹ nhõm, may mà mẹ tin không thì chắc mình chết mất.

Tuy nói đêm nay là đêm động phòng nhưng Mộc Thiên Nhu đang có thai, làm sao là làm được (tiếc quá, mong có thật) Nên Hạ Vũ Kinh vừa vào phòng đã lên giường ngủ.

Mộc Thiên Nhu ở trong nhà tắm vuốt bụng mình. Cười nói:

“Con à, tuy con là con gái nhưng vẫn là Hạ tiểu thư đương nhiên vẫn có quyền thừa kế rồi. Nên con cứ bình an mà lớn lên đi. Sau này nhất định phải thật xinh đẹp, thông minh. Hahaha.”

Mộc Thiên Nhu cười lớn. Cô cuối cùng cũng đã trở thành Hạ thiếu phu nhân. Hàn Như Nguyệt rốt cuộc cũng chịu thua cô.

Nhưng cô chưa thể vui vẻ nhanh như thế được, Bạch Khanh vẫn còn đang ở đây, hẳn có thể làm hại cô bất cứ lúc nào.

Cô lấy điện thoại ra:

“Thám tử Mộc. Anh hãy điều tra xem người tên Bạch Khanh, khoảng hơn 30 tuổi, vừa mới ra tù đang ở đâu.”

Cô nhất định không thể chỉ vì hấn mà công sức bấy lâu nay của cô đổ bể.

“Chị Như Nguyệt, em thấy cái này rất đẹp, là đồ đôi đấy, xanh dương cho bé trai, màu hồng cho bé gái . Còn kèm theo tất với giày nữa.”

Như Nguyệt gật đầu, từ đầu đến giờ cô có chọn được cái nào đâu, toàn là Hạ Vũ Linh chọn.

Hạ Vũ Linh rất cao hứng. Cô vốn rất thích con nít, mà cô chưa kết hôn, mấy đứa bạn chưa có ai có con. Con của Mộc Thiên Nhu thì còn lâu cô mới thích được. May mắn có 2 đứa cháu này.

Trùng hợp hôm nay Hạ phu nhân cũng đi mua sắm bắt gặp con gái mình cùng 1 cô gái mua đồ em bé. Hạ phu nhân nhủ mày, bà chưa thấy cô gái này nhưng lại có cảm giác đã gặp ở đâu đó. Cho dù bà có hỏi thì chắc chắn nó sẽ không trả lời nên tốt nhất nên tìm thám tử. Bà không biết cô ta nên phải chụp hình rồi đưa cho thám tử:

“Thám tử Phó, điều tra cô gái này cho tôi đi.” (Bà gửi tin nhắn chứ k phải gọi nhé. để tránh mấy nàng hiểu nhầm)

Mộc Thiên Nhu lúc rời giường thì Hạ Vũ Kinh đã đi từ lâu, không còn hơi ấm. Cô tức giận, đây là lần đầu tiên anh làm như vậy với cô. Lúc nào anh cũng chờ cô dậy mới đến công ty vậy mà...

Thật đáng ghét mà. Hai người dù gì cũng là vợ chồng son. Cô tức giận vào nhà vệ sinh rồi xuống phòng ăn.

“Bà xã dậy rồi sao? Em ăn sáng rồi chúng ta lên đường.” Hạ Vũ Kinh cười nói.

Mộc Thiên Nhu có chút bất ngờ, hỏi lại:

“Đi đâu cơ?”

“Tất nhiên là đến Thái Lan để hưởng tuần trăng mật rồi.”

Mộc Thiên Nhu nghe thế mới nhớ. Đúng rồi, đương nhiên phải có tuần trăng mật. Cô liền ngồi xuống ăn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Hạ phu nhân đọc xong, tay run run. Hèn gì bà thấy quen quen, ra là bạn gái cũ của Kinh.

Vậy bà còn 2 đứa cháu nữa?

Hạ phu nhân đi vào phòng Hạ Vũ Linh. Hôm nay bà phải giết con bé này, dám dẫu bà chuyện lớn như thế này.

Hạ Vũ Linh khóc nói:

“Mẹ, mẹ tha cho con, con không dám nữa ạ.”

“Mẹ là không điều tra thì con định khi nào mới nói chứ?”

Hạ Vũ Linh thực sự khóc không ra nước mắt, cô đã 23 rồi. Còn bị mẹ tét mông, bạn bè mà biết thì cô biết chui vào đâu chứ?

“Mẹ bình tĩnh, bây giờ con đang rất thân với chị Như Nguyệt, con sẽ dẫn mẹ đi nói chuyện với chị ấy.”

“Thật chứ?”

“Vâng, đương nhiên rồi, nhưng mẹ phải dừng tay đã.”

“Được rồi. Bây giờ chúng ta đi thôi.”

Hạ Vũ Linh cười xấu hổ nói:

“Mẹ, để mai đi, hôm nay chị ấy mệt rồi mà con cũng không tiện đi lại.”

“Được rồi để mẹ bôi thuốc cho con.”

“Mẹ, mẹ vào trước đi, con đi đây một lát.”

“Ừ, nhanh lên đấy.”

Hạ phu nhân bước vào, may mắn quán đang có khá ít khách. Như Nguyệt cười tươi nói:

“Kính chào quý khách, quý khách đi một mình ạ?”

“Tôi đi với con gái nhưng lát nữa nó mới đến.” Hạ phu nhân cười nói, mắt thăm quan sát Như Nguyệt.

“Vâng, vậy mời bà ngồi bàn dành cho 2 người.”

Hạ phu nhân đi theo Như Nguyệt, bà thấy cô gái này rất được, gương mặt rất xinh đẹp, dáng cũng rất chuẩn. Hèn gì khiến Kinh mê mẩn như thế.

Nói cô gái này là sắc sảo, quyến rũ thì Mộc Thiên Nhu lại mang vẻ đáng yêu, ngọt ngào.

Bà nhìn menu, ở đó có gần một nửa là món ăn mà con trai bà thích. Hạ Vũ Linh ở ngoài nhắn tin:

“Mẹ, con bận việc đột xuất nên không thể đến được mẹ cứ tự nhiên nhé.”

Hạ phu nhân tức giận, rõ ràng là con bé này trốn đi chơi mà. Thôi không sao, một mình tự hỏi cũng được.

Tiệm này, 9h sẽ đóng cửa mà bây giờ đã hơn 8h rồi. Chờ khách về hết bà sẽ nói riêng.

Như Nguyệt hỏi:

“Quý khách ăn gì ạ?”

“Ừm, cho tôi 1 chocolate mousse.”

“Vâng quý khách chờ một lát.”

Hạ phu nhân thấy chỉ còn vài khách nữa thôi cũng chuẩn bị tinh thần, cơ mà bà phải bắt đầu như thế nào?

“Cô đang mang thai con của Kinh?”

“Cô là bạn gái cũ của Kinh?”

“Cô có quan hệ gì với Kinh?”

Không được, như thế có quá bất ngờ không? Haizzz, chuyện này rắc rối quá. Nhưng tại sao cô ta không nói với con trai mình rằng mình đã có thai? Nhìn bụng của cô ta chắc cũng đã 5 tháng rồi, còn Mộc Thiên Nhu mới hơn 3 tháng. Nếu cô ta nói thì chắc chắn Kinh sẽ chọn cô ta chứ không phải Mộc

Thiên Nhu.

Nếu không có thám tử điều tra, bà chắc chắn cũng sẽ nghĩ rằng đứa bé trong bụng của Như Nguyệt không phải là con của Kinh mà là của người khác.

Như Nguyệt đem bánh ra cho Hạ phu nhân rồi đi dọn dẹp bàn. Bà công nhận, cái này rất ngon. Thấy vị khách đã ra, bà nói:

“Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Như Nguyệt đang dọn dẹp, nghe thế thì hơi bất ngờ:

“Dạ?”

Mộc Thiên Nhu cùng Hạ Vũ Kinh đang ở bãi biển Karma, một trong những bãi biển nổi tiếng nhất của Thái. 2 ngày sau sẽ đến Paris và Rome. Sau đó mới kết thúc tuần trăng mật.

Tuy là buổi tối nhưng có bữa tiệc nên mọi người đều tập trung ở ngoài biển. Rất đông vui.

“Kinh, chúng ta ăn Tom yum đi.”

“Được, nhưng ăn ít thôi nhé, ăn nhiều quá không tốt đâu.”

“Vâng.”

Mộc Thiên Nhu đứng chờ Hạ Vũ Kinh, nếu như không phải cái bụng lộ rõ của cô, nhất định sẽ có rất nhiều người đến làm quen.

Cô hôm nay cũng đã cố tình mặc bộ bikini có áo khoác để che bớt cái bụng nhưng vẫn lộ khá rõ.

Như Nguyệt sắc mặt kém hẳn, không ngờ đây là mẹ của Kinh. Cô sống 2 kiếp chưa bao giờ thấy bà ấy.

Hạ phu nhân nói:

“Như Nguyệt, con kể cho ta đi. Ta hứa sẽ không nói cho Kinh với Thiên Nhu.”

Như Nguyệt lắc đầu nói:

“Tôi nghĩ bà nên hỏi Vũ Linh thì hơn.”

Hạ phu nhân thở dài nói:

“Như Nguyệt, con không tin ta sao? Cứ gọi ta là mẹ. Con mở lòng với Vũ Linh được thì đối với ta cũng được mà. Đúng không?”

Như Nguyệt nén xúc động lâu lắm rồi, cô khóc....

Hạ phu nhân ôm Như Nguyệt nói:

“Nguyệt nhi, con cứ khóc đi cho nhẹ lòng.”

Đỗ Mặc Thần đang ngồi trong xe để dừng đèn đỏ, thấy cảnh tượng ấy khó hiểu. Tại sao dì lại ôm cô gái đó? Mà cô gái đó còn đang khóc. Hắn gộp lại những chi tiết. Sắc mặt khó tin nói nhỏ:

“Không lẽ, cái thai trong bụng cô ấy là của anh họ?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Hạ Vũ Linh nằm lẩn lộn trên giường, 12h rồi mà mẹ vẫn chưa về nữa. Không lẽ có chuyện gì xảy ra rồi chứ. Cô đứng bật dậy, phải đến đó xem mới được.

“Phu nhân về ạ.” Một người giúp việc nói.

Hạ phu nhân gạt đầu rồi lên phòng Hạ Vũ Linh.

“Mẹ, mẹ nói chuyện sao rồi?”

“Haizz, tội nghiệp con bé.” Hạ phu nhân thở dài.

Hạ Vũ Linh thấy thế cũng không hỏi nữa.

Như Nguyệt thần thờ, vậy là cả nhà của anh ấy đã biết cô có thai. Sớm muộn gì anh cũng biết, nếu anh biết, cô ta chắc chắn cũng sẽ viết, lúc đó con cô sẽ gặp nguy hiểm mất.

Cô phải làm gì đó thôi. Nhưng cô thì làm được gì chứ?

Đúng vậy, so với anh ấy cô chỉ là hạt cát nhỏ, không đáng kể

“Lão gia, đã đến giờ ngủ rồi.”

“Chưa có tin tức gì về Nguyệt nhi sao?” Hàn lão gia hỏi.

“Có rất nhiều cô gái đến nhưng không có ai trùng nhóm máu hay ADN ạ.”

Hàn lão gia thở dài:

“Tội nghiệp con bé, đều là do ta mà ra hết. Nếu lúc đó ta đồng ý thì bây giờ con bé đã trở thành đại tiểu thư Hàn thị, dưới một người trên vạn người, thoải mái ăn chơi. Haizz.”

“Lão gia đừng tự trách mình, cũng là do thiếu gia không tốt.”

“Mai ta muốn đến cô nhi viện, ông chuẩn bị đi.”

“Vâng, lão gia.”

Hạ Vũ Linh cô xem ra tối nay không ngủ được rồi, haizz, tại cái tật nhiều chuyện của cô mà hại chị Như Nguyệt rồi, cô phải làm gì thôi.

Nhưng mà làm gì mới được chứ? Cô cũng có làm ra tiền được như anh hai đâu. Việc duy nhất cô có thể làm là ngăn anh hai với Mộc Thiên Nhu không cho biết chị Như Nguyệt đang mang thai.

Anh hai biết thì không sao, nhưng nếu chị ta biết thì chắc chắn sẽ tức điên lên rồi khiến cho chị Như Nguyệt sảy thai.

Cô ta rất đáng sợ, tuy thế lực của Mộc gia không lớn nhưng đủ để bao che cho cô ta và làm im miệng các phóng viên. Cô phải làm sao đây?

Hôm nay Như Nguyệt tiếp tục đóng cửa tiệm, cô hôm nay sẽ đến thăm Cô nhi viện - nơi mà cô gọi là nhà.

Như Nguyệt gọi taxi để đến cô nhi viện. Cô không biết rằng hôm nay, cô sẽ gặp lại người thân duy nhất còn lại của mình.

... ..

Hàn lão gia thở dài, ông đã gần 70 rồi, mà chưa có ai để thừa kế, mọi người xung quanh đều xu nịnh ông để lấy khối tài sản kếch xù.

Ông đến cô nhi viện cũng vì lý do này, tìm một đứa trẻ chừng 12, 15 tuổi rồi huấn luyện để trở thành người thừa kế nhưng nếu tìm ra được Nguyệt nhi, sẽ để đứa bé đó thành trợ lý cho Nguyệt nhi.

"Lão gia, đến nơi rồi." Thư kí Hoàng nói.

"Ừ."

Hàn lão gia bước xuống xe, bác Vương liền ra nói:

"Rất vinh dự cho chúng tôi khi ông đến đây ạ."

"Bà đừng nói thế."

"Mời ông vào trong ạ."

Cũng vừa lúc đó là Như Nguyệt đến.

"Như Nguyệt?"

Như Nguyệt nghe có tiếng gọi mình, liền nhận ra giọng nói đó:

"Bác Phương?"

"Đúng là cháu rồi, lâu lắm rồi mới gặp."

Như Nguyệt xúc động. Bác Phương luôn là người thương yêu cô nhất, đã chăm sóc cô từ khi cô mới vào cô nhi viện.

Hàn lão gia thấy thế hỏi:

"Cô gái nào đấy?"

Bác Vương nghe Hàn lão gia hỏi liền xem thử, rồi vui mừng nói:

"Là Như Nguyệt, con bé về rồi?"

"Như Nguyệt?" Hàn lão gia nghe cái tên này xúc động, đây rất có thể là cháu gái thất lạc của ông.

"À, xin lỗi ông. Tôi hơi xúc động, mời ông vào trong."

Hàn lão gia nói:

"Không sao, nhưng tôi muốn hỏi về cô gái tên Như Nguyệt đó."

Bác Vương cảm thấy lạ, nhưng vẫn nói:

"Ông vào trong trước đi ạ."

Bác Vương kể hết tất cả cho Hàn lão gia nghe, ông xúc động. Đây chắc chắn là cháu gái ông rồi nhưng bụng của con bé nhìn rất lớn, chắc chắn là đang có thai.

Vậy là ông sắp có cháu. Haha, lúc này ông còn lo sợ không tìm được cháu gái mình, vậy mà bây giờ đã tìm ra, còn đang có thai, vậy là con bé đã kết hôn rồi.

"Cô có thể cho tôi xem ảnh của con bé hồi nhỏ chứ?"

Bác Vương thấy rất kì lạ, Hàn lão gia nghe mình kể về Như Nguyệt xong có vẻ rất vui mừng.

Hàn lão gia xúc động nhìn mấy tấm hình hồi bé của Như Nguyệt, đúng là giống hệt con gái ông. *

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Như Nguyệt chào tạm biệt mọi người rồi ra về. Cô cảm giác đã bỏ lỡ cái gì đó rất quan trọng, nhưng là cái gì mới được chứ?

Như Nguyệt lắc đầu một cái, cô tưởng bỏ rồi, ngoài đứa bé cô còn thứ gì quan trọng hơn nữa chứ?

Hàn lão gia thấy Như Nguyệt đi ra liền vội vã đi theo. Nhưng lúc đuổi kịp thì cô đã lên Taxi. Nhưng không sao, ông đã biết tung tích của con bé rồi, chỉ cần nhờ thám tử điều tra là hết ngay.

--- --- ---

Cô đi Taxi đến chợ, mấy ngày hôm nay cô đóng cửa cửa hàng nên hôm nay phải đi mua đồ ăn để mở lại.

Trong lòng cô cứ bứt rứt không yên. Cô đã bỏ lỡ thứ gì sao? Không thể nào.

Sáng hôm sau:

“Oài, cuối cùng hôm nay cửa hàng cũng mở lại.”

“Vâng. Thành thật xin lỗi quý khách vì mấy ngày qua, tôi bận chút việc nên mới không mở cửa được.”

.....

Hàn lão gia đau lòng nhìn đứa cháu gái của mình, con bé đã phải chịu những đau khổ gì chứ? Bụng to như thế mà còn phải nấu ăn, còn phải bưng bê. Chồng nó đâu rồi chứ??

Bà Lạc thấy Hàn lão gia đứng nhìn chằm chằm vào cửa hàng, hỏi:

“Ông có việc gì sao?”

"À không." Hàn lão gia lắc đầu nói, mà nhìn hình như người này là người khu này, chắc là biết về Nguyệt nhi, ông hỏi:

"Ừm, bà là người khu này sao?"

"Vâng."

"Vậy bà có biết cô gái chủ quán này không?"

"Như Nguyệt? Sao mà không biết được chứ, con bé thuê cửa hàng này của tôi mà. Mà ông có quan hệ gì với con bé?"

"Chuyện này dài lắm, hay là chúng ta vào tiệm cà phê ở trước ngồi đi."

"Vậy cũng được."

"Cái gì? Như Nguyệt là cháu gái của ông?"

"Đúng vậy, nó bị bắt cóc năm 4 tuổi, bây giờ cũng đã 20 năm rồi."

Bác Lạc thở dài.

"Thế chồng nó đâu?" Hàn lão gia hỏi.

Bác Lạc thở dài nói:

"Con bé không có chồng."

Hàn lão gia nghe thế bất ngờ hỏi:

"Thế còn cái thai?"

"Chuyện này nói ra rất dài..."

Hàn lão gia mở cửa bước vào. Như Nguyệt nói:

"Thành thật xin lỗi quý khách nhưng cửa hàng đã đóng cửa rồi ạ."

"Nguyệt nhi, ông xin lỗi." Hàn lão gia ôm Như Nguyệt nói.

Như Nguyệt bất ngờ, đây là ai? Sao lại xin lỗi mình?

"Ông là....?"

"Ta là ba của mẹ con, là ông ngoại con."

Như Nguyệt đờ người nhưng vẫn cười nói:

"Chắc ông nhầm con với ai rồi."

"Không đâu, con chính là cháu ngoại của Hàn Trung ta, là người thừa kế duy nhất của Hàn thị. Đây, ông có ảnh của mẹ cháu đây."

Hàn lão gia lấy trong túi áo mình ra một bức ảnh của một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, thanh cao và dịu dàng.

Người phụ nữ này rất giống cô, mà không, phải nói cô rất giống người phụ nữ này mới đúng.

Đây là mẹ cô sao?

"Đây là ảnh chụp lúc mẹ con tròn 18 tuổi."

"Vậy đây là mẹ con?"

"Đúng vậy, không cần xét nghiệm ADN cũng nhìn ra con là cháu ngoại của Hàn Trung ta."

"Ông ngoại." Như Nguyệt khóc.

Hàn lão gia ôm Như Nguyệt nói:

"Con đừng lo, đã có ta ở đây."

Thư kí Hoàng vui mừng, cuối cùng lão gia cũng tìm được tiểu thư. Phu nhân trên trời chắc chắn cũng sẽ rất vui mừng.

"Mẹ con đâu?" Như Nguyệt hỏi.

"Sau khi con bị bắt cóc mẹ con đau buồn quá nên đã chết rồi." Hàn lão gia thở dài nói.

Như Nguyệt điếng người, mẹ mình chết rồi sao?

"Còn ba thì sao ạ?"

Hàn lão gia tức giận nói:

"Hắn sau khi làm mẹ con có thai đã bỏ trốn."

Như Nguyệt mắt đỏ hoe, ba mình...

Hàn lão gia thấy vậy thở dài nói:

"Chuyện này bắt đầu khi mẹ con 20 tuổi..."

Mẹ cô là một mỹ nhân đã thế còn lại Đại tiểu thư Hàn thị nên có rất nhiều người theo đuổi. Nhưng mẹ cô lại chọn một đầu bếp nổi tiếng nhưng người này nổi tiếng lăng nhăng. Khiến ông ngoại cô tức giận, không cho phép mẹ cô kết hôn. Mẹ cô tức giận bỏ nhà theo ông ta, nhưng cái tính lăng nhăng của ông ta không thể bỏ được. Vì mẹ cô có thai cô nên hắn đã đem rất nhiều tình nhân về. Mẹ cô có tức giận, khuyên nhủ bao nhiêu ông ta cũng không chịu bỏ.

Khiến mẹ cô tức giận, suốt nửa say thai. Sau đó ông ngoại biết chuyện liền đến đón về, lúc này mẹ cô cũng đã trưởng thành hơn, biết suy nghĩ hơn. Nên chỉ chú tâm dưỡng thai.

Nhưng ai ngờ đến tháng thứ 7, ông ta đến cầu xin mẹ cô cho thêm một cơ hội nữa. Lúc đó ông ngoại cô đang đi công tác, mà mẹ cô vốn rất thương người nên đã chấp nhận. Ai ngờ ông ta vẫn ngựa quen đường cũ, khiến mẹ cô sinh non. Ông ngoại biết được lập tức quay về, nhưng lúc về ông ta đã kịp lấy đi khá nhiều tiền và trang sức rồi bỏ trốn.

May mắn, cô ra đời rất an toàn, mà mẹ cô cũng không sao.

Như Nguyệt thở dài. Cô phải làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Hàn lão gia nắm tay Như Nguyệt nói:

“Nguyệt nhi, chúng ta về nhà thôi.”

“Ông ngoại, con chưa muốn về nhà.” Như Nguyệt lắc đầu nói. Cô không muốn gây tiếng xấu cho ông ngoại, Hàn tiểu thư chưa kết hôn đã mang thai. Bọn họ sẽ nghĩ gì về ông ngoại chứ? Cô không thể làm ảnh hưởng đến danh tiếng mà ông ngoại cô mất nhiều năm gây dựng.

Hàn lão gia nói:

“Ta hiểu những gì con đang nghĩ nhưng con đừng lo. Ta không quan tâm đến mấy việc đó đâu nên con đừng lo.” Hàn lão gia nói. Đúng là một đứa trẻ tội nghiệp. Chi luôn biết nghĩ cho người khác.

“Vâng, đến khi nào con gần sinh đứa bé, sẽ trở về.”

“Hảo. Vậy bây giờ con nghỉ ngơi đi. Sáng mai ta sẽ gọi thêm 1 người đến phụ con.”

“Vâng.” Như Nguyệt cười nói. Cái này cô cũng không cần từ chối, có một người nữa cũng đỡ. Ngày nào cũng nhờ bác Lạc thì ngại quá.

“Ta về trước đây, con nhớ cẩn thận.”

“Vâng, ông ngoại ngủ ngon.”

Như Nguyệt tiễn Hàn lão gia ra cửa rồi đóng cửa đi ngủ.

Trước khi đi ngủ, Mễ Ly lấy nhật kí ra viết. Từ sau khi trùng sinh, cô đã có thói quen viết nhật kí.

Cô viết cũng khá nhiều, nhưng hôm nay là ngày cô vui nhất, còn vui hơn khi cô phát hiện trong bụng mình đang có 2 sinh linh bé bỏng nữa.

Tôi thực sự rất vui, cô còn có người thân. Dù mẹ mất, bố ruồng bỏ nhưng cô vẫn rất hạnh phúc. Cô còn có ông ngoại nữa mà. Chỉ cần như thế là đủ rồi. Con à, con đừng lo, ta sẽ yêu thương con luôn phần của ba con. Con còn có ông cố nữa mà.

Như Nguyệt cười hạnh phúc. Cuộc đời cứ thanh thản trôi qua như thế này là được rồi...

.
. .
.

Sáng hôm sau, một người phụ nữ hơn 30 tuổi nhìn nghiêm khắc đến cửa hàng của Như Nguyệt nói:

“Lão gia bảo tôi đến giúp cô. Tôi còn có nhiệm vụ chăm sóc cô và chăm sóc tiểu thiếu gia với tiểu thư trong bụng cô.”

“Vâng, cảm ơn chị đã đến ạ. Chị có muốn uống gì không?”

“Không cần ạ, chuyện đó tôi tự làm được.”

“Vâng, vậy chị có khách thì chị nhớ cười tươi chào đón họ nhé. Tôi vào nấu ăn đây.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Đừng gọi tôi là tiểu thư nữa, gọi Như Nguyệt là được rồi.”

“Nhưng.. vâng ạ.” Lão gia đã nói với cô rồi, tiểu thư nói gì cũng phải nghe thôi. Cô không còn cách nào khác.

Bác Lạc bước vào cười nói:

“Như Nguyệt, cho ta 2 phần cháo gà đem về nhé.”

“Vâng.”

Bác Lạc nhìn cô ta hỏi:

“Cô là ai?”

“Tôi là Vương Tâm Khiết, từ nay sẽ ở đây.” Vương Tâm Khiết lạnh nhạt nói.

“Ừ.”

Bác Lạc thấy run nhè nhẹ, cô gái này đáng sợ thật. Bà đi vào bếp hỏi:

“Con tìm được ông ngoại rồi sao?”

“Vâng.” Mễ Ly cười nói.

“Ta nhìn thấy ông ấy rất quen. Nhưng không thể nhớ ra.”

“Ông ấy tên là Hàn Trung ạ.”

“Hàn Trung. Hàn Trung. A!!!! CÓ phải là Hàn tổng không?”

“Vâng.”

“Vậy tại sao ông ấy không đón cháu về chứ? Ông ấy thừa tiền để nuôi cái khu này.” Bác Lạc thực sự thắc mắc. Hàn tổng thực sự rất giàu, tiền tiêu mãi cũng không hết (ahiih, đoạn này Mii tăng bốc hơi quá) Tại sao không đón đứa cháu gái độc nhất này về chứ?

“Cháu không muốn làm hỏng danh tiếng của ông ngoại. Mọi người sẽ nghĩ sao nếu Hàn tổng có một đứa cháu gái chưa chồng đã có thai chứ?” Như Nguyệt cười nhẹ nói.

Bác Lạc thở dài, Như Nguyệt nói cũng đúng. Như thế sẽ làm hỏng thanh danh mà ông ta mất nhiều năm xây dựng

.

.

.

“Kính, đến Rome rồi.” Mộc Thiên Nhu cười tươi nói.

“Ừ.” Hạ Vũ Kính cười tươi đỡ Mộc Thiên Nhu ra khỏi sân bay. Nhưng anh chỉ gượng cười. Không rõ tại sao anh lại bắt đầu cảm thấy Mộc Thiên Nhu có cái gì đó mờ ám. Cô ấy đang giấu anh cái gì đó.

Chỉ vì cô có đứa bé của hần hần mới đối xử tốt với cô, nhưng người hần yêu thực sự là... Tiểu Như...

Hần thở dài. Mộc Thiên Nhu thấy thế hỏi:

“Kính, anh sao thế?”

“Không có gì, chỉ hơi mệt thôi. Trên chuyến bay không ngủ được nên mệt thôi.”

“Vâng, vậy chúng ta về khách sạn trước đi.”

“Ừ.”

.

.

.

“Mẹ ~” Hạ Vũ Linh nũng nịu nói.

“Cái gì?” Hạ phu nhân đang đọc báo hỏi. Con bé này lại xin xỏ cái gì nữa đây?

“Cho con ra ngoài chơi nhé.”

“Đi đâu?”

“Con đến chỗ chị Như Nguyệt.”

“Được! Để ta đi theo nữa.”

“Vâng.”

Hạ Vũ Linh lấy điện thoại ra nói:

“Chị Như Nguyệt, em đang định đến nhà chị. Chị có đang rảnh không?”

“Có chứ, bây giờ mới 2h chiều, chừng 5h mới có khách lại nên em cứ đến chơi đi.”

“Vâng, vậy em đến bây giờ đây.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Hạ phu nhân đến đây còn mang theo cháo bảo ngư. Bà đương nhiên biết người của Hạ gia đều rất ghét bảo ngư nên tiện thể ở đây cũng muốn xem sao.

Hạ Vũ Linh thấy mẹ đem cháo bảo ngư nói:

“Mẹ, mẹ còn không tin chị Như Nguyệt sao?” Mẹ cô đúng thật là... Chuyện đã như thế mà còn không tin. Bà cũng mời thám tử để điều tra rồi. Sao lại còn không tin chứ?

“Mẹ biết nhưng vẫn nên kiểm tra cho chắc. Nào đi thôi, tài xế chờ khá lâu rồi.” Hạ phu nhân đi ra ngoài nói. Bà biết là Như Nguyệt không nói dối nhưng bà vẫn muốn điều tra thử xem.

.

.

.

“Dì, Vũ Linh, 2 cưỡi đến rồi.” Như Nguyệt cười nói. Cô sợ Vương Tâm Khiết thấy 2 người đến sẽ nói cho ông ngoại nên cô đã cho đi mua đồ ăn rồi. Chắc hơn 1 tiếng nữa mới về.

“Nguyệt nhi, ta làm cháo bảo ngư cho con đây.” Hạ phu nhân cười dịu dàng, thăm quan sát vẻ mặt của Như Nguyệt.

Như Nguyệt thấy thế cười nhạt nói:

“Con, con không ăn được bảo ngư. Nhưng không sao đâu ạ, con sẽ cố gắng ăn hết.” Cô trước khi mang thai không thích bảo ngư đến khi mang thai càng không thích, thậm chí là ghét.

Hạ phu nhân nghe thế lòng cũng yên tâm hơn, cười nói:

“Không sao, vậy chúng ta ngồi nói chuyện. Con dạo này sao rồi? Đứa bé có khỏe không?”

“Rất được ạ. Dì, cả 2 đứa bé tới qua đều đập bụng con.” Như Nguyệt cười nói. Nét dịu dàng của một người mẹ hiện rõ trên mặt.

Hạ phu nhân gật đầu nói:

“Đúng thế, thường thường, thai nhi từ 5 tháng trở đi đều có thể máy thai. Con cũng đã hơn 5 tháng nên chuyện đó là bình thường.”

“Vâng.” Cô đương nhiên biết, từ ngày có thai cô ngày nào cũng đọc các loại sách, bài báo về thai phụ để lấy kiến thức và kinh nghiệm.

Hạ Vũ Linh cười, bỗng nhiên điện thoại rung. Cô lấy ra xem là của anh hai.

Cô nhíu mày, anh hai bây giờ đang ở Rome, gọi cho cô làm gì

“Mẹ, chị Như Nguyệt, con ra ngoài nghe điện thoại 1 lát.”

“Ừ. Nhanh lên đây.”

“Vâng.”

Hạ Vũ Linh liền chạy ra ngoài nghe điện thoại:

“Anh gọi làm gì thế?” Hạ Vũ Linh nhỏ giọng hỏi. Cô chỉ đứng trước cửa cửa hàng nên phải nói nhỏ nhất có thể.

Hạ Vũ Linh cảm thấy lạ hỏi:

“Em đang lo lắng sao?”

“Không có, đang ở trong rạp chiếu phim anh gọi làm gì thế? Nếu không có gì thì em tắt đây. Mọi người đang nhìn.”

“Vây em tắt đi, lát anh gọi lại sau.” Hạ Vũ Linh tiếc nuối nói. Hắn muốn nhờ Linh Linh xem Tiểu Như thế nào rồi. Không hiểu tại sao hắn lại cảm thấy rất khó chịu, lo lắng.

“Vâng.”

Hạ Vũ Linh đi vào. Hạ phu nhân hỏi:

“Ai vậy con?”

“Không ạ, người bạn cùng kí túc xá con hồi đó nói muốn gặp lại ấy mà.” Hạ Vũ Linh bịa ra nói. Chuyện này để về nhà rồi nói chuyện riêng với mẹ.

Như Nguyệt thấy Hạ Vũ Linh chảy mồ hôi hỏi:

“Em sao vậy? Nóng quá sao? Nhiệt độ trong phòng đang là 16 mà. Em vẫn nóng sao?”

“Không có, chỉ là hơi mệt thôi.”

.

.

.

“Kính anh sao vậy?? Đi chơi với em mà không thèm để ý đến em” Mộc Thiên Nhu tức giận nói. Cô càng ngày càng mất kiên nhẫn rồi. Cô dù gì cũng là Hạ thiếu phu nhân, là vợ của anh nhưng tại sao anh lại không để ý đến cô chứ?

Hạ Vũ Linh mệt mỏi nói:

“Anh dạo này luôn khó ngủ, em không thể thông cảm một chút được sao?” Anh mệt rồi, không hiểu sao anh có thể lấy cô gái này làm vợ được. Anh lấy điện thoại ra:

“Đặt cho tôi một vé về Bắc Kinh. Càng nhanh càng tốt.”

Mộc Thiên Nhu nghe thế tức giận hỏi:

“Đang trong kì nghỉ tuần trăng mật mà anh làm thế là có ý gì?”

“Anh mệt rồi, em nên biết ơn đứa bé đi, nếu không có nó em cũng không thể trở thành Hạ thiếu phu nhân đâu.”

“Ý anh nói là nếu em không có đứa bé thì à mồ côi Hàn Như Nguyệt đó mới là Hạ phu nhân đúng không.”

‘Bốp’

“Anh đánh em?” Mộc Thiên Nhu ôm má nói.

“Đừng nói cô ấy như vậy.” Hạ Vũ Linh tức giận nói. Những ai nói xấu Tiểu Như anh đều sẽ không tha, đặc biệt nói cô ấy là trẻ mồ côi.

Nói xong anh tức giận bỏ ra ngoài, Mộc Thiên Nhu ngồi gục xuống khóc. Từ trước đến giờ cô đều là hòn ngọc quý của Mộc gia, ba mẹ, người hầu trong Biệt thự đều không hề mắng cô chứ đừng nói gì là đánh.

Trước giờ chỉ có cô đánh người khác chưa bao giờ có ai dám đánh cô, cô tức giận. Tất cả đều là à tiện nhân Hàn Như Nguyệt kia. Cô ta chỉ là con bé mồ côi, mà dám so với Đại tiểu thư Mộc thì cô sao?

Cô nhất định phải giết chết cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“Thì ra chuyện là như vậy, vậy nếu thanh danh của anh họ bị hủy hoại thì sao đây?” Đỗ Mạc Thần lo lắng hỏi Hạ Vũ Linh.

“Chuyện đó thì có liên quan gì chứ? Người bị hủy hoại danh tiếng mới là à họ Mộc ấy, cướp bạn trai của bạn thân rồi mang thai, mà rõ ràng chị Như Nguyệt đã mang thai 5 tháng rồi, còn cô ta mới có hơn 3 tháng. Chỉ cần như thế là biết ai là người cướp rồi.” Hạ Vũ Linh tức giận nói.

Đỗ Mạc Thần gật gật đầu. Quả thật là như vậy.

“Mẹ em nhắn tin bảo phải về gấp. Tạm biệt anh.” Hạ Vũ Linh gấp gấp nói. Nếu theo gia phả cô phải gọi Đỗ Mạc Thần là em họ nhưng vì thói quen từ nhỏ nên cô cũng đã quen gọi bằng anh.

Sau khi Hạ Vũ Linh đi, Đỗ Mạc Thần cười lớn. Cuối cùng cũng nắm bắt được điểm yếu của anh ta. Xem ra Hạ thị không bao lâu sau sẽ trở thành Đỗ thị rồi.

Đỗ Mạc Thần gọi điện bảo thám tử điều tra thông tin của Như Nguyệt, hẳn đã chờ quá lâu rồi, nên bắt đầu hành động thôi.

.

.

.

Như Nguyệt hôm nay trở về Hàn gia để thăm ông ngoại rồi đến khu mộ của Hàn gia để thăm người mẹ quá cố của cô.

Vương Tâm Khiết lái xe thỉnh thoảng vẫn nhìn ra sau Như Nguyệt.

Khi tiến vào khu nhà sắc mặt Như Nguyệt tái nhợt. Đây là nhà của Kinh. Vậy nhà của ông ngoại với nhà của Kinh ở cùng khu sao?

Vương Tâm Khiết thấy thế lo lắng hỏi:

“Tiểu thư sao vậy?”

“Không có gì chỉ là hơi chóng mặt thôi, chắc do say xe.” Như Nguyệt lắc đầu nói. Cô không để ai biết ba củ đứa bé trong bụng cô là Hạ Vũ Kinh được.

“Vâng.” Vương Tâm Khiết đâu có dễ dàng tin như thế chứ, chắc chắc tiểu thư đã thấy cái gì đó. Ngôi biệt thự mà bọn họ vừa đi qua là của Hạ thị, vậy tiểu thư có quan hệ gì với Hạ thị? Việc này chắc phải bảo giám đốc điều tra thôi.

“Chị Tâm, nhà của Hàn thị ở đâu?” Như Nguyệt đổi chủ đề.

“Vâng, Biệt thự nằm ở cuối cùng khu này vì chiếm diện tích rất lớn, bên trong vườn còn có 1 con suối chảy ra nữa. Nên biệt thự này rất có nhiều người muốn mua nhưng giám đốc không bán.” Vương Tâm Khiết giải thích.

Như Nguyệt nghe thế cũng không hỏi gì nhiều nữa. Lặng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô vuốt cái bụng to tướng của mình. Con à, đây là định mệnh?

Vương Tâm Khiết dừng xe lại, đi xuống mở cửa cho Như Nguyệt. Như Nguyệt từ từ bước ra, kinh ngạc nhìn ngôi biệt thự sang trọng trước mắt. Lần đầu tiên cô đến một ngôi nhà to và đẹp như vậy.

“Con đến rồi.” Giọng nói vui mừng của Hàn lão gia vang lên.

“Ông ngoại khỏe ạ.” Như Nguyệt cười nói. Ông ngoại cô dù đã 70 nhưng vẫn rất khỏe mạnh và vui tính.

“Được rồi, mau vào trong, ta sẽ cho con tham quan nhà của chúng ta.” Hàn lão gia cười nói.

Như Nguyệt nghe được câu ‘nhà của chúng ta’ máu đỏ lên. Đúng vậy, đây là nhà của cô. Cô có một ngôi nhà để về...

.

.

.

Sau khi tham quan ngôi nhà, Hàn lão gia đưa cô đến mộ của mẹ cô – Hàn Như Băng.

“Băng Băng, ba đưa con gái con đến đây.” Hàn lão gia mắt đỏ hoe, ông luôn đến đây mỗi ngày một lần đến thăm con gái bảo bối của ông.

Trên tấm bia mộ là một bức ảnh của một người phụ nữ xinh đẹp, đang nở một nụ cười rạng rỡ, ánh mắt không hề có chút lo âu nào.

Cô khóc nức lên, đây là mẹ của cô. Là người đã sinh ra cô. Hàn lão gia đau lòng nói:

“Nguyệt nhi, đừng khóc nữa. Mẹ con nhìn thấy chắc chắn sẽ rất đau lòng.”

“Ông ngoại, ba con còn sống không?” Như Nguyệt hỏi, tuy cô không muốn gọi là ba nhưng dòng máu của cô một nửa là của ông ta và hơn nữa... ông ta là người mà mẹ cô yêu nhất.

“Ông ta đang sống ở Nhật cùng vợ và 2 đứa con gái của ông ta.” Hàn lão gia tức giận nói. Lúc Băng Băng phát hiện ra Nguyệt nhi bị bắt cóc, rồi lúc chết, ông ta đang sống vui vẻ với gia đình của ông ta. Chỉ mỗi Băng Băng chịu đau đớn. Người làm cha như ông thật bất lực.

Như Nguyệt nghe thế ánh mắt căm thù hiện lên, ông ta chắc đang sống rất hạnh phúc nhỉ. Mẹ! Con gái nhất định sẽ đòi lại những gì mà mẹ đáng lẽ phải có.

.

.

.

Mộc Thiên Nhu cùng Hạ Vũ Kinh về nước. Cả 2 ở trên máy bay không nói một câu nào. Hành lí của ai thì người đó xách, không ai quan tâm đến ai. Hạ Vũ Kinh bắt taxi về trước còn Mộc Thiên Nhu ngồi xe của Hạ gia để về.

Mộc Thiên Nhu tức điên lên, cái gì vậy chứ? Đã gần 30 mà còn giận dai như vậy. Cô nhắn tin cho Mộc phu nhân:

“Mẹ con sẽ về nhà khoảng 1 tuần. Mẹ sắp xếp đi.”

Cô nhất định sẽ không bao giờ chịu xin lỗi Hạ Vũ Kinh. Mà nhắc mới nhớ, thám tử đã gửi cho cô tập hồ sơ về Bạch Kinh. Nhưng lúc đó trùng ngày đi tuần trắng mắt nên cô chưa đọc được. Lát nữa về nhà đọc cũng không sao.

.

.

.

“Chị. Sao chị lại về đây? Không lẽ Kinh có người khác?” Mộc Thiên Mai cười châm chọc nói.

‘Chát’ 5 dấu ngón tay in lên trên má Mộc Thiên Mai. Mộc Thiên Nhu gằn giọng nói:

“Chuyện chúng tôi, cô quan tâm làm gì? Cô nên nhớ cho kĩ, cô chỉ là một đứa con hoang do một ả gái điếm sinh ra thôi. Rất thấp hèn. Còn nữa, ai cho cô cái quyền gọi tên chồng tôi? Chát.” Thêm một cái tát nữa trên má của Mộc Thiên Mai.

“Chị!!!!!!” Mộc Thiên Mai tức giận gào.

“Tôi làm sao? Cô nên nhớ kĩ cái thân phận thấp hèn đi.” Mộc Thiên Nhu khinh bỉ nói.

“A!!!!” Tiếng hét của Mộc Thiên Nhu vang lên. Bụng cô, bụng cô đau quá.

Mộc Thiên Mai đẩy Mộc Thiên Nhu ngã xong cười tươi:

“Haha, đó là cái giá do chị châm chọc tôi.”

Máu từ trong bụng Mộc Thiên Nhu chảy xuống chân. Mộc Thiên Mai thấy thế mặt tái nhợt, không xong rồi, nếu chị ta bị sảy thai, Hạ thị nhất định sẽ không tha cho cô. Không được rồi, cô phải đi thôi.

Mộc Thiên Mai lấy túi xách của Mộc Thiên Nhu, trong đó có tiền mặt, 5 cái thẻ ngân hàng và 2 cái dây chuyền vàng trong đó.

Mộc Thiên Mai thảm rùa, sao mà ít đồ thế này?? Nhưng kệ, cứ chạy trước đã

Mộc Thiên Mai chạy như điên ra cổng biệt thự. Mộc phu nhân từ bên ngoài về thấy lạ nhưng cũng chẳng quan tâm. Khi bà vừa vào đến phòng khách, lập tức hét lên:

“Nhu nhu, con sao thế này? Máu. Con chảy máu.”

“Đi Tiêu, mọi người đâu cả rồi?? Mau đến đây.” Mộc phu nhân bây giờ mới nhớ ra, hôm nay tất cả người hầu đều đã đi du lịch. Bà vội lấy điện thoại ra, hoảng hốt nói:

“Làm ơn cho tôi một xe cấp cứu đến biệt thự Mộc gia. Nhanh lên, con gái tôi sắp sảy thai rồi. Nó mà có mệnh hệ gì Mộc thị cùng Hạ thị sẽ không tha cho các người.”

.

.

.

Hạ Vũ Kinh nghe được tin liền chạy đến bệnh viện. Mộc phu nhân khóc nói:

“Kinh.”

“Mẹ, Nhu Nhu sao rồi? Bác sĩ nói thế nào?” Hạ Vũ Kinh gấp gấp nói.

“Nó đang ở trong, bác sĩ đang khám. Nhưng máu chảy ra nhiều lắm. Mẹ sợ.” Mộc phu nhân mặt đầy nước mắt nói.

Bác sĩ bước ra nói:

“Mộc phu nhân, Hạ tổng, Hạ thiếu phu nhân đã không có gì nguy hiểm, thai nhi cũng đã phục hồi. Nhưng dạo gần đây cô ấy bị stress và áp lực quá nhiều, còn thường xuyên tức giận nữa nên chuyện đó có ảnh hưởng rất xấu đến thai nhi. Tuy cú ngã vừa rồi gần mất đất nhưng do ngã về phía chính diện và những stress gần đây đã khiến cô ấy hôn mê và chảy máu. Mong mọi người hãy chú ý cho.”

Mộc phu nhân thở phào nhẹ nhõm, thật may quá, Nhu Nhu với đứa bé không có việc gì nếu không Mộc thị cũng sẽ....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Hạ Vũ Kinh đi vào phòng bệnh, thờ dài nói:

“Anh xin lỗi.”

Mộc Thiên Nhu đảo mắt, im lặng không nói. Cô muốn anh cầu xin cô tha thứ. Một câu xin lỗi này có đáng gì chứ?

Hạ Vũ Kinh thờ dài, nói:

"Được rồi, anh biết lỗi rồi, mai anh sẽ đưa em đi mua sắm. Được chứ?"

"Anh nghĩ em là loại người thế sao? Em không cần gì hết, chỉ cần anh thật lòng với em và nhất định không thể gặp lại Hàn Như Nguyệt, nếu như để em biết được, em sẽ bỏ đi cùng đứa bé này." Mộc Thiên Nhu đe dọa nói, mắt rung rung như sắp khóc.

"Được rồi, anh hứa, nhưng ai là người đã đẩy em?" Hạ Vũ Kinh phiền muộn nói, trong giọng nói lộ vẻ mệt mỏi. Anh định đến khách sạn để ngủ một chút ai ngờ lại nhận đc điện thoại của Mộc phu nhân, làm anh vội vàng đến bệnh viện.

Mộc Thiên Nhu nghe thế mới nhớ ra, gằn giọng:

"Con tiện nhân đó trốn mất rồi."

"Là ai cơ?" Hạ Vũ Kinh khó hiểu hỏi.

Mộc phu nhân bước vào, ân cần nói:

"Nhu nhu, con ăn chút cháo đi."

"Mẹ, Mộc Thiên Mai đâu rồi?" Mộc Thiên Nhu hốt hoảng hỏi, cô nhất định không thể để cô ta bỏ đi dễ dàng như vậy được.

“Cô ta chính là kẻ đã hại con? Khốn khiếp! Nói sao lại thấy cô ta hốt hoảng chạy ra. Kinh, mau gọi cảnh sát bắt cô ta về đây.”

“Vâng.”

Mộc Thiên Mai đang ở quán Bar Mộng Dục. Nơi dành cho những gái điếm muốn bán thân.

Mộc Thiên Mai ngồi thưởng thức ly rượu, bộ dáng trông vô cùng quyến rũ. Hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt.

“Một đêm bao nhiêu tiền đây?” Một giọng nam đến gần Mộc Thiên Mai hỏi.

Mộc Thiên Nhu nhìn người đàn ông đó, nói:

“300 vạn thì sao?”

(300 vạn = 3 triệu tiền việt nam. Mii cx k bt có phải k nữa, tra trên gg thế thôi @@)

“Được. Đi thôi.” Người đàn ông đó gấp gấp nói. Với thân hình như thế này 300 vạn thì có gì.

Trong căn phòng tối đen, không thấy thứ gì chỉ có thể nghe thấy tiếng rên của người phụ nữ và tiếng thờ dóc của người đàn ông, còn có tiếng phạch phạch như thể cũng đủ để biết chuyện gì đang xảy ra.

Người đàn ông đó hỏi:

“Nhìn em có vẻ như là tiểu thư nhà giàu nhưng tại sao lại đến đây? Hay là muốn thỏa mãn dục vọng?” Hắn cũng cảm thấy lạ vì điều này. Tuy bàn tay cô gái này có vết sần nhưng cơ thể vẫn da dẻ đều rất tốt.

Mộc Thiên Mai nghe thế dừng một chút rồi nói:

“Người ta đường đường là tiểu thư Mộc thị.” Cô không nói ra cô là Mộc nhị tiểu thư, cô ghét cái danh này, nhị tiểu thư đương nhiên thấp hơn Mộc Thiên Nhu.

Người đàn ông đó nghe thế dừng động tác lại, hỏi:

“Mộc tiểu thư của tập đoàn Mộc thị?”

“Đúng thế.”

“Em là Mộc Thiên Nhu hay Mộc Thiên Mai?” Người đàn ông đó gấp gấp hỏi

“Anh hay nhỉ? Mộc Thiên Nhu đang có thai, có thể làm được sao?”

“Vậy em là Mộc Thiên Mai? Em gái của Mộc Thiên Nhu?”

“Đúng thế. Nhưng cô ta có xem em như em gái sao? Em cũng không xem cô ta là chị gái.”

“Ha ha ha.” Người đàn ông đó người man rợ. Cuối cùng tôi cũng đã tìm được cô.

@ Mii: Nghe thế là mấy nàng biết ai rồi đúng không?”

Như Nguyệt ở lại Hàn gia ăn tối rồi mới về. Cô đem theo một cảm xúc khó giải thích về nhà. Cô càng ngày cảm thấy bất an nhưng lí do là gì?

Cô thở dài, chắc là do hôm nay đi mệt quá nên tưởng tượng thôi.

Vương Tâm Khiết lúc này đã nói cho Hàn lão gia biết chuyện của Như Nguyệt, bây giờ chỉ cần thám tử điều tra nữa thôi.

Đêm đó Như Nguyệt mơ một giấc mơ rất lạ, thấy rằng đứa bé vừa chào đời liền bị Hạ Vũ Kinh lạnh lùng đem đi mất, còn bị Mộc Thiên Nhu cùng con của cô ta hành hạ.

Cô ngồi bật dậy, đứng thật là, làm sao có thể như thế được chứ, cho dù có như thế thì có Hạ phu nhân với Vũ Linh lo lắng.

Nhưng tại sao cô lại mơ như vậy? Điềm báo trước sao? Chắc không phải, bây giờ cô đã có ông ngoại rồi. Ông ngoại sẽ bảo vệ cô và con. Chắc chắn là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Mộc Thiên Nhu cuối cùng cũng xuất viện, và đương nhiên là về Hạ gia. Cô mở tập hồ sơ mà thám tử gửi cho cô về Bạch Khinh.

Cũng may, hần lâu nay chỉ làm phục vụ ở vài quán bar, cửa hàng, thỉnh thoảng đi móc túi người khác.

Mộc Thiên Nhu thở phào nhẹ nhõm. Cô cứ tưởng là hần sẽ tìm cách tiếp cận cô chứ. Cô có nên... điều tra thông tin của Hàn Như Nguyệt không? Cô cũng muốn xem dạo này cô ta sống như thế nào.

Mộc Thiên Nhu lấy điện thoại ra bảo thám tử điều tra về thông tin của Hạ Như Nguyệt rồi nằm xuống.

.

.

.

Như Nguyệt mở cửa tiệm ra, Vương Tâm Khiết đang giúp cô lau nhà. Như Nguyệt nhớ ra cái gì đó nói:

“Chị Tâm em quên mua bột rồi, chị đi nhanh mua về được không?”

“Được, tôi đi một lát rồi về, cô lau nốt cho tôi nhé.” Vương Tâm Khiết nói.

“Vâng.”

Như Nguyệt lau nhà, cô mở TV lên.

“Hạ thiếu phu nhân vừa ra viện. Theo nguồn tin cho biết, cô suýt nữa thì sảy thai. May mắn Mộc phu nhân phát hiện ra kịp. Và người gây ra vụ này là Mộc Thiên Mai, con nuôi của Mộc thị.”

Như Nguyệt nghe thế bất ngờ, cô ta suýt nữa sảy thai. Chắc anh lo lắng lắm. Đương nhiên là thế rồi, họ là vợ chồng mới cưới. Mộc Thiên Nhu lại mềm mại, đáng yêu như thế, ai mà không cưng chiều cho được. Cô cười nhẹ một cái, cô đang nghĩ về cái gì thế này? Như Nguyệt tiếp tục lau nhà.

Đỗ Mạc Thần ở ngoài chứng kiến tất cả biểu cảm của Như Nguyệt. Cười thầm, xem ra cô ta vẫn còn thích anh họ.

Hần bước vào cửa hàng, Như Nguyệt thấy thế cười tươi nói:

“Chào mừng quý khách.”

Đỗ Mạc Thần thấy Như Nguyệt cười như thế, ánh mắt lộ ra vẻ kinh diễm nhưng rất nhanh liền biến mất. Cười dịu dàng nói:

“Cho tôi 1 trứng với thật hun khói, 1 ly cà phê nữa.”

“Vâng! Anh chờ chút.”

Tuy đâu không phải lần đầu tiên hần đến đây nhưng hần vẫn phải quan sát thật kỹ, mọi thứ đều rất bình thường.

“Tiểu thư, tôi mua bột về rồi.” Vương Tâm Khiết đi vào trong nói.

Tiểu thư? Sao cô gái đó lại gọi Như Nguyệt là tiểu thư? Không phải Như Nguyệt là trẻ mồ côi sao? Xem ra chuyện này không bình thường rồi. Hắn chăm chú nhìn điện thoại, xem như không có chuyện gì. Nhưng thực ra hắn đang nhắn tin cho thám tử bảo điều tra về Như Nguyệt. Thật là! Lúc trước điều tra thông tin về cô ta mà không có phần này.

Vương Tâm Khiết thở phào nhẹ nhõm nhưng ánh mắt lúc này nhìn rất thâm độc, rất tò mò chuyện gì đó. Cô phải cẩn thận thôi.

.

.

.

“Anh là bạn trai cũ của Mộc Thiên Nhu? Bạch Kinh?” Mộc Thiên Mai nhún mày. Cô nhìn bộ dạng của Bạch Kinh nghi ngờ hỏi. Nhìn hắn chắc cũng đã 30 tuổi. Mộc Thiên Nhu 24, khoảng cách không lớn cũng không bé. Nhưng hắn chỉ là phục vụ trong quán Bar này, còn từng ngồi tù nữa sao Mộc Thiên Nhu có thể thích hắn được chứ?

Bạch Kinh thấy vẻ mặt nghi ngờ của Mộc Thiên Nhu cười lớn nói:

“Cô ta mê nhất là thứ đó của anh. Không phải em cũng như vậy sao?”

Mộc Thiên Nhu nghe thế gật đầu, nhưng nhớ ra chuyện gì đó nói:

“Thế lần đầu tiên của cô ta thuộc về anh sao?”

“Đầu có, cô ta nói với anh là đã thất thân năm 16 tuổi. Lúc anh với cô ta đã không còn máu.”

Mộc Thiên Nhu nghe thế cười thầm, thế mà lúc đó, cô ta bảo lần đầu tiên của mình thuộc về Kinh. Thật kinh tởm! Nhưng có chuyện hay rồi đây.

.

.

.

Như Nguyệt hôm nay đến khám thai, cô cảm thấy dạo này mình hơi mệt. Nên xem thử có vấn đề gì không. Vương Tâm Khiết đương nhiên phải đi theo. Cô đã nhận được tin từ thám tử, quả thật, đứa bé trong bụng tiểu thư chính là của Hạ tổng – Hạ Vũ Kinh.

Giám đốc nghe thế suýt nữa học máu. Cô cũng như thế, Hạ tổng đã có 1 vợ, mà cô ta đang mang thai, mà rõ ràng cô ta mới 4 tháng còn tiểu thư gần 6 tháng rồi. Thật bất công! Cô nhất định phải làm gì đó cho tiểu thư.

“Chị Tâm. Chị Tâm, chị có chuyện gì mà ngăn người thế?” Như Nguyệt hỏi.

Vương Tâm Khiết ra khỏi cái suy nghĩ ấy, nói:

“Không có gì ạ.”

“Thật sao? Chị đừng đèn đỏ lâu lắm rồi đấy. Đi thôi.”

“Vâng.”

Vương Tâm Khiết dừng xe trước cổng bệnh viện của Hàn thị. Như Nguyệt trầm trồ, bệnh viện gì mà không khác gì khách sạn 5 sao.

Như Nguyệt cùng Vương Tâm Khiết bước vào bệnh viện. Vương Tâm Khiết dẫn cô đến phòng khám khoa phụ sản. Bác sĩ là một người phụ nữ hơn 50 tuổi họ Tiêu. Là người đã làm việc ở đây 30 năm từ khi bệnh viện bước vào thời gian hoạt động. Nên rất được Hàn lão gia tin tưởng.

"Bác sĩ Tiêu. Đây là tiểu thư, cháu gái của giám đốc." Vương Tâm Khiết giới thiệu

"Chào bác sĩ Tiêu." Như Nguyệt hơi hơi cúi đầu nói. Tuy trên danh nghĩa là Hàn tiểu thư nhưng vẫn là hậu bối, vẫn phải chào hỏi.

Bác sĩ Tiêu gật gật đầu. Bà hỏi:

"Cô gần đây có những triệu chứng gì?"

"Gần đây tôi cảm thấy rất mệt và khó chịu. Thỉnh thoảng còn gật mình ngồi dậy lúc ngủ." Như Nguyệt lo lắng nói.

"Những triệu chứng như thế thì bình thường với những người mang thai, đặc biệt là song thai. Nên cô không cần lo lắng, chỉ cần ăn đủ bữa và ngủ đủ giấc

là được." Bác sĩ Tiêu nói. Bà gặp nhiều trường hợp như thế rồi. Nên trả lời một cách nhanh chóng.

Như Nguyệt nghe thế thờ phào nhẹ nhõm. Cô cứ tưởng cái thai có việc gì chứ. Thì ra đây là chuyện vô cùng bình thường.

.

Mấy

.

Ngày

.

Sau

Mộc Thiên Nhu cầm tờ giấy trên tay, tay nắm chặt lại, gân như nổi lên. Mắt đỏ ngầu. Như vừa phát hiện ra chuyện gì đó kinh khủng.

Không được, đây chắc chắn là nói dối. Nói dối! Hàn Như Nguyệt không thể có thai được.

Nhất định không thể. Người thừa kế Hạ thị chỉ có thể từ bụng cô chui ra. Nhất định không phải là ai khác.

Cô phải đi xác thực mọi chuyện. Nhất định đây là nói dối.

Mộc Thiên Nhu nhanh chóng đi xuống tầng. Hạ phu nhân thấy Mộc Thiên Nhu gấp gáp như thế vội nói:

“Cẩn thận, đừng đi nhanh quá. Có chuyện gì mà con vội thế?”

Mộc Thiên Nhu cười cho qua nói:

“Bạn thân con mới từ nước ngoài về, nó chơi với con từ nhỏ nên là đứa bạn thân nhất. Nên con mới chạy ra sân bay để đón nó.”

“Ra vậy, vậy con bảo tài xế dẫn đi đi.”

“Không cần đâu ạ, sau đó bọn con còn đi chơi nữa nên con lấy xe riêng cho tiện.”

“Được rồi, vậy đi sớm về sớm nhé.” Hạ phu nhân căn dặn.

"Vâng, mẹ đừng lo."

.

.

.

Mộc Thiên Nhu khó tin nhìn cái bụng to của Như Nguyệt. Vậy cô ta mang thai thật sao? Không được. Cô phải làm cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 19:

Mộc Thiên Nhu không tin những gì mà cô thấy trước mắt. Hàn Như Nguyệt không thể có thai được. Tuyệt đối không được. Cô phải làm gì đó...

.

.

.

“Choang.” Tiếng kính vỡ vang lên.

Như Nguyệt đang nấu ăn giặt mình từ bếp đi ra. Thấy cửa kính tất cả đều đổ vỡ từ cửa ra vào đến cửa sổ. Nhiều người khách đều hoảng loạn chạy ra tiệm, chỉ còn vài người sợ quá mà ngồi một chỗ như thế thôi. Đám côn đồ gồm 2 người nhưng người nào người nấy đều to như cây cột... điện (hí hí hí)

Một người nói:

“Cô là chủ quán sao? Buôn bán được đấy nhì! Nộp thuế đi nào.”

“Thuế gì chứ? Đây là cửa hàng do tôi thuê của Bác Lạc, có hợp đồng đăng hoàng. Anh dựa vào cái gì mà bảo tôi nộp thuế cho anh?” Như Nguyệt cãi lại. Làm gì có chuyện như thế chứ? Nực cười!

Tên côn đồ nghe thế tức giận, phá vỡ mọi thứ trong cửa hàng, nói:

“Gan nhì! Dám nói thế à? Có nộp thuế hay không? Nếu không...” Hắn cầm cây gậy, định đánh vào người Như Nguyệt, liền có một bàn tay cầm tay của hắn lại. Giọng nói đó lạnh đến nỗi khiến người ta nổi da gà:

“Nếu cô ấy không nộp thì sao?”

“Mày là thằng nào mà dám can bọn tao?” Tên còn lại lấy thanh sắt lên định đánh vào lưng anh, anh nhanh chóng tránh được. Một tay giữ tên thứ nhất, chân đạp vào bụng của hắn. Sau đó quay lại đánh tên còn lại.

“Tiểu thư!!!” Vương Tâm Khiết chạy lại, cô vừa mới ra ngoài một chút sao lại thành ra như thế này?

“Tiểu thư, cô có sao không? Có bị thương ở đâu không?” Vương Tâm Khiết lo lắng hỏi. Cô xem từng chỗ trên người Như Nguyệt, không thấy gì mới an tâm

Vương Tâm Khiết đứng dậy, cùng đánh với Đỗ Mạc Thần. Dám phá cửa hàng của tiểu thư. Cô nhất định không thể bỏ qua.

Như Nguyệt liền lấy điện thoại gọi cảnh sát.

.
. .
.

“Cảm ơn anh nhiều lắm nhưng cũng xin lỗi vì đã làm anh bị thương” Như Nguyệt cúi đầu nói với Đỗ Mạc Thần.

“Không sao. Việc bình thường thôi mà.” Đỗ Mạc Thần cười nói. Để tiếp cận cô ta thì đáng gì. Nhưng lạ là việc anh điều tra thông tin của cô ta lại không nói về gia đình của cô ta, anh nhờ thám tử điều tra thêm mấy lần nữa nhưng đều không có. Rốt cuộc gia thế của người này như thế nào?

Vương Tâm Khiết từ phòng giam đi ra nói:

“2 tên côn đồ đó không chịu khai rốt cuộc là ai làm nhưng hình như người đó rất có thế lực và nhiều tiền nên mới bịt miệng được 2 tên đó.”

Như Nguyệt thờ dài nói:

“Thôi, chúng ta về thôi. Em mệt rồi.”

Vương Tâm Khiết đỡ Như Nguyệt đứng dậy, quay lại nói với Đỗ Mạc Thần:

“Cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

Vương Tâm Khiết thực sự không thể hết nghi ngờ người đàn ông này, hắn chắc chắn không phải là người tốt đẹp gì. Cô nhất định phải để tiểu thư tránh xa hắn.

.
. .
.

“Lũ ăn hại!” Mộc Thiên Nhu tức giận gào. Cô đã thuê người để làm Như Nguyệt sảy thai, ai ngờ lại có người đến cứu, bọn đó còn bị bắt vào tù. May mắn cô đã bịt miệng tên đó bằng cách đe dọa gia đình hắn.

“Mẹ, mẹ cứ tiếp tục đi. Mất bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề. Nhưng mỗi ngày tăng thêm 1 người đi, cứ kéo dài 5 ngày xem sao. Nhưng nhớ đừng để lộ đấy.”

“Được, con đừng lo.”

Mộc Thiên Nhu nắm chặt tay, đi ra ngoài ban công, ánh mắt đầy sự bất an và căm giận.

Bất an vì sợ Hàn Như Nguyệt một ngày nào đó sẽ đến dành lại Hạ Vũ Kinh. Cô và con sẽ bị đuổi.

Căm giận vì Hàn Như Nguyệt cái gì cũng hơn cô. Từ lúc đi học, những gì mà cô muốn đều thuộc về Hàn Như Nguyệt.

~~~~ Hồi tưởng ~~~~

“Vâng, đã có kết quả. Và người đoạt giải Miss trường chúng ta là đại mỹ nhân Hàn Như Nguyệt của chúng ta. Xin một tràng vỗ tay.” MC vui mừng nói.

“Hàn Như Nguyệt! Hàn Như Nguyệt! Hàn Như Nguyệt.” Đám đông reo hò.

Như Nguyệt cười rạng rỡ. MC nói tiếp:

“Về phần Á quân chính là Mộc tiểu thư Mộc Thiên Nhu. Mọi người cho một tràng vỗ tay nào.”

Tiếng vỗ tay tuy to nhưng vẫn không bằng Như Nguyệt.

Năm đó bọn họ học lớp 11. Nổi tiếng là cặp bạn thân đều là mỹ nhân. Nhưng người mà anh ấy để ý lại là Hàn Như Nguyệt. Tất cả mọi người đều thích Hàn Như Nguyệt.

Vì sao tất cả đều là cô ta? Cô thua cô ta từ cái gì? Gia thế, nhan sắc, tài năng... tất cả mọi thứ của cô đều hơn hẳn cô ta.

Chỉ vì cô ta là trẻ mồ côi mà lại có bằng thành tích tốt, được người thừa kế của Hạ thị theo đuổi sao?

Không công bằng!!!

Mộc Thiên Nhu tay vuốt bụng, nhẹ nhàng nói:

“Con gái à, nếu con của ả tiện nhân kia là con trai. Con nhất định phải khiến hắn yêu con sâu đậm rồi đá không thương tiếc. Con nếu là con gái, con nhất định phải hơn cô ta về mọi mặt, không được thua cô ta bất cứ thứ gì. Nhất định không được thua kém mẹ con cô ta.”

.
. .

Như Nguyệt 5 ngày liền phải ở Hàn gia, để chờ cửa hàng sửa chữa. Hôm nay, cái thai của cô tròn 6 tháng, chỉ còn 3 tháng 10 ngày nữa thôi, con của cô sẽ chào đời.

Cô lấy nhật kí ra, bắt đầu viết:

Ngày XX/ tháng 3:

Con à, không lâu nữa con sẽ chào đời. Con nhất định phải thật khỏe mạnh để có thể bảo vệ mẹ. Phải thật thông minh, xinh đẹp để sống tốt hơn mẹ. Nhưng con đừng lo, mẹ sẽ cho con những thứ đầy đủ nhất.

Như Nguyệt gấp nhật kí lại, cô thở dài vuốt bụng. Cảm giác bất an này ngày càng đến gần!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Sau khi sửa chữa xong Như Nguyệt lại về cửa hàng mặc cho Hàn lão gia hết sức ngăn cản. Cô không phải không muốn quay về nhà mà là cô muốn tiếp tục hành trình nấu ăn của mình. Muốn được hoàn thành của mình, cho dù là di truyền từ người đàn ông đó, cô cũng không quan tâm.

Vương Tâm Khiết đương nhiên đi theo Như Nguyệt để bảo vệ và chăm sóc cho cô.

Cửa hàng dạo này khá vắng khách. Như Nguyệt cũng biết lí do, mọi người đang sợ đám côn đồ đổ lại đến đây. Nhưng không sao, chắc qua một thời gian khác sẽ đến đông lại thôi.

Đúng như Như Nguyệt nói, 1 tuần sau khách đến rất nhiều. Nhưng bọn côn đồ liền tiếp tục ra tay, bọn hấn chờ lúc khách đông mới hành động như thế mới hay.

Nhưng lần này Vương Tâm Khiết đã đoán được trước nên đã nhờ vài vị cảnh sát hóa trang thành khách hàng nên bọn côn đồ đã bị bắt.

Mộc Thiên Nhu tức giận, không thể cứ như thế này được. Cô phải làm cách khác. Nhưng chỉ còn 1 cách để kết thúc tất cả...

.

.

.

Hạ Vũ kinh đạo này có cảm giác bồn chồn như sắp đánh mất thứ gì đó, rất quan trọng. Nhưng là cái gì mới được?

Hắn mệt rồi, hôm nay cũng không có cuộc họp nào, đi bộ về, sẵn tiện đi dạo luôn, từ khi chấm dứt với cô, hấn cũng chưa đi dạo lần nào.

Hắn chậm rãi bước đi, trời rất nóng nên hấn cởi áo khoác ngoài ra, chỉ có chiếc áo sơ mi trắng lộ ra lồng ngực rấn chấn, 2 tay đút vào túi quần, nhìn rất lãng tử. Có nhiều cô gái đi qua ngưỡng mộ, muốn chụp ảnh cùng nhưng lại bị cái khí chất lạnh lùng của hấn dọa sợ.

‘Lộp bộp’

Trời mưa rồi! Hạ Vũ Kinh đi tìm chỗ trú mưa, bỗng nhưng, thấy một bóng dáng. Là cô ấy! Đúng là cô ấy rồi, nhưng cái bụng... Sao lại lớn như thế?

Hắn mặc mưa, đuổi theo cô, cô bước vào siêu thị. Hắn bước vào mới biết đây là siêu thị thuộc quyền sở hữu của hấn. Nhân viên thấy hấn người đầy nước mưa như thế định đuổi ra nhưng lại nhận ra đây là ông chủ của bọn họ vội vàng đem khăn đến.

Hạ Vũ Kinh lấy khăn lau tóc một chút rồi chạy đi tìm cô. Hắn nhất định phải nói chuyện với cô, và cả cái bụng to kia nữa. Không lẽ cô ấy có thai? Cha đứa bé là ai? Nhìn cái bụng của cô chắc chắn sắp sinh rồi. Không lẽ, đứa bé là của hấn?

Chắc chắn là cô đang đến chỗ bán quần áo cho trẻ sơ sinh. Hắn đứng trước thang máy. Chết tiệt! Lâu quá. Đi thang bộ cho rồi.

Không nói nhiều nữa, hấn liền chạy lên tầng 4 bằng cầu thang bộ.

Nhưng đi tìm rất nhiều lần vẫn không có ai.

.

.

.

Như Nguyệt bắt taxi rồi về, chiếc dù lúc nãy của cô để ở chỗ đựng dù đã bị ai lấy mất nên phải gọi Taxi để về. Định đi mua khuôn làm bánh ai ngờ trời lại mưa, may mắn cô có đem theo dù.

“Đi đâu đây cô?” Tài xế hỏi.

“Đến đường P, có một quán com ở đó.”

“Vâng.”

Hạ Vũ Kinh thở dốc, nói với quản lý:

“Thông báo cho mọi người ở trong này biết, tôi cần gặp một cô gái tên Hàn Như Nguyệt. Nhanh lên.”

“Vâng.” Quản lý thấy Hạ Vũ Kinh gấp gấp như thế liền bảo nhân viên đi phát.

.

.

.

Tối đó:

“Giữ lấy đứa bé, làm ơn, cứu đứa bé.” Như Nguyệt thều thào nói

“Xin lỗi cô nhưng chúng tôi đã cố hết sức, 2 đứa bé đều đã mất, nhưng cô đừng lo, sau này cô vẫn có thể tiếp tục mang thai.”

~~

“Không, con tôi!!!” Như Nguyệt hét.

Vương Tâm Khiết từ phòng bên cạnh chạy sang, gấp gấp hỏi:

“Tiểu thư, cô sao vậy?”

“Chị Tâm, em mơ thấy con em, con em...” Như Nguyệt khó khăn nói do khóc quá nhiều, mắt đỏ hoe, nước mắt cứ rơi xuống.

“Tiểu thư bình tĩnh, chỉ là mơ thôi, chỉ là mơ thôi. Bây giờ tiểu thiếu gia cùng tiểu thư vẫn đang ở trong bụng cô.” Vương Tâm Khiết khuyên nhủ.

“Nhưng chị Tâm, giấc mơ đó rất chân thật, có phải đây là điềm báo trước không? Không được, em phải bảo vệ chúng nó.” Như Nguyệt lắc đầu nói, cô bây giờ chỉ còn 2 đứa bé, ông ngoại dù gì cũng là doanh nhân, phải đi đây đi đó.

“Tiểu thư, vậy ngày mai tôi sẽ thu dọn đồ rồi chúng ta về Hàn gia, ở đó được bảo vệ rất nghiêm ngặt, sẽ không ai dám làm hại cô.”

“Tôi muốn đi bây giờ.”

“Tiểu thư, bây giờ là nửa đêm, đi Taxi sẽ rất nguy hiểm, chờ sáng mai rồi tôi sẽ bảo tài xế đến đón. Bây giờ cô ngủ đi, nếu cô không ngủ thì làm sao đứa bé ngủ được chứ.”

Như Nguyệt gật đầu, nằm xuống. Giấc mơ đó, liệu có phải là điềm báo trước không?

.
. .
.

Sáng hôm sau:

“Tiểu thư, xong rồi, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Như Nguyệt tiếc nhìn cửa hàng. Đây là nơi mà cô được phát triển niềm đam mê của mình. Nhưng đối với việc nấu ăn, con của cô quan trọng hơn nhiều. Cô xoa bụng, khẽ nói:

“Chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hàn lão gia biết tin Như Nguyệt quyết định sẽ về liền cao hứng sai người chuẩn bị đủ thứ. Từ đồ đồ cho trẻ sơ sinh đến đồ cho bà bầu. Chứ phòng ốc thì ông đã chuẩn bị sẵn từ lâu rồi, căn phòng đó là căn phòng rộng nhất, để còn đặt nôi cho 2 đứa bé đã, chờ khi nào bọn nó lớn hơn một chút ông sẽ chuẩn bị.

.
. .
.

“Thật sự không tra được sao?” Giọng của Hạ Vũ Kinh lộ rõ sự thất vọng. Tại sao lại không có thông tin gì chứ?

“Vâng, tôi tìm nhưng không hề có bất cứ thông tin gì của cô ấy, như cô ấy chưa bao giờ tồn tại vậy.”

“Ra ngoài đi.” Hạ Vũ Kinh chán nản nói.

Thư Kì cúi đầu rồi thẳng lưng bước ra ngoài. Cậu đương nhiên là biết mối quan hệ của thiếu gia với Hàn Như Nguyệt, nhưng hắn lại không hiểu tại sao giám đốc lại bảo hắn đi tìm thông tin của cô ta, không phải 2 người bọn họ đã chấm dứt rồi sao? Sao bây giờ lại như vậy? Mà thôi, đây không phải chuyện của cậu, không nên quan tâm

Hạ Vũ Kinh thờ dài, lấy tay che mặt, tại sao lại không có tung tích gì chứ?

Đúng rồi! Hắn vẫn còn nhớ cửa hàng của cô, chắc chắn cô đang ở đây.

~~~~~

Hắn thần thờ nhìn của hàng trống không. Tại sao lại như vậy chứ??? Sao tất cả manh mối của cô đều biến mất chứ?

Bác Lạc đi qua, thấy Hạ Vũ Kinh đứng trước cửa hàng của bà, thấy lạ, hỏi:

“Chò hỏi, cậu tìm gì?”

“Không có gì.” Hạ Vũ Kinh lắc đầu rồi lên xe.

Bà Lạc cảm thấy lạ, lấy điện thoại ra nói chuyện đó cho Như Nguyệt.

.

.

.

Như Nguyệt đi dạo trong vườn, cô ngồi xuống ở đình nghỉ trưa gần con suối. Bà Vương – Mẹ của Vương Tâm Khiết đưa cho cô 1 ly nước cam cùng 1 đĩa bánh ngọt.

Cô thoải mái thưởng thức, đúng là về đây cô có cảm giác an toàn hơn hẳn. Ở đây có ông ngoại, ông ngoại đương nhiên có thể bảo vệ cô, còn chưa kể đến bảo vệ đều được bao phủ khắp nơi, trong nhà cũng có 5 người, đề phòng có chuyện gì.

Cô vuốt bụng, cười dịu dàng:

“Con à, đây là nhà của chúng ta, con đã được bảo vệ rồi nên cứ từ từ lớn lên nhé.”

Như Nguyệt mỉm cười dịu dàng, nhưng cô lại nhớ đến, căn BT của Hạ thị chỉ cách chỗ này 3 căn BT, như thế khác nào là hàng xóm chứ.

Nhưng mà không sao, chỉ cần cô không đi ra ngoài, nếu có việc bắt buộc thì sẽ dùng xe của nhà hoặc Taxi.

Điện thoại của cô rung lên, cô lấy điện thoại ra, là Bác Lạc:

“Bác Lạc, có chuyện gì thế ạ?”

“Ta vừa thấy 1 người đàn ông đứng trước nhà của cháu. Nhìn rất trẻ, chỉ khoảng trên 25 thôi.”

Như Nguyệt nghe thế không khỏi rung mình, chẳng lẽ anh đã biết chuyện cô mang thai? Không thể như thế được. Ông ngoại đã nói vì muốn đảm bảo an toàn cho cô nên đã xóa hết thông tin về cô.

“Như Nguyệt, Như Nguyệt, cháu còn ở đây không?”

“Có ạ, cảm ơn bác đã thông báo.”

“Không có gì.”

Như Nguyệt thờ dài, có lẽ cô nên ra nước ngoài thì hơn... Đúng vậy, cô nên ra nước ngoài, như thế sẽ an toàn hơn.

Như Nguyệt đứng dậy, khó khăn di chuyển, cái bụng của cô ngày càng lớn, ai không biết lại tưởng cô sắp sinh.

Hàn lão gia sùng nịch nói:

“Con có chuyện gì muốn nói với ta?”

“Ông ngoại, con muốn sống ở Pháp như thế sẽ an toàn hơn.”

“Không tệ, nhưng chờ sau khi sinh đứa bé đã, chứ nếu bây giờ con đi máy bay, chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

“Vâng, ông ngoại.” Như Nguyệt ngoan ngoãn nói.

.

.

.

Hạ Vũ Linh cùng Hạ phu nhân đến thăm Như Nguyệt nhưng cũng gặp tình trạng như Hạ Vũ Kinh.

“Sao lại thế này? Con bé đi đâu rồi chứ?” Hạ phu nhân lo lắng nói, dạo gần đây Mộc Thiên Nhu có tích cách kì lạ, không lẽ nào đã biết chuyện Như Nguyệt có thai? Nghĩ đến đây, sắc mặt bà tái nhợt.

“Mẹ, để con gọi cho chị Như Nguyệt.” Hạ Vũ Linh thấy sắc mặt của mẹ mình như thế cũng lo lắng theo.

Như Nguyệt đang chuẩn bị tắm thì điện thoại vang lên. Nhìn thấy là Hạ Vũ Linh gọi, cô có chút do dự, cô biết chắc rằng họ đang lo lắng cho cô, nhưng cô có nên nghe máy không?

Cô... tắt máy. Cô không muốn có quan hệ gì với bất kì ai nữa. Bây giờ người đáng tin tưởng nhất của cô chỉ có ông ngoại với chị Tâm thôi.

Tuy làm như thế này có lỗi thật nhưng cô không thể bắt cần như vậy được.

.

.

.

Mộc Thiên Nhu đi đi đi lại, cô đã có kế hoạch nhưng làm sao để dụ cô ta ra ngoài đây?

Aizzz, thật khó khăn mà. Có lẽ cô nên ra ngoài để cho đầu óc sáng suốt hơn.

“Mẹ, chị Như Nguyệt không có bắt mắt, con gọi từ cửa hàng của chị ấy đến đây mà không có gì. Chẳng lẽ chị ấy xảy ra chuyện rồi?” Hạ Vũ Linh lo lắng nói, bây giờ cô đang rối tung lên đây, tại sao lại không nghe máy chứ?

“Cũng có khả năng như thế.” Hạ phu nhân thở dài nói.

“Mẹ, thế còn cháu con thì sao???? Nó cũng là cháu nội của mẹ đấy.” Hạ Vũ Linh hốt hoảng nói. Không thể như thế được, như thế thì không công bằng cho chị Như Nguyệt.

“Bình tĩnh đã, chưa chắc là như thế đâu, con cứ bình tĩnh.”

Mộc Thiên Nhu nắm chặt tay lại, thì ra 2 người đó đều đã biết chuyện này rồi, không ổn rồi, nếu là như thế thì sớm muộn gì Kinh cũng sẽ biết, cô phải ra tay ngay thôi.

.

.

.

Như Nguyệt vừa trở về được 3 ngày thì Hàn lão gia lại phải đi công tác, công ty ở Nhật có trục trặc, đích thân ông phải đứng ra xử lý.

Trước khi đi, ông bảo Vương Tâm Khiết cùng thím Vương nhất định phải chăm sóc tốt cô.

Cô đương nhiên nghe lời, suốt ngày chỉ ở trong nhà, thỉnh thoảng mới ra ngoài sân đi dạo.

~~

Thấm thoát, bụng cô đã tròn 7 tháng, nhưng Hàn lão gia vẫn chưa về được, xem ra chuyện này rất quan trọng rồi.

Lâu rồi cô chưa ra ngoài nên muốn đi ra phố mua chút đồ. Đương nhiên chị Tâm cùng 2 vệ sĩ đi theo nhưng chỉ có chị Tâm đi với cô, còn 2 người đó giữ một khoảng cách nhất định, đề phòng có chuyện gì xảy ra mới xông ra.

“Chị Tâm, chúng ta ra mua đồ làm bánh với đồ ăn đi, hôm nay tôi sẽ làm bữa tối.” Như Nguyệt cười nói.

“Vâng.”

Như Nguyệt cùng Vương Tâm Khiết chọn đồ, cô nhìn sang cửa hàng đối diện thấy 1 shop đồ đôi dành cho trẻ em, nhân lúc Vương Tâm Khiết đang thanh toán, cô cười nói:

“Chị Tâm, em sang cửa hàng bên kia 1 lát.”

“Tiểu thư, khoan đã tiểu thư.” Vương Tâm Khiết lao ra nhưng lại bị bảo vệ ngăn lại, cô nhanh chóng trả tiền rồi chạy theo Như Nguyệt.

Như Nguyệt đứng chờ đèn đỏ, từ xa, có 1 người phụ nữ mặc đồ đen kín đáo, chỉ chừa mỗi con mắt, cảm hận nhìn cô. Cô đã chờ giây phút này lâu lắm rồi, cuối cùng cũng tóm được cô ta, may mắn cô đang đi dạo thì thấy cô ta, liền lấy cái áo khoác cũ rách trong cái xe cũ mà cô mua.

Như Nguyệt, thấy đèn đỏ liền băng qua đường

Mộc Thiên Nhu nhấn mạnh ga. Hàn Như Nguyệt, cô đừng có trách tôi..

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

“Tiểu thư...”

“Cấp cứu. Mau gọi cấp cứu.” Vương Tâm Khiết hét lên, tay lay lay để Như Nguyệt không ngủ.

“Chị Tâm? Như Nguyệt bị sao vậy?” Đỗ Mạc Thần thấy Như Nguyệt người đầy máu như thế vội vàng hỏi.

“Cậu, cậu mau gọi cấp cứu.”

Đỗ Mạc Thần không nói nhiều bế Như Nguyệt lên, đưa vào xe rồi chở đến bệnh viện.

“Tiểu thư. Tiểu thư, cô mau tỉnh lại, còn giám đốc nữa, cô không được để giám đốc đau lòng, tiểu thư!!!!” Vương Tâm Khiết hét, thần thờ nhìn Mễ Ly được đưa vào phòng cấp cứu.

Đỗ Mạc Thần là viện trưởng của bệnh viện này nên đã bảo bác sĩ giỏi nhất đến.

“Tâm nhi. Chuyện gì vậy? Sao tiểu thư lại phải vào phòng cấp cứu. Lúc đó con với đám vệ sĩ đã làm gì hả?? Lão gia mà biết thì sao đây? Lát nữa ông ấy sẽ về, con nói chúng ta phải làm sao????” Bà Vương hốt hoảng chạy đến, trên mặt còn hiện rõ vẻ lo lắng.

“Mẹ, khi nào thì giám đốc về?”

“Chưa đầy 30’, lão gia mà biết tiểu thư bị tai nạn chắc chắn sẽ bị đau tim. Thế có bắt được người gây ra tai nạn không?”

“2 tên vệ sĩ đã lấy xe đuổi theo rồi, giờ vẫn chưa có tin tức.”

Đỗ Mạc Thần nghe cuộc hội thoại của 2 người đó không bỏ sót 1 chi tiết. Vậy hẳn có thể khẳng định, gia thế của Hàn Như Nguyệt không tầm thường chút nào, như thế càng tốt, iệc lợi dụng cô ta để đánh bại Hạ Vũ Kinh sẽ càng dễ dàng.

.

.

.

Mộc Thiên Nhu sau khi gây ra tai nạn liền phóng xe chạy như điên, đến bệnh viện phụ sản thì vất xe ở một công ty bỏ hoang, cởi áo choàng ra rồi vội vàng chạy vào bệnh viện phụ sản. Sau khi bước vào đến nơi, cô mới khôi phục về bình tĩnh và sang trọng.

2 tên vệ sĩ sau khi thấy chiếc xe đó liền vào xem xét, nhưng lại không thấy ai cả, chỉ thấy một chiếc áo choàng dài, cùng vài điều thuốc.

“Chết tiệt, nếu không bắt được hắn, giám đốc chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta, đi tìm thôi.”

“Điên à? Gần đây chỉ có bệnh viện phụ sản, người có thai mà lại hút thuốc sao? Chẳng lẽ giết người sau đó lại đi vào bệnh viện phụ sản thăm vợ con?”

“Vậy thì thôi, gọi báo cảnh sát đến đây rồi điều tra chủ nhân của chiếc xe này là của ai. Cậu ở lại đây chờ cảnh sát đến, còn tôi đi đến mấy cửa hàng tạp hóa với nhà dân ở đây một chút. Cũng có thể hắn vào mua cái gì hoặc là người ở khu này.”

.

.

.

Hàn lão gia vừa xuống sân bay, nghe được tin đó lập tức chạy đến bệnh viện.

“Bà Vương, chuyện này là sao? Tại sao Nguyệt nhi lại phải vào phòng cấp cứu?”

“Lão gia bình tĩnh, bác sĩ nói ông không tức giận.”

“Sao mà không tức giận cho được? Tôi mới đi 1 tháng mà sao lại xảy ra chuyện này???” Hàn lão gia tức giận nói.

“Giám đốc, là tại tôi không quan sát tiểu thư cẩn thận, xin giám đốc hãy trách mắng.” Vương Tâm Khiết cúi đầu nói.

“Cũng không thể trách cô, là tại con bé bất cẩn, biết có người muốn hãm hại mình rồi mà còn cô chấp như vậy. Nên cô đừng tự trách mình.” Hàn lão gia nói. Gia quy của Hàn gia trước giờ rất nghiêm khắc, dù có là tiểu thư, thiếu gia được cưng chiều đến đâu, phạm sai lầm đều bị trừng trị. Không được ai bao che, càng không được đổ tội cho người khác. Điều này với Như Nguyệt đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Hàn lão gia ngồi xuống nhìn chằm chằm vào phòng cấp cứu. Đúng lúc Đỗ Mạc Thần đi lại, hắn đi thay đồ, đây là bệnh viện, hắn lại là viện trưởng đương nhiên nên mặc áo Blouse trắng.

Hàn lão gia thấy Đỗ Mạc Thần, hỏi:

“Cậu là...”

“Giám đốc, đây là Đỗ Mạc Thần. Chính cậu ấy đã đưa tiểu thư đến bệnh viện. Trong thời gian khi còn ở cửa hàng, cậu ấy cũng giúp tiểu thư rất nhiều.” Vương Tâm Khiết nói, dù gì anh ta cũng đã đưa tiểu thư đến bệnh viện, cũng có thể là người tốt. Nhưng cô cũng chưa tin hẳn hoàn toàn được.

Hàn lão gia cúi đầu nói:

“Cảm ơn cậu đã cứu cháu gái tôi.” Hàn lão gia tuy chỉ cúi đầu nhưng đối với những người khác thì đó là 1 lời cảm ơn trịnh trọng nhất rồi. Hàn thị có danh tiếng trong giới kinh doanh như thế nào, ai cũng biết rõ, thế mà cúi đầu trước 1 viện trưởng là không tưởng rồi.

Đỗ Mạc Thần cả kinh, đây không phải là Hàn tổng sao? Hóa ra Hàn Như Nguyệt là đứa cháu gái mất tích từ lâu của Hàn lão gia, thì ra là vậy. Bảo sao mà thông tin của cô ta được giữ một cách tuyệt mật như vậy.

.

.

.

1 tiếng...

2 tiếng trôi qua, cuối cùng bác sĩ cũng ra khỏi phòng. Hàn lão gia lo lắng hỏi:

“Bác sĩ, cháu gái tôi sao rồi?”

“Tiểu thư đã qua cơn nguy kịch, 2 đứa bé vẫn được giữ an toàn, nhưng lại mất máu quá nhiều, nếu bây giờ không truyền máu thì sẽ rất nguy hiểm.” Bác sĩ nói.

“Tại sao ông không gọi cho trung tâm hỗ trợ máu?” Đỗ Mạc Thần nhún mày hỏi.

“Tôi có gọi điện nhưng họ báo hết nhóm máu ấy rồi, bây giờ chỉ còn cách là thông báo cho mọi người đang ở trong bệnh viện thôi.”

“Vậy được, nhóm máu của cô ấy là gì? Phải lập tức thông báo cho mọi người.” Đỗ Mạc Thần nói, cậu phải gây ấn tượng tốt với Hàn tổng.

“Nhóm máu AB ạ, nhưng loại đó cũng khá hiếm nên tôi sợ sẽ không có nhiều người có.”

Hàn lão gia lên tiếng:

“Bác sĩ, lấy máu tôi đi, tôi cũng AB.”

“Lão gia, người bị thiếu máu, không thể như thế được.” Bà Vương ngăn lại.

“Thế bây giờ bà nói tôi phải thấy cháu gái cùng chất của tôi chết ư? Di chúc tôi đã viết rồi, tất cả tài sản đều thuộc về bọn nó, tôi có chết cũng không sao.”

Đỗ Mạc Thần nghe thế sáng mắt, đây là thời điểm thích hợp để lấy lòng Hàn tổng, may mắn rằng anh cũng mang nhóm máu AB.

“Hàn tổng, tôi cũng mang nhóm máu AB, hãy để tôi hiến máu cho cô ấy.”

“Như vậy thì thành thật cảm ơn cậu.”

.

.

.

Như Nguyệt đau đớn nằm trên giường bệnh, cô thờ hồn hển, miệng lẩm bẩm:

“Đừng, đừng mà. Mộc Thiên Nhu!!!”

Cô bắt dậy, nhưng chưa được bao lâu thì lại gục xuống vì quá mệt. Cô nhìn bụng mình, thờ phào nhẹ nhõm. May mắn mà con cô vẫn an toàn. Nhưng tại sao Thiên Nhu lại làm vậy?? Cô đã không nói chuyện cô có thai với Kinh rồi, tại sao còn lại làm hại con cô chứ? Cô khóc:

“Mẹ xin lỗi, là mẹ không tốt, làm hại con.” tất cả là tại cô, nếu cô không muốn đi mua đồ, không chờ Vương Tâm Khiết, chắc chắn chuyện này sẽ không xảy ra.

Cô nhất định không thể tha thứ được nữa, cô phải bắt cô ta trả giá cho việc này. Nhưng sẽ không dựa vào pháp luật được, Mộc gia cùng Hạ gia đều có danh tiếng, chắc chắn cảnh sát sẽ không thể bắt cô ta. Cô sẽ trả thù từ từ, từ từ cướp đi những thứ mà đang lẽ phải thuộc về cô và con của cô. Chắc chắn là như thế!!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

2 tháng sau:

“Đau quá. A!!!”

“Cô chủ * cố gắng, tiểu thiếu gia cùng tiểu thư sắp chào đời rồi, một chút nữa thôi.” Vương Tâm Khiết nói. Cô lấy khăn lau mồ hôi trên trán Như Nguyệt.

• Từ bây giờ Vương tâm Khiết sẽ gọi Như Nguyệt là cô chủ, để tránh trùng lặp khi gọi con gái của Như Nguyệt.

“Chúc mừng, chúc mừng cô, là 1 bé trai khỏe mạnh.” Bác sĩ cười nói. Tiếng khóc của con trai làm cho bên ngoài choáng váng. Hàn lão gia kích động đứng dậy.

Đỗ Mạc Thần cũng thế. Từ sau khi vụ tai nạn đó, hắn được mọi người trong Hàn gia quý trọng, mang ơn như 1 vị chúa.

Như Nguyệt mỉm cười dịu dàng nhưng con đau lại ập đến, bác sĩ đưa đứa bé cho y tá. Tiếp tục đứa thứ 2.

.

.

.

Cùng lúc đó...

“A, đau quá, mẹ con chịu không nổi nữa rồi, đau quá.” Mộc Thiên Nhu hét lên.

“Thiên Nhu, con chờ 1 chút, sắp đến bệnh viện rồi.” Hạ phu nhân nói, sau đó hồ tãi xế:

“Anh đi nhanh lên. Con dâu tôi sắp sinh rồi.”

“Vâng.”

Mộc Thiên Nhu bây giờ mới chỉ 7 tháng, vốn dĩ cô sinh non là vì...

~ Flash Back ~

“Thiếu phu nhân, có người gửi cái này cho cô.”

Mộc Thiên Nhu đóng cửa phòng lại, là 1 bức thư sao? Cô mở ra, chữ được viết bằng mực đỏ. Cô nhú mày, bắt đầu đọc:

“Mộc Thiên Nhu~ Cô còn nhớ tôi không? Tôi rất nhớ cô đấy. Cô lên đây chơi với tôi đi. À mà không, loại người như cô không xứng để ở thiên đường, cô chắc chắn phải xuống địa ngục. Nhưng không sao, tôi chắc chắn sẽ tìm được cô, rồi chúng ta lại tiếp tục làm bạn nhé... Tôi đang chờ cô.”

Mộc Thiên Nhu đọc xong, mặt tái nhợt, vội đốt bức thư này, khi vừa đốt xong, bụng cô bắt đầu đau. Cô hét lên.

May có Hạ phu nhân phát hiện kịp thời rồi đem đến bệnh viện.

Hạ Vũ Kinh nhận được tin lập tức bỏ công ty đến bệnh viện.

~ kết thúc Flash Back ~

Hạ phu nhân ngồi ở ngoài đợi, còn Mộc phu nhân thì vào bên trong chăm sóc con gái cưng.

“AAA”

Tiếng của Mộc Thiên Nhu lớn đến nỗi mấy phòng khác đều nghe thấy.

Đỗ Mạc Thần nghe tin Mộc Thiên Nhu đang sinh thì tức tốc chạy đến. Công nhận 2 người này rất có duyên, sinh cùng 1 bệnh viện, còn sinh cùng 1 ngày nữa.

Hạ Vũ Kinh thấy Đỗ Mạc Thần hỏi:

“Hôm nay chủ nhật mà, sao em lại đến đây?”

“À, em đến xử lí vài chuyện thôi. Sao chị dâu sinh sớm vậy? Không phải mới 7 tháng sao?” Đỗ Mạc Thần nói đại, hần không thể để cho Hạ Vũ Kinh biết Hàn Như Nguyệt đang sinh ở chính cái bệnh viện này được.

Mà hần mà nói, cô chắc chắn cũng không gặp lại Hạ Vũ Kinh. Với lại, cách đây đúng 2 tháng, cô đã nhờ hần làm giấy báo tử. Hàn Như Nguyệt cũ đã chết rồi, bây giờ là 1 Hàn Như Nguyệt mới.

“Anh cũng không biết nữa. Tự nhiên cô ấy nói đau bụng, muốn sinh, bác sĩ nói là do kích động, mà anh cũng không biết kích động chuyện gì nữa.” Hạ Vũ Kinh thở dài.

“Oe oe” Tiếng khóc yếu ớt vang lên. Mộc phu nhân chạy ra nói:

“Là 1 bé gái, nhưng không sao, lần sau còn sinh được nữa mà.”

“Rất tiếc là không thể, lần này, do sinh non nên khiến thiếu phu nhân không thể mang thai được nữa, nếu tiếp tục mang thai, lúc sinh sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng. Dù sinh thường hay mổ.” Bác sĩ bước ra nói.

Không khí liền trầm mặc, khi đứa bé khóc mọi người mới bắt đầu nói chuyện lại.

.

.

.

Bên kia, Như Nguyệt vừa tỉnh lại. Bây giờ cô đã được chuyển sang phòng riêng.

Cô vừa mở mắt đã thấy Hàn lão gia cười nói vui vẻ với chất gái của mình.

“Ông ngoại!” Như Nguyệt yếu ớt nói.

“Nguyệt nhi con tỉnh rồi hả? Bà Vương, mau đưa chất trai của tôi đến đây.” Hàn lão gia cười nói, gương mặt đầy nét nhăn đầy ý cười.

“Vâng.” Bà Vương đưa bé đến cho Như Nguyệt ôm.

Như Nguyệt cười dịu dàng, nhận lấy con trai mình từ tay bà Vương. Hàn lão gia cười hỏi:

“Con đã nghĩ ra tên chưa?”

“Rồi ạ. Nam là Hàn Vũ Phong, nữ danh là Đồng Đồng. Nữ là Hàn Như Tuyết nữ danh là Bối Bối. Tên tiếng anh của Đồng Đồng là Michael. Còn Bối Bối là Mía.” Tên tiếng anh của 2 đứa bé, cô lấy từ trong phim Princess’s Diary. Còn tên cùng nữ danh, cô đã suy nghĩ từ khi biết mình mang thai, định nữ thì dùng Hàn Như Tuyết, nam thì dùng Hàn Vũ Phong. Ai ngờ là cặp long phượng.

“Rất hay, con cứ ở lại đây đã, đến khi nào bọn nó 3 tháng tuổi rồi hẵng đi.” Hàn lão gia thờ dài nói.

“Vâng.”

“Bây giờ con nghỉ ngơi đi, ông cùng bà Vương về nhà lấy đồ.”

“Vâng.”

Như Nguyệt đắm chiều nhìn ra ngoài cửa sổ. Kinh à, con của chúng ta đã ra đời rồi.

Cô cười nhẹ, lắc đầu 1 cái, bây giờ cô không phải Hàn Như Nguyệt cũ nữa rồi. Cô không được phép khóc nữa. Phải thật mạnh mẽ mới có thể bảo vệ cho con của mình.

Chiếc xe gây ra tai nạn cho cô, dù đã cố hết sức nhưng vẫn không tìm ra được manh mối nào. Nhưng không sao, cô đã biết người lái chiếc xe. Vốn dĩ, cô không nói cho ông ngoại biết là vì muốn tự tay trả thù.

Cô đã nhờ Đỗ Mạc Thần làm giấy báo tử, nhưng đó chỉ là giấy giả. Cô gửi cho Mộc Thiên Nhu bức thư như thế, là muốn Mộc Thiên Nhu hoảng sợ, sau đó kích động, có thể sinh non.

Cô làm thế có ác quá không? Không hề! Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi. Cô muốn tự tay khiến cho Mộc Thiên Nhu không còn mặt mũi nào nhìn người khác. Bị người khác chê cười. Nhất định!!

.

.

.

Sau khi Mộc Thiên Nhu tỉnh dậy, biết mình không thể sinh con được nữa, trầm mặc 1 hồi. Sau đó mới bình tĩnh lại.

Dù không thể sinh con nữa, nhưng dù gì cũng có con gái của cô đây rồi. Toàn bộ tài sản sẽ thuộc về con bé. Không thể là ai khác.

À tiện nhân Hàn Như Nguyệt mang thai con của Kinh thì sao chứ? Không phải cũng bị cô giết chết đó sao? Bây giờ, chỉ cần chú tâm chăm sóc con gái của cô là được rồi.

‘Cạch.’ Hạ Vũ Kinh bước vào, cười nói:

“Di Di vẫn chưa dậy sao?”

“Di Di?” Mộc Thiên Nhu khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy, con gái chúng ta tên là Hạ Thiên Di, Di Di là nữ danh của con bé.” Hạ Vũ Kinh cười giải thích, mắt dính chặt vào ‘con gái’ của hắn.

Mộc Thiên Nhu cười, may mắn hắn cũng thích đứa bé này. Như thế thì ổn rồi.

.

.

.

“Khinh, Mộc Thiên Nhu đã sinh rồi.” Mộc Thiên Mai nằm trong lòng Bạch Khinh nói.

“Vậy sao? Trai hay gái?” Mắt Bạch Khinh lóe lên.

“Gái! Nhưng nghe nói sau này chị ta không thể sinh con được nữa.”

“Vậy sao?” Bạch Khinh cười khẩy 1 cái, hắn không nói chuyện đứa bé của Mộc Thiên Nhu là của hắn. Bởi vì... hắn không thể tin được ai cả.

Chương 24

“Ông ngoại, con về đến sân bay rồi. Bối Bối cùng Đồng Đồng đang đi mua nước. Chắc sắp về rồi. A! Đây rồi, tạm biệt ông, lát nữa gặp lại ạ.”

“Mẹ, con vừa gặp 1 chú đẹp trai lắm. Chú ấy giống anh hai cực.” Bối Bối ngây thơ nói. Đôi mắt to, long lanh làm người khác không thể không thương.

“Có giống đâu, rõ ràng anh đẹp trai hơn.” Đồng Đồng cóc đầu Bối Bối nói.

“Thôi được rồi, chúng ta về nhà thôi, ông ngoại đang chờ.” Như Nguyệt nắm tay Bối Bối cùng Đồng Đồng rồi ra ngoài xe. Tài xế đã đứng chờ ở đó từ lâu.

4 năm, 4 năm rồi. Trong 4 năm qua có rất nhiều chuyện xảy ra, như ông ngoại bán căn BT cũ để dọn đến 1 căn mới, rồi chị Tâm nghỉ việc để kết hôn,... Có rất nhiều chuyện xảy ra, nhưng 3 mẹ con cô vẫn hạnh phúc bên nhau.

4 năm qua, cô đã đi rất nhiều nơi trên thế giới. Rồi sáng lập 1 chuỗi nhà hàng, có mặt trên 20 quốc gia.

Lí do cô trở về là thời điểm trả thù đã đến. Cô sẽ khiến cho Mộc Thiên Nhu cùng Mộc gia không còn đường thoát.

Nói mới nhớ, 3 năm trước. Cô đã phát hiện ra. Mộc tổng chính là ba cô, chính là người đàn ông đã khiến mẹ cô chết. Như thế càng có lí do để cô hạ gục Mộc gia.

.

.

.

“Nhu Nhu, chưa đầy 10 ngày nữa là sinh nhật Di Di rồi, em chuẩn bị gì chưa?” Hạ Vũ Kinh đọc báo hỏi.

“Mọi thứ đã xong xuôi, chỉ còn chờ Katty đồng ý nữa là xong.” Mộc Thiên Nhu xem TV nói.

“Katty? Cái cô đầu bếp nổi tiếng đó?” Hạ Vũ Kinh nhíu mày hỏi.

“Đúng thế, cô ta có thể nấu món ngọt cùng món mặn, như thế thì có thể nấu bánh ngọt cho bọn trẻ, còn sẽ nấu đồ mặn cho chúng ta.”

“Tại sao em không mời đầu bếp từ nhà hàng đó? Mời cô ta làm gì?”

“Như thế mới chứng minh được Hạ gia chúng ta có quyền lực như thế nào khi mời được cô ta. Anh biết không? Có rất nhiều người mời cô ta đến làm đầu bếp nhưng lại rất ít người được đồng ý.”

“Được rồi, em làm gì thì làm.”

Mộc Thiên Nhu đang xem TV thì nhận được tin nhắn. Liền mở ra xem.

_Xin lỗi nhưng ngày 27/6 cũng là ngày sinh nhật của con tôi nên tôi không thể làm được.

Mộc Thiên Nhu liền nói với Hạ Vũ Kinh:

“Minh à, hôm đó là sinh nhật của con cô ấy nên không thể làm được. Em muốn tổ chức sinh nhật của con cô ấy cùng Di Di có được không?”

Hạ Vũ Kinh nhíu mày nói:

“Em bị làm sao vậy? Sao tự nhiên lại nói thế?”

“Vậy thì thôi.” Mộc Thiên Nhu bĩu môi.

.

.

“Ông có ~.” Đồng Đồng cùng Bối Bối đồng thanh gọi.

“Bảo bối của ông vẫn khỏe chứ?” Hàn lão gia ôm Bối Bối cùng Đồng Đồng nói.

“Khỏe lắm ạ.” Bối Bối cười tít mắt nói.

“Mới 1 năm không gặp mà Bối Bối của ông đã trở nên xinh đẹp như thế này rồi. Sau này chắc chắn sẽ có rất nhiều người theo đuổi.”

Như Nguyệt cười nể cười hạnh phúc, nói:

“Thôi được rồi, tối rồi, 2 đứa vào ăn tối rồi tắm rửa rồi đi ngủ đi. Sáng mai mẹ sẽ dẫn 2 đứa đi nhập học.”

“Vâng.”

Hàn lão gia lắc đầu nói:

“Mới về mà, cứ để cho chúng chơi mấy ngày đã.”

“Ông chiều bọn nó quá rồi.”

Do tuổi đã cao nên Hàn lão gia đã quyết định đóng cửa công ty. Tuy công ty Hàn thị không còn hoạt động nữa nhưng danh tiếng vĩnh viễn không thể xóa bỏ được. 1 tập đoàn hoạt động hơn 100 năm (có nghĩa là từ năm còn có... có, thôi, k bt, cái gì mà con gái mặc váy rồi tóc ngắn ngang cổ í.) mà chưa bao giờ gặp bất kì khó khăn nào.

Mà lí do công ty đóng cửa cũng là vì không có ai thừa kế, Như Nguyệt bận với nghề đầu bếp của cô. Cô định khi nào Đồng Đồng 18 sẽ lập lại 1 tập đoàn Hàn thị lớn mạnh hơn. Tuyệt đối không để Hàn thị do tổ tiên của cô mất bao nhiêu công sức xây dựng lại có thể kết thúc như thế.

“Đồng Đồng, Bối Bối. Phải ngoan ngoãn nghe lời cô giáo nhé. Không được quậy như lúc còn ở Mĩ đâu.” Như Nguyệt dặn dò 2 bảo bối.

“Mẹ yên tâm, Bối Bối sẽ ngoan ngoãn nghe lời cô giáo. Nếu anh hai lại hôn bạn gái nào Bối Bối sẽ gọi mách mẹ.” Bối Bối ngoan ngoãn nói.

“Bối Bối giỏi lắm.” Như Nguyệt xoa đầu Bối Bối, sau đó quay sang lườm Đồng Đồng: “Con nghe chưa? Nếu con hôn ai, mẹ sẽ nói bí mật của con cho mọi người biết.”

Đồng Đồng nghe mẹ nhắc đến bí mật của mình ngoan ngoãn gật đầu. Không dám làm loạn.

Cô giáo cười nói:

“Đồng Đồng, Bối Bối, đến giờ vào học rồi, chúng ta vào lớp thôi. Cô Hàn, cô cứ yên tâm giao 2 đứa bé cho tôi.”

Như Nguyệt gật đầu 1 cái rồi ra về.

Trong lớp:

“Các con, hôm nay chúng ta có thêm 2 bạn mới. Là Hàn Như Tuyết và Hàn Vũ Phong. 4 tuổi giống như các con vậy. Các con có thể gọi thân mật là Bối Bối và Đồng Đồng. Có ai có câu hỏi gì không?”

“Nếu 2 bạn ấy là anh em thì phải thì làm sao có thể bằng tuổi được ạ?” 1 người hỏi.

“Ngốc, là vì bọn tôi là sinh đôi chứ sao nữa? Không thấy tôi cùng Bối Bối rất giống nhau à?” Đồng Đồng nói.

“Ồ.” Cả lớp ồ lên.

“Thế ba mẹ của 2 bạn ấy làm gì ạ? Đây là trường quý tộc, học phí rất đắt. Nhà bình thường nhất định không thể vào học được.” 1 giọng nói chanh chua vang lên. Không ai khác đó chính là Hạ Thiên Di.

“Mẹ tôi là đầu bếp nổi tiếng. Cô biết Katty chứ? Đó là mẹ ruột của bọn tôi.”

Cả lớp lại ồ lên.

Hạ Thiên Di bây giờ mới nhìn rõ mặt của Đồng Đồng, liền cảm thán: Đẹp trai quá ~ Nhưng tại sao gương mặt này nhìn lại quen như vậy?

Hạ Thiên Di tiếp tục nói:

“Mẹ mình đã mời Katty đến làm đầu bếp trong bữa tiệc sinh nhật của mình. Vào ngày ấy, các bạn có thể đến dự. Cậu nữa, cậu cũng có thể đến.” Hạ Thiên Di chỉ tay vào Đồng Đồng.

“Xin lỗi nhưng tôi không có hứng thú, với lại, mẹ tôi nói, trong tháng 6 này sẽ không nhận làm đầu bếp cho ai hết. Vì sắp đến sinh nhật tôi rồi.” Bối Bối nói. Bé nhin từ lúc nãy đến giờ, sao người này lại có thể kiêu ngạo, điều ngoa như thế chứ??

“2 cậu sinh ngày bao nhiêu?” Hạ Thiên Di hỏi.

“27/6.” Đồng Đồng cùng Bối Bối đồng thanh nói.

“Đó cũng là sinh nhật của tôi. 2 cậu sinh ở bệnh viện nào?” Hạ Thiên Di tiếp tục hỏi.

“Bệnh viện VB. Cậu hỏi nhiều quá rồi đấy.”

“Trùng hợp thật, tôi cũng sinh ra ở bệnh viện đó. Thế...” Hạ Thiên Di còn định hỏi thì cô giáo cắt lời

“Được rồi, hỏi thế là đủ rồi đúng không? Đồng Đồng cùng Bối Bối ngồi ở bàn thứ 2, dấy 3 nhé.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Đến giờ ăn trưa, mỗi học sinh sẽ đến Canteen để đó để ăn, nhưng Đồng Đồng cùng Bối Bối rất kén ăn, chỉ ăn đồ ăn do mẹ bọn chúng làm hoặc đồ ăn ở nhà.

“Anh hai, Bối Bối không ăn cà rốt đâu.” Bối Bối bĩu môi nói.

“Thôi được rồi, đem sang đây.” Đồng Đồng cung chiều nói.

2 anh em tình cảm như vậy khiến cho rất nhiều người hâm mộ. Đây là trường có tổng cộng 4 khu: Khu mẫu giáo, khu tiểu học, khu trung học, khu phổ thông và khu đại học. Tuy có 4 khu khác nhau nhưng Canteen lại là khu chung nên rất đông.

Mấy nữ sinh đại học thấy Đồng Đồng với Bối Bối đáng yêu như thế vội chạy lại chụp ảnh. (Truyện chỉ đăng ở ĐDLQĐ và WATTAP những trang khác chỉ là trang ăn cắp)

Bối Bối vui vẻ đồng ý, nhưng Đồng Đồng có chút miễn cưỡng, mẹ nói là không được gây chú ý với mọi người. Nhưng mà không sao, đây là họ tự tiến tới, mình không làm gì.

Sau khi kết thúc buổi ăn trưa là đến giờ bơi. Tuy Đồng Đồng với Bối Bối là học sinh mới nhưng đồ bơi,... mọi thứ đều đã được chuẩn bị đầy đủ.

Bối Bối cùng Đồng Đồng từ khi ở Úc đã học bơi nên rất dễ dàng.

Bối Bối đang đi thì bị đám bạn chạy qua làm ngã, bị trật chân, liền khóc. Đồng Đồng thấy thế liền chạy lại lo lắng nói:

“Bối Bối, em có sao không? Có đau không?”

“Anh hai, chân Bối Bối đau.” Bối Bối khóc nói.

“Đề anh đưa em đi vào phòng y tế.” Đồng Đồng cho Bối Bối leo lên vai mình.

Cô giáo dạy bơi thấy 2 anh em tình cảm như thế cũng không nhin được mà mềm lòng, mắng mấy người va vào Bối Bối, rồi cùng Đồng Đồng dẫn Bối Bối đến phòng y tế.

Hạ Thiên Di nằm trên ghế nghỉ ngơi như bà hoàng, quan sát mọi chuyện.

Chính cô đã nói mọi người va vào Hàn Như Tuyết. Đề cô ta rơi xuống bể bơi 3m, ai ngờ cô ta lại không ngã, nhưng không sao, trật chân cũng được.

Mà mẫu người của cô đúng là giống hệt Hàn Vũ Phong, đẹp trai, kiêu ngạo, nhưng đôi khi lại rất tình cảm.

Tối qua cô nghe mẹ nói là mời Katty đến làm đầu bếp nhưng ngày đó cũng là sinh nhật của con cô ấy nên không đến được. Vậy thì mình sẽ bảo ba tổ chức sinh nhật của mình chung với hẳn. Như thế thì mình sẽ có cơ hội alfin quen với hẳn.

.

.

.

“Ba~~.” Hạ Thiên Di thấy Hạ Vũ Kinh liền gọi.

“Di Di của ba hôm nay có ngoan không?” Hạ Vũ Kinh nheo mắt Hạ Thiên Di nói.

“Có ạ! Ba, hôm nay con muốn đi mua sắm. Còn đúng 7 ngày nữa thôi là sinh nhật con rồi.”

“Được rồi, chúng ta sẽ đi mua thật nhiều váy cho Di Di nhé.”

“Vâng.”

Hạ Vũ Kinh bế Hạ Thiên Di ra khỏi xe. Hẳn cũng đang chuẩn bị mở cửa để bước lên xe thì thấy 2 đứa bé, 1 nam 1 nữ đang đứng trước cổng trường. Bé trai đang cõng bé gái. Trên mặt bé gái lộ rõ sự mệt mỏi.

Bé trai dường như mệt chân, đứng không vững. Bé gái mở miệng nói:

“Anh hai, Bối Bối tự đi được. Anh hai mệt rồi.”

“Không được, bác sĩ đã nói, trong ngày hôm nay em không được đi lại.” Bé trai dù mệt nhưng không để cho bé gái đứng xuống.

“Vậy em sẽ ngồi.”

“Không được, mẹ sắp đến rồi, chúng ta chờ đi. Sau đó chúng ta sẽ đi mua sắm, còn 7 ngày nữa là sinh nhật rồi mà.”

Hạ Vũ Kinh nghe từ đầu đến cuối cuộc nói chuyện của 2 đứa bé đó, mới đi lại nói:

“2 đứa định đi mua sắm sao? Có cần chú chở đi không? Con gái chú cũng đang muốn đi mua sắm.”

Hạ Thiên Di thấy ba mình đi đâu, vội xuống xe, đi theo.

“A! Là chú đẹp trai ở khu bán nước.” Bối Bối cười nói.

“Là cô bé muốn uống nước cam sao? 2 đứa cũng học trường này hả?” Hạ Vũ Kinh hỏi, thấy ánh mắt của dè chừng của Đồng Đồng mới xoa đầu cậu nói:

“Đừng lo, chú không phải là người xấu.”

“BA!” Hạ Thiên Di gọi. Sau đó nói:

“Ồ? Là các cậu?”

“Di Di, con quen sao?” Hạ Vũ Kinh hỏi.

“Vâng, 2 bạn này vừa chuyển đến lớp con.”

Hạ Vũ Kinh gật đầu, cười nói:

“Thế thì 2 đứa tin chú rồi chứ? Đi nào!” Hạ Vũ Kinh bế Bối Bối lên. Mùi hương trên người cô bé rất giống với mùi của cô. Khuôn mặt này cũng rất giống nữa.

Đồng Đồng cùng Bối Bối ngồi lên xe, Đồng Đồng lấy điện thoại ra điện cho Như Nguyệt.

Hạ Vũ Kinh thấy thế hỏi:

“Cháu còn nhỏ mà đã được dùng điện thoại sao? Gọi cho mẹ à?”

Đồng Đồng gật đầu.

“Đưa đây, chú sẽ nói chuyện với mẹ cháu.”

Đồng Đồng gạt đầu 1 cái rồi đưa điện thoại cho Hạ Vũ Kinh.

“Đồng Đồng, mẹ xin lỗi, mẹ đang bận việc, chú tài xế sẽ đến đón con nhé.” Như Nguyệt lo lắng nói.

“Cô đừng lo, tôi nghe nói 2 đứa bé muốn đi mua sắm, con gái tôi cũng muốn đi nên tôi dẫn Đồng Đồng cùng Bối Bối đi luôn.” Hạ Vũ Kinh cảm giác, giọng nói này, rất quen thuộc...

“Ra vậy, làm phiền anh rồi.” Như Nguyệt nói.

“Không sao.” (Truyện chỉ đăng ở ĐDLQĐ và WATTAP những trang khác chỉ là trang ấn cấp)

Hạ Vũ Kinh đưa điện thoại cho Đồng Đồng rồi chăm chú lái xe.

.
. .

Đến khu mua sắm, Hạ Vũ Kinh bế Bối Bối xuống xe rồi đi vào khu mua sắm. Đồng Đồng lấy xe đẩy, nói:

“Chú cho Bối Bối ngồi vào đây. Tôi tự đẩy được.”

“Không sao, chú bế Bối Bối cũng được mà.”

1 nữ nhân viên thấy thế cười nói:

“Ba nói đúng đấy, em trai còn nhỏ, không đẩy được em gái đâu.”

“Đây không phải ba tôi!” Đồng Đồng phủ nhận.

Nữ nhân viên xấu hổ nói:

“Chị xin lỗi, nhưng 3 người không phải là ba con sao? Nhìn rất giống nhau mà, đặc biệt là em (Đồng Đồng), em nhìn rất giống người này (Hạ Vũ Kinh).”

Hạ Vũ Kinh bây giờ mới quan sát Đồng Đồng, đúng là rất giống hần hồi bé. Mà Bối Bối nhìn cũng giống Tiểu Như. Không lẽ nào...

“Tôi mới là con gái của ba, 2 người này chỉ là bạn học thôi.” Hạ Thiên Di đánh đá nói.

Câu nói của Hạ Thiên Di khiến Hạ Vũ Kinh thoát ra khỏi suy nghĩ của bản thân.

Nữ nhân viên cười, cúi đầu rồi đi làm việc.

Hạ Vũ Kinh hỏi:

“2 đứa muốn đi đâu?”

“Khu lễ phục ạ, nhưng cháu muốn tự đi chọn váy, rồi chọn cho anh hai nữa, chú để cháu xuống đi.”

“Cháu đi được chứ.”

“Được ạ.”

Hạ Vũ Kinh cảm thấy kì lạ, dù mới gặp lần đầu tiên nhưng cái cảm giác này, còn thân thiết hơn cả Di Di, chuyện này là sao? Không lẽ đây là con của hần với cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“Ba, chúng ta đi thôi. Con cũng muốn chọn đồ.”

“Ừ.”

Hạ Vũ Kinh đi theo Di Di chọn đồ. Nhưng tâm trạng của hắn không hề đặt ở đây. Mà ở Đồng Đồng cùng Bối Bối, hắn cười nói:

“Di Di, chúng ta đi xem Đồng Đồng với Bối Bối chọn đồ như thế nào nhé. Sẵn tiện chọn cho con luôn.”

“Vâng.”

Hạ Vũ Kinh với DI DI đang ở khu trang phục cho thiếu nhi, bây giờ di chuyển đến khu lễ phục.

“Anh hai, có đồ đôi này. Chúng ta lấy cái này đi.” Bối Bối chỉ vào bộ lễ phục màu đen cho bé trai và màu hồng phấn cho bé gái.

“Được đấy.” Đồng Đồng cười nói với Bối Bối, sau đó mặt lạnh quay sang nói với nhân viên: “Cô lấy bộ đó đi.”

“Vâng.” Nhân viên vội lấy xuống. Cô không hiểu tại sao 2 đứa bé có thể tự vào khu mua sắm dành cho quý tộc này. Nhưng đến khi nhìn thấy cái áo đồng phục của trường quý tộc mới hiểu ra. (Ngoài ĐDLQĐ và WATTAP ra, tất cả các trang khác chỉ là trang ăn cắp)

“Để cho Bối Bối vào thay trước đi, rồi sau đó tôi sẽ vào thay sau.”

“Vâng.” Nhân viên dẫn Bối Bối vào phòng thay đồ.

Bối Bối vừa vào phòng thay đồ thì Hạ Vũ Kinh cùng Di Di đến. Hạ Vũ Kinh thấy Đồng Đồng dựa vào ghế ngồi, tay lướt điện thoại, biểu cảm, khuôn mặt đó rất giống với hắn.

Di Di thấy Đồng Đồng ngồi đó, đi lại ngồi sát xuống nói:

“Đồng Đồng, cậu đi chọn đồ với mình đi.”

Đồng Đồng liếc 1 cái rồi lại nhìn vào cái điện thoại.

“Anh hai.” Tiếng của Bối Bối vang lên.

Hạ Vũ Kinh, Di Di cùng Đồng Đồng quay đầu lại. Hạ Vũ Kinh sững sốt, miệng lẩm bầm:

“Tiểu Như...”

Đồng Đồng cung chiều nói:

“Đẹp lắm, em gái của anh là đẹp nhất, trừ mẹ ra thôi.”

“Hừ, đương nhiên, em là con gái của mẹ mà. Mà lúc này mẹ nhấn vào máy em nói 20’ nữa mẹ sẽ đến đây đón chúng ta. Anh mau vào thử đồ đi.”

“Ừ.”

Hạ Vũ Kinh sững sờ đứng ở đó, con bé lúc đó rất giống với Tiểu Như, hắn còn nhớ như in, Tiểu Như thích nhất màu hồng phấn. Đây chắc chắn không phải là sự trùng hợp rồi. Đây chắc chắn là con của cô với hắn. Không thể sai được. Nhưng vẫn cần có bằng chứng.

.

.

.

Đến chỗ thanh toán, Di Di đưa cái váy màu xanh dương của mình chọn cho Hạ Vũ Kinh để tính tiền.

Nhân viên bỏ cái váy vào hộp rồi nói gái tiền.

“Đồng Đồng, Bối Bối, 2 đứa đưa đồ đây, để chú tính luôn 1 thể.”

“Không cần ạ. Chị tính tiền đi.” Đồng Đồng đưa đồ của mình và Bối Bối cho thu ngân, rồi đưa thẻ tín dụng màu vàng kim— cả đất nước này chỉ có đúng 30 cái, dành cho mỗi gia tộc. Hạ gia hắn 2 cái, 1 cái của hắn, 1 cái của mẹ hắn.

Rồi Mộc thị có 1 cái, chỉ có Hàn thị có 3 cái.

Không lẽ Tiểu Như là cháu gái thất lạc hơn 20 năm của Hàn tổng?

“Đồng Đồng, Bối Bối.” Đồng Đồng cùng Bối Bối vừa ra khỏi cửa khu mua sắm đã thấy 1 chiếc BMW, cả hai liền kêu lên:

“Mẹ!”

Như Nguyệt mở cửa xe ra, bước xuống, cười nói:

“2 đứa có ngoan không?”

“Có ạ, mẹ ơi, váy của Bối Bối màu hồng phấn đấy. Bối Bối định mua cho mẹ 1 cái váy màu hồng phấn nữa cho mẹ, nhưng không có. Mẹ đừng giận Bối Bối nhé!”

“Không sao. Mẹ gần 30 rồi mà, còn hồng gì nữa chứ. 2 đứa lên xe đi.”

“Vâng.” Đồng Đồng mở cửa cho Bối Bối lên trước, rồi sau đó đóng cửa lại. Bối Bối mở cửa sổ nói:

“Tạm biệt chú đẹp trai.” Sau đó vẫy vẫy với Hạ Vũ Kinh.

Hạ Vũ Kinh vẫy lại. Như Nguyệt nhìn theo phía tay (Ngoài ĐBLQĐ và WATTAP ra, tất cả các trang khác chỉ là trang ấn cấp) của Bối Bối, cúi đầu thay như lời cảm ơn.

Vì nhìn từ xa, Như Nguyệt không nhận ra đó chính là Hạ Vũ Kinh. Hạ Vũ Kinh cũng không biết chắc đó có phải là Tiểu Như không.

Như Nguyệt lên xe, nhưng tâm trạng nhưng đang bỏ lỡ cái gì đó. Cái gì rất quan trọng đối với cô...

Ngồi trên xe, Bối Bối nói với Như Nguyệt:

“Mẹ, chú ấy đẹp trai lắm, lại còn tốt bụng nữa, lúc Bối Bối bị đau chân chú ấy đã bế Bối Bối. Mẹ, Bối Bối muốn có ba như thế.”

Bối Bối không biết, câu nói của bé khiến cô muốn khóc. Cô đương nhiên không đành lòng nhìn con mình không có bố. Mấy năm qua, có rất nhiều người theo đuổi cô nhưng tất cả khi biết cô có 2 đứa bé liền nói chia tay. Chỉ có anh Mặc... nhưng cô chỉ có cảm giác như 1 người anh trai, chứ không phải là bạn đời..

Bối Bối cùng Đồng Đồng cũng rất thích anh Mặc, nhưng cô vẫn không tin anh lắm, dường như anh có cái gì đó giấu cô.

.

.

.

“Ông cố ~” Bối Bối vừa bước vào nhà đã ôm chầm lấy Hàn lão gia.

“Bối Bối của ông đói chưa? Chúng ta ăn nhẹ nhé.”

“Vâng.”

Hàn lão gia bảo đầu bếp làm món ăn nhẹ cho Bối Bối rồi hỏi Đồng Đồng:

“Đồng Đồng, cháu ăn gì?”

“Cháu không đói ạ. Bây giờ 5h chiều rồi, lát nữa ăn sẽ bị đau bụng. Cháu lên tắm trước đây.”

“Thế cũng được.”

Như Nguyệt ngồi xuống nói với Bối Bối:

“Bối Bối, con cũng lên tắm đi, khi nào có đồ ăn mẹ sẽ gọi con xuống.”

“Vâng mẹ.”

Như Nguyệt thở dài nói:

“Ông, ông định đi New Zealand thật sao?” Lúc này cô vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa thư kí Hoàng.

“Đúng vậy, ta năm nay cũng gần 80 rồi, sức khỏe không được tốt nên đến đó sẽ tốt hơn. Không khí ở bên đó trong lành hơn.”

“Cháu không phản đối nhưng ông ở đây cho đến khi sinh nhật 2 đứa nó. Được chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

.

.

.

Hạ Vũ Kinh trầm ngâm, hần lấy điện thoại ra nói:

“Điều tra về 2 đứa bé tên... à thôi, hôm nay mới chuyển đến lớp con gái tôi. Sáng mai nhất định phải có.”

Hạ Vũ Kinh đi xuống tầng, đi vào phòng ăn để ăn tối, vừa ngồi xuống bàn đã hỏi Di Di:

“Di Di, Đồng Đồng với Bối Bối tên là gì?”

“Đồng Đồng là Hàn Vũ Phong, còn Bối Bối là Hàn Như Tuyết ạ.” Di Di nói.

Hạ Vũ Kinh nghe thế tâm tình vui sướng, Đồng Đồng có chữ Vũ, ít ra cô còn nhớ tới hần.

Hạ phu nhân thấy thế hỏi:

“Sao con lại hỏi như vậy?”

Mộc Thiên Nhu cũng thắc mắc.

“À, không có gì, tại hôm nay dẫn 2 đứa nó đi mua sắm, cảm thấy thú vị thôi.” Hạ Vũ Kinh nở 1 nụ cười khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chỉ còn đúng 3 ngày nữa là sinh nhật của Bối Bối và Đồng Đồng, đồng nghĩa với sinh nhật của Di Di.

‘Bộp.’ Tập tài liệu trên tay Hạ Vũ Kinh rơi xuống. Thật không ngờ, Đồng Đồng và Bối Bối là con hần. Hần không ngờ cô có thể lừa hần suốt mấy năm qua.

Nhưng điều hần lo ngại là hần đã có Nhu Nhu cùng Di Di, vậy Đồng Đồng cùng Bối Bối phải làm như thế nào? Hần không thể họ làm tình nhân cùng con ngoài giả thú.

Chết tiệt! Phải làm gì đây?

.

.

.

“Đồng Đồng, Bối Bối, con gửi thiệp mời cho bạn chưa?” Như Nguyệt hỏi.

“Rồi ạ, nhưng có sẽ không có ai đến cả.” Bối Bối cúi mặt nói.

Như Nguyệt khó hiểu hỏi:

“Tại sao vậy?”

“Hôm đó cũng là sinh nhật 1 bạn khác nên mọi người sẽ đến bữa tiệc của bạn ấy. Nhưng không sao đâu ạ, có mẹ với ông cố là được rồi.” Bối Bối cười nói.

Đồng Đồng lắc đầu thờ dài, rõ ràng là nói dối, hôm qua cô khóc cả đêm làm cậu không ngủ được.

Như Nguyệt đương nhiên biết bé nói dối cô nhưng vẫn xoa đầu Bối Bối nói:

“Vậy mẹ sẽ làm bánh đến lớp cho các bạn con ăn nhé.”

“Vâng.”

“Ngao lắm, bây giờ cùng mẹ ra ngoài đi mua đồ nào. Đồng Đồng con có đi hay không?”

“Con không đi đâu, mẹ với Bối Bối đi đi.” Đồng Đồng đứng dậy, đi lên tầng.

Như Nguyệt lấy xe chở Bối Bối đến cửa hàng đồ làm bánh.

Sau khi thấy Như Nguyệt cùng Bối Bối ra khỏi nhà liền mở máy tính bảng lên, tìm với từ khóa: Hạ Vũ Kinh.

Lập tức, có rất nhiều tin được đưa ra. Nhưng Đồng Đồng chỉ vào xem ảnh.

Quả thật... cậu rất giống với người này, đặc biệt là mũi và tai.

Bối Bối 90% là giống mẹ, còn lại 10% có tai và đôi mắt.

Đây là ba của cậu với Bối Bối sao? Là chồng của mẹ ư? Vậy tại sao lại có 1 đứa con gái bằng tuổi cậu?

Đồng Đồng đang lướt thì thấy có tin: Hạ phu nhân sinh sớm hơn 2 tháng. Cậu liền click để xem..

Vậy là mẹ cô bị tiểu tam cướp mất chồng mình, cô ta còn sinh cho ông ta 1 đứa con gái.

Được lắm, dám làm mẹ cậu khóc. Cho dù ông ta có quỳ xuống xin tha thứ, cậu nhất định sẽ không tha thứ. Vĩnh viễn không!

Cậu nhất định, nhất định sẽ khiến cho đám người đó quỳ xuống xin lỗi mẹ.

Đồng Đồng ném máy tính bảng xuống đất.

Người giúp việc nghe tiếng đồ vỡ liền hỏi:

“Thiếu gia, có chuyện gì sao ạ?”

“Không có gì.” Đồng Đồng lãnh khốc nói.

.

.

.

Sáng hôm sau.

Như Nguyệt đem 3 cái bánh sinh nhật đến lớp Bối Bối, cô định đúng ngày đã rồi đem đến nhưng sợ là ngày đó, gia đình cô bé ấy cũng sẽ mang đồ ăn đến nên mới đem bây giờ.

Vì sợ bọn trẻ kén ăn nên cô đã làm ba vị: Chocolate, Vani và Strawberry.

Hạ Vũ Kinh đứng ở góc gần trường học. Đúng là cô rồi. Hắn không thể không nhận ra được. Cô vẫn còn khỏe, sống rất tốt, da dẻ mịn màng, không giống như sắp 30 chút nào.

Hắn rất muốn được ôm cô. Được ôm con của hắn và cô, nhưng không thể được... Hắn còn có Nhu Nhu, còn có Di Di.

Lỗi là tại hắn thôi, nhưng... nếu giành quyền nuôi con. Hắn có thể sẽ thắng, nhưng nếu làm vậy cô sẽ ghét hắn hơn. Aizz, phải làm sao đây chứ?

Kết thúc đấu tranh tư tưởng của Hạ Vũ Kinh :3

“Nào các con, đây là mẹ của Đồng Đồng và Bối Bối. Hôm nay cô ấy đến đây để cho con bánh kem đấy. Các con có thích không nào?”

“Có ạ!”

Nhìn đám trẻ vui mừng như vậy Như Nguyệt cũng cảm thấy vui theo.

Một cậu bé chạy lại chỗ Như Nguyệt, thì thầm vào tai cô:

“Sau này cháu nhất định sẽ là con rể của cô. Nhất định là sẽ như vậy.” Trên gương mặt non nớt hiện lên vẻ kiên định. Cậu bé nói xong chạy đi, còn không quên nói:

“Cháu là Hoắc Tử Khiêm, cô nhớ nhé. Không được để vị trí con rể cho người khác. Nếu không cháu sẽ bắt Bối Bối đi.”

Như Nguyệt phì cười nói:

“Được rồi, cô hứa. Nhưng phải xem con gái cô thích cháu không đã chứ.”

“Cậu ấy nhất định sẽ thích cháu.” Cậu bé đó nghiêm túc nói.

“Được cô hứa.” Như Nguyệt cười nói.

Sau khi cậu bé đó chạy đi, Như Nguyệt cười nhẹ một cái. Thằng bé rất đáng yêu, tiếc là Đồng Đồng không như nó. Đồng Đồng quá nghiêm túc, ít khi cười. May mà cô còn có Bối Bối, trái với Đồng Đồng Bối Bối rất dễ gần, hay cười.

Nhưng cô biết, tính cách của Đồng Đồng là giống anh..

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Sáng hôm sau, Như Nguyệt nhận được một tin nhắn nói muốn gặp cô ở quán cà phê gần trường học của bọn trẻ. Cô vốn không định gặp nhưng lại thấy hần nhắc đến Đồng Đồng và Bối Bối cô vội đến.

Hôm nay là chủ nhật nên cô không đánh thức Đồng Đồng, Bối Bối. Nhưng cô đâu biết Đồng Đồng đã lén lên vào ô tô.

Hôm qua cậu thấy tin nhắn ở máy mẹ, mà còn nhắc đến cậu và Bối Bối. Cậu đương nhiên phải đi xem sao.

Vừa bước vào quán cà phê, Như Nguyệt thấy một bóng dáng rất quen thuộc, nhưng vì người ấy quay lưng nên không thấy rõ mặt.

Cô vội đi vào bàn ở trong góc khuất, khi vừa nhìn mặt người đó, túi xách của cô rơi xuống. Đồng Đồng ngồi trong xe nhìn ra, thấy thế liền đoán được đây là ai. Nhưng không thể biết được bọn họ đang nói chuyện gì.

“Em đến rồi. Ngồi đi. Hôm nay anh hẹn em đến đây là có chuyện muốn nói.”

“Tôi nghĩ giữa tôi và anh không còn gì nữa rồi.” Như Nguyệt cố nén nước mắt nói. Người đàn ông này vẫn như vậy... Vẫn lạnh lùng, ít cười như xưa. Như Nguyệt lắc đầu, cầm túi xách lên định đi về thì:

“Sao không dẫn Đồng Đồng và Bối Bối đến?”

Như Nguyệt mặt tái nhợt, không thể nào. Tại sao hần lại biết được chuyện này?

Hạ Vũ Kinh nói:

“Em ngồi xuống đi.”

Như Nguyệt ngồi xuống. Hạ Vũ Kinh quan sát cô, đã lâu không gặp, cô không có gì thay đổi, vẫn xinh đẹp như khi nào, chỉ là có thêm sự dịu dàng của người mẹ và sự nghiêm túc của một người phụ nữ thôi.

“Anh tìm tôi làm gì?”

“Anh muốn thỏa thuận một chuyện.”

Như Nguyệt nhìn hần, hần nói tiếp:

“Đồng Đồng và Bối Bối sẽ do anh nuôi, em đừng lo. Anh sẽ cho em một căn nhà ở gần anh, mỗi ngày anh đều sẽ đến vui mẹ con em.”

Hần vừa nói xong đã bị Như Nguyệt hắt li nước lạnh vào mặt, Như Nguyệt tức giận nói:

“Anh xem tôi là cái gì vậy? Đồ chơi à? Hay là dụng cụ phát tiết?”

Hạ Vũ Kinh lấy tay lau mặt nói:

“Nếu không đồng ý, anh đành phải ra tòa dành quyền nuôi con rồi.”

Như Nguyệt nghe thế cười khinh bỉ nói:

“Anh đừng quên, chính anh đã ruồng bỏ mẹ con tôi. Hơn nữa, vợ anh – Mộc Thiên Nhu cùng con gái bảo bối của anh sẽ để yên cho Đồng Đồng và Bối Bối sao? Nực cười, tôi nói cho anh biết, nếu anh muốn ra tòa, cứ tự nhiên. Hơn nữa, anh có thể bị bắt về tội ngoại tình. Đương nhiên, việc ấy không ảnh hưởng gì đến tôi. Vì anh và Mộc Thiên Nhu chính là người có lỗi.” Như Nguyệt nói xong liền bỏ đi.

Hạ Vũ Kinh thần thờ ngồi đó, đúng thế. Chính hắn là người đã ruồng bỏ bọn họ trước, hắn không có tư cách nuôi Đồng Đồng và Bối Bối...

Đồng Đồng thấy Như Nguyệt đi ra vội cúi người xuống. Như Nguyệt vừa mới vào xe, nước mắt đã không nhịn được mà trào ra.

Cô đã tự nhủ không được khóc, nhưng không được...

“Hạ Vũ Kinh.. t..ôi không có phép anh cướp... Đồng Đồng và Bối... Bối đâu. Không bao giờ.” Như Nguyệt vừa khóc vừa nói.

Đây là loại kính đặc biệt, ở bên trong có thể nhìn ra phía bên ngoài chứ bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong nên Như Nguyệt mới có thể khóc như thế.

Đồng Đồng nghe thế liền hiểu được bọn họ đã nói những chuyện gì. Người đàn ông này sao lại có thể vô sỉ như vậy? Ông ta nghĩ cậu cùng Bối Bối sẽ đồng ý sao? Nực cười =))))

.
.
.

Như Nguyệt trở về nhà liền nằm xuống ngủ. Đồng Đồng lấy điện thoại của Như Nguyệt ra, lưu số vào máy mình rồi gọi vào số Hạ Vũ Kinh, nói muốn gặp mặt hắn.

Hạ Vũ Kinh kích động. Đồng Đồng biết hắn là ba của cậu rồi sao?

~~~~

Đồng Đồng nhìn Hạ Vũ Kinh một lúc rồi mới nói:

“Lúc này ông đã hẹn mẹ tôi để nói chuyện dành quyền nuôi con?”

“Đồng Đồng, nghe ba nói...”

“Ba? Tôi có ba sao? Tôi có ba mà mẹ tôi phải một mình dẫn chúng tôi đi khám thai, một mình mua đồ cho bọn tôi, một mình chăm sóc chúng tôi sao? Ông đừng mơ tôi sẽ đồng ý. Có lẽ ông có thể dụ được Bối Bối, nhưng đối với tôi thì không. Tôi cảnh cáo ông, nếu ông còn có ý định đó nữa. Đừng trách tôi.”

Sau khi nói xong Đồng Đồng liền đứng dậy, đi vào xe, bảo tài xế lái nhanh. Không thèm quay đầu lại nhìn Hạ Vũ Kinh...

...

Câu nói của Đồng Đồng cứ quay đi quay lại trong đầu Hạ Vũ Kinh. Đúng vậy, hắn không có tư cách làm chồng cô, không có tư cách làm ba của Đồng Đồng và Bối Bối.

Một giọt nước mắt rơi xuống. Đây là lần đầu tiên hắn khóc, lúc nhỏ, cho dù có làm gì, hắn vẫn giữ cái tính kiêu ngạo, không sợ ai... Thật không ngờ, bây giờ hắn lại khóc...

.
.
.

Đồng Đồng về đến nhà, Như Nguyệt vẫn chưa dậy, cậu chạy xuống tìm ông cố. Cậu kể hết cho ông cố nghe.

“Đồng Đồng, tuy trước nay ta không biết chuyện của mẹ con và ba con. Nhưng ta có thể chắc rằng, ba mẹ con vẫn còn rất thương yêu nhau. Chỉ là có

một vài lí do nên mới xảy ra chuyện như vậy thôi. Con đừng nên nói vậy, ba con sẽ đau lòng.” Hàn lão gia thở dài nói.

“Nhưng ông cố, con vẫn sẽ không chấp nhận ông ta.” Đồng Đồng cứng đầu nói.

“Con không hiểu sao? Bao nhiêu năm qua có rất nhiều theo đuổi mẹ con, nhưng mẹ con đều từ chối. Điều đó chứng tỏ, mẹ con vẫn còn rất yêu ba con.”

“Không phải như vậy. Hôm nay con sẽ bảo chú Đỗ đến đây ăn trưa.”

Hàn lão gia thở dài nhìn Đồng Đồng bỏ đi. Ông sắp đi rồi, một mình Nguyệt nhi có thể trông chừng hai đứa bé không chứ?

“Giám đốc,... lão gia, đã đặt vé máy bay, 4h chiều ngày 3/8 sẽ xuất phát.” Thư kí Hoàng nói.

“Ừ, tôi biết rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

“Chú Đỗ.” Đồng Đồng lấy điện thoại gọi cho Đỗ Mạc Thần.

“Đồng Đồng, con gọi chú làm gì thế?” Đỗ Mạc Thần cười hỏi.

“Chú về nước chưa?”

“Chưa, chiều mai chú sẽ về, nhưng để làm gì thế? Ông cố con sắp đi sao?”

“Đúng, nhưng không phải chuyện đó.”

“Vậy là chuyện gì?”

“Còn biết ba mình là ai rồi.”

“Sao lại có chuyện đó được?” Đỗ Mạc Thần vội hỏi, nếu Đồng Đồng đã biết ba cậu là ai thì đồng nghĩ với việc Hạ Vũ Kinh đã biết đến sự tồn tại của Đồng Đồng và Bối Bối. Hắn không thể chần chừ được nữa.

“Đồng Đồng, con đâu rồi?” Giọng của Như Nguyệt vang lên.

“Con đang thay áo quần ạ. Khi nào chú về, con sẽ kể mọi thứ cho chú. Bây giờ mẹ con tìm con rồi.”

“Ừ, mai chú sẽ về...”

Đỗ Mạc Thần tắt điện thoại, trầm ngâm suy nghĩ. 4 năm, hắn tiếp xúc với Như Nguyệt, cũng dần có tình cảm với cô, nhưng lại nghĩ đến chính cô đã khiến Thiên Nhung chết, hắn không thể chấp nhận được.

Hắn vẫn còn nhớ rõ, nụ cười ấy, ánh mắt ấy, giọng nói ấy...

Nghĩ đến Thiên Nhung, hắn liền ném chiếc ly trên bàn.

Nếu không phải hắn, cô ấy đã không chết. Hắn sẽ không cần phải làm những việc này.

Hắn đứng dậy, đi ra ngoài ban công, ngắm nhìn ánh trăng sáng trên trời, thời gian trôi qua nhanh thật đã 15 năm rồi...

~~~ Flash Back ~~~

“Thần à, anh Kinh đã nhận lời tỏ tình của tớ rồi. Tớ vui quá đi.”

“Thần, hôm nay tớ và anh Kinh đã có buổi hẹn hò đầu tiên. Vui lắm, ai nấy đi qua đều nhìn mình với ánh mắt ngưỡng mộ.”

“Thần, hôm qua, tớ,... với anh Kinh đã qua đêm cùng nhau. Tuy đau, nhưng tớ cảm thấy rất hạnh phúc, lần đầu tiên của tớ là cho người mình yêu.”

“Hức, Thần, .tớ.. phải ... Ngoài DDLQĐ và Wattpad ra, những trang web khác đều là ăn cắp làm sao đây? Kinh không yêu tớ, người anh ấy yêu là Hàn Như Nguyệt. Đứa bé phải làm sao? Thần, tớ không biết phải làm gì cả.”

“Thần, đứa bé không còn nữa rồi. Tớ sống còn ý nghĩa gì nữa...”

Đỗ Mạc Thần nắm chặt tay lai. Thiên Nhung, cậu đừng lo. tớ đang từng bước, từng bước trả thù cho cậu. Cậu hãy yên nghỉ đi, mọi chuyện có tớ lo rồi...

.
.
.

“Ông xã, ông xã. Anh bị sao vậy?”

Hạ Vũ Kinh trầm ngâm suy nghĩ không nghe tiếng Mộc Thiên Nhu gọi. Cho đến khi cô lay người mới thoát ra khỏi cái suy nghĩ ấy.

“Anh làm gì mà mấy ngày nay cứ suy nghĩ thế? Công ty có chuyện gì sao? Em có giúp gì được không?”

“Không có gì, có chút chuyện nhỏ thôi. Em không cần quan tâm đâu.”

“Anh xuống nhà ăn tối đi, mà Vũ Linh khi nào về? Nó đi chơi khá lâu rồi đấy. Anh không lo à?”

“Nó 27 tuổi rồi, bây giờ chỉ cần tìm chồng cho nó thôi. Biết đâu, ngày mai nó đột nhiên về, dẫn theo một người đàn ông nữa và nói đây là bạn trai của nó?” Hạ Vũ Kinh nói đùa.

Ai mà ngờ...

“Mẹ, anh hai. Đây là Thomas, bạn trai của con, con với anh ấy đã quen nhau 3 năm nhưng bây giờ mới giới thiệu cho mẹ, anh ấy hơn con 2 tuổi, là 29 tuổi. Ba mẹ anh ấy đều là giáo sư trong trường đại học X, anh ấy hiện là bác sĩ khoa tim” Hạ Vũ Linh giới thiệu.

Hạ Vũ Kinh sững sờ, hần chỉ nói đùa thôi mà.

Thomas cười, giới thiệu lại mình một lần nữa:

“Chào mọi người, tôi là Thomas Gold. Năm nay 29 tuổi, hiện đang làm bác sĩ khoa tim ở bệnh viện I, lúc trước tôi làm ở Úc, nhưng mới được chuyển công tác về đây. Mẹ tôi là giáo sư môn Lịch sử, còn ba thì dạy môn Toán. Tôi còn có 2 em gái sinh đôi đang học cấp 3. Về ý định kết hôn với Linh Linh thì tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ là cô ấy nói là muốn chờ thêm 1 chút nữa thôi.” Thomas nói tuy còn chưa phát âm đúng, nhưng nói chung nghe vẫn hiểu.

“Gia đình cậu rất gia giáo nhỉ. Vậy chắc cậu rất nghiêm túc?” Hạ phu nhân xem xét ‘con rể’ của mình.

“Vâng, điểm yếu duy nhất của cháu là quá nghiêm túc.” Thomas gật đầu thừa nhận.

Hạ Vũ Kinh lấy điện thoại nhờ người điều tra Thomas, em rể hần, đương nhiên phải là người đang hoàng. Không khéo, cô em gái của hần lại bị lừa tình.

.
.
.

“Đồng Đồng, Bối Bối hôm nay đến sớm thế?” Cô giáo của họ cười hỏi.

“Hôm qua Bối Bối ngủ sớm nên sáng dậy đi bộ với mẹ, chỉ có anh hai là mẹ gọi mãi mới dậy thôi ạ.” Bối Bối ngây thơ nói.

Đồng Đồng hừ một tiếng, sao cậu lại có đứa em gái ngây thơ như thế nhỉ? Cậu kéo tay Bối Bối về chỗ ngồi, Hạ Thiên Di chạy lại nói:

“Đồng Đồng, sao cậu không đến dự sinh nhật của tớ?”

Đồng Đồng không trả lời, lấy sách (truyện tranh) ra đọc. Người này thật phiền phức, cậu đã không muốn nói chuyện rồi mà cứ hỏi mãi. Đã thế, đây còn là con gái của người đã cướp chồng, là em gái cùng cha khác mẹ của cậu. Cậu vĩnh viễn sẽ không nói chuyện với hạng người này.

“Di Di, lúc anh ấy đang đọc sách, không được ai làm phiền.” Bối Bối khuyên Hạ Thiên Di.

“Sách đâu mà sách? Đây rõ ràng là truyện Hoàng tử ếch.” Hạ Thiên Di cãi.

Đồng Đồng tuy không thích đọc sách, Ngoài DDLQĐ và Wattpad ra, những trang web khác đều là ăn cắp chỉ thích đọc truyện tranh, nhưng không muốn người khác nói cậu đọc truyện tranh, mà là đọc sách. Như Nguyệt với Bối Bối biết rõ nên không nói gì, chỉ có người ngoài không hiểu. Và trường hợp gần đây nhất là Hạ Thiên Di ư

Đồng Đồng tức giận, ném quyển truyện tranh xuống dưới đất, ra ngoài.

Cô giáo thấy vậy cũng không làm được gì. Mẹ của Đồng Đồng đã nói trừ trường hợp đánh nhau, hay chửi bới ai, cô mới được can thiệp, còn những lúc khác thì không, thì Đồng Đồng biết cậu đang làm gì.

Bối Bối nhặt quyển truyện, bỏ vào tủ sách, sau đó thờ dài:

“Tớ nói rồi mà, cậu không nghe thôi.” Sau đó đi chơi với những người khác.

Hạ Thiên Di tức giận, nhưng không làm được gì. Hàn Vũ Phong, cậu quá quắt lắm!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Bây giờ mỗi lần Hạ Vũ Kinh đến đón Hạ Thiên Di, Đồng Đồng liền tránh mặt, nếu Bối Bối bắt chuyện, cậu lập tức sẽ lúi Bối Bối đi chỗ khác, không chút thương tiếc.

Tuy cậu không muốn làm như vậy, nhưng cậu không thể tha thứ cho ông ta được. Chiều nay chú Đỗ về, cậu sẽ nhờ chú Đỗ nói chuyện với ông ta, để ông ta không tiếp cận mẹ của cậu nữa.

.

.

.

Đỗ Mạc Thần vừa xuống sân bay đã về bệnh viện, cất tạm hành lý ở đó, rồi lấy xe đến trường mẫu giáo của Đồng Đồng và Bối Bối. Vừa đúng giờ ra về.

“Chú Đỗ.” Bối Bối thấy Đỗ Mạc Thần liền gọi lớn.

Đồng Đồng đang định gọi cho Như Nguyệt nghe thấy thế liền cắt điện thoại, vui mừng hỏi:

“Chú Đỗ, chú đến đón bọn cháu à?”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ cho mẹ một bất ngờ nhé.” Đỗ Mạc Thần cười nói.

“Vâng.” Đồng Đồng và Bối Bối đồng thanh đáp.

Đỗ Mạc Thần dẫn Bối Bối và Đồng Đồng lên xe thì bị Hạ Vũ Kinh thấy. Đỗ Mạc Thần không để ý, lái xe về nhà Như Nguyệt.

Hạ Vũ Kinh thấy lạ, em họ hẳn biết Đồng Đồng và Bối Bối sao? Không thể nào, làm sao có thể?

“Ba.”

Hạ Thiên Di gọi, kéo áo Hạ Vũ Kinh. Hạ Vũ Kinh giật mình, cười gượng gạo nói:

“Chúng ta về thôi.”

“Dạo này ba lạ lắm, không để ý gì hết, ba không thương Di Di nữa đúng không?” Hạ Thiên Di nói với Hạ Vũ Kinh.

Hạ Vũ Kinh thờ dài, xoa đầu Hạ Thiên Di nói:

“Không có, ba thương Di Di nhất.”

Hạ Thiên Di không nói gì, bấu môi trèo lên xe, không để ý đến Hạ Vũ Kinh.

Hắn lại tiếp tục thờ dài, cũng (Ngoài DDLQĐ và Wattpad ra, những trang web khác đều là ăn cắp) tại hắn cả thôi, dạo này lo chuyện của Tiểu Như, Đồng Đồng với Bối Bối, hẳn quả thật không để ý đến Nhu Nhu và Di Di.

“Di Di, hôm nay cả nhà ta đi ăn tối nhé.”

Hạ Thiên Di nghe thế, tươi tỉnh hẳn, cười nói:

“Vâng!”

.

.

.

Như Nguyệt đang định đi đón Đồng Đồng và Bối Bối lại nhận được điện thoại của Đỗ Mạc Thần, nói là đã đón Đồng Đồng và Bối Bối, rồi mời cô và Hàn lão gia đi ăn tối, vì sáng mai, Hàn lão gia sẽ đi.

Như Nguyệt cũng không tiện từ chối, nói cho Hàn lão gia để ông chuẩn bị rồi cũng tự chuẩn bị cho mình.

.

.

.

Như Nguyệt lái xe đưa Hàn lão gia đến nhà hàng Pháp, Đỗ Mạc Thần, Đồng Đồng và Bối Bối đã ngồi bên trong, đợi 2 người đó đến.

Như Nguyệt và Hàn lão gia vào chỗ ngồi, Như Nguyệt cười hỏi:

“Sao anh về mà không nói gì thế? Để em ra đón anh.”

“Có gì đâu, làm phiền em cũng không tiện.”

Như Nguyệt cười nhẹ, xem menu, hỏi Đồng Đồng và Bối Bối:

“2 đứa muốn ăn gì?”

Bối Bối nói trước:

“Bối Bối ăn Bánh tart hành tây với salad hoa quả.”

“Còn con Thịt xiên nướng với khoai lang sợi và sốt Bearnaise.”

Phục vụ nghe thế ghi lại, Hàn lão gia nói:

“Gan ngỗng, nấu kỹ nhé.”

“Vâng.” Phục vụ nói.

Như Nguyệt nhìn Đỗ Mạc Thần cười hỏi:

“Còn anh?”

“Ừm... Món gà vùng Provence đi.” Đỗ Mạc Thần cười nói.

“Cho tôi 2 suất Món gà vùng Provence nữa là được.”

“Vâng, mọi người chờ chút.”

Mọi người đang ngồi chờ, Bối Bối chơi với Đỗ Mạc Thần, thì:

“Ồ, anh họ.”

Như Nguyệt cùng Đỗ Mạc Thần giật mình, đây là giọng của Hạ Vũ Linh mà.

Đỗ Mạc Thần lấy lại tinh thần, cười nói:

“Linh Linh, em đi đâu thế?”

“Em đi ăn tối với mẹ và anh hai, ủa, bé gái này dễ thương quá. Ai đây ạ?” Hạ Vũ Linh nhìn Bối Bối hỏi. Cô nhìn mấy người ngồi cùng Đỗ Mạc Thần.

“Bộp.” Túi xách của Hạ Vũ Linh rơi xuống.

Thomas thấy lạ hỏi, tiện tay lấy túi xách cho Hạ Vũ Linh.

“Linh Linh, em sao thế? A, Katty, lâu rồi không gặp.” Thomas nhận ra Như Nguyệt, chào hỏi.

Như Nguyệt cười gượng gạo, gật đầu, sao lại gặp Vũ Linh và Thomas ở đây chứ? Vũ Linh nói đi với gia đình, vậy là dì Hạ, Mộc Thiên Nhu và Hạ Vũ Kinh đang ở đây.

Bối Bối cũng nhận ra Thomas, gọi:

“Chú Thomas.”

“Ừa, Michael với Mia đều ở đây sao? Đi ăn với mẹ hả? Đây là ba 2 đứa sao?” Thomas cười hỏi.

Đỗ Mạc Thần thăm rủa. Chết tiệt! Sao lại gặp ở đây chứ?

Mộc Thiên Nhu vừa bước vào nhà hàng, thấy Hạ Vũ Linh và Thomas đang đứng ở 1 chỗ, liền đi lại hỏi:

“Vũ Linh, Thomas, sao 2 đứa còn ở đây? Chúng ta đặt bàn rồi mà.”

“Bộp.” Bây giờ, đến lượt túi xách của Mộc Thiên Nhu rơi xuống. Không thể nào, không thể nào, Hàn Như Nguyệt đã chết rồi mà. Không thể nào.

Hạ Vũ Linh lấy lại bình tĩnh, hỏi Như Nguyệt:

“Chị Như Nguyệt, mấy năm qua không có tung tích của chị, sao bây giờ chị lại ở đây? Đi cùng anh họ, lại quen với Thomas?”

Như Nguyệt cúi đầu, không nói gì. Thomas nói:

“Thực ra, bọn anh từng là bạn khá thân, nhưng sau khi cô ấy về nước thì mất liên lạc, bây giờ mới gặp lại. Nhưng sao em lại biết Katty?”

Mộc Thiên Nhu lấy tay che miệng, (Ngoài DDLQĐ và Wattpad ra, những trang web khác đều là ăn cắp) Katty? Cái cô đầu bếp mà cô từng muốn mời làm đầu bếp lúc sinh nhật Di Di ư? Không được rồi, nếu Kinh thấy cô ta và 2 đứa bé này, ... Không được, cô không thể để cho Kinh với mẹ thấy được.

“Linh Linh, Thomas, chúng ta vào bàn thôi. Không thì họ hủy bàn đấy.”

Thomas đỡ Hạ Vũ Linh đi theo Mộc Thiên Nhu. Hạ Vũ Linh quay đầu lại, nhìn Đồng Đồng và Bối Bối. Đó là 2 đứa cháu của cô sao?...

Hạ phu nhân và Hạ Vũ Kinh đi vào sau cùng, không để ý đến Như Nguyệt. Như Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm, nói:

“Chúng ta đi nhà hàng khác thôi. Lỡ gọi món rồi thì cứ trả tiền cho họ đi.”

“Vậy mọi người ra xe trước đi, anh trả cho.”

“Nhờ anh vậy.”

Hàn lão gia hừ lạnh, tuy không biết chuyện này có phải là do cậu ta sắp đặt không. Nhưng ánh mắt, cử chỉ lúc này của cậu at đều hiện lên vẻ giả dối...

Dạo này có ít Cmt quá :(((

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

“Linh Linh, con sao thế?” Hạ phu nhân hỏi, nhưng Hạ Vũ Linh không trả lời, chỉ cúi đầu xuống.

Thomas đành nói:

“Con cũng không biết chuyện như thế nào. Nhưng sau khi gặp Katty, mặt cô ấy tái nhợt.”

Hạ Vũ Kinh nhú mày, Katty... Katty không phải là tên nước ngoài của Tiểu Như sao? Linh Linh gặp Tiểu Như sao? Bọn họ ở đây? Hạ Vũ Kinh nhìn xung quanh, rõ ràng không có, lúc này có một đám người vừa đi ra. Chẳng lẽ đó là Tiểu Như? Cô ấy thấy hắn nên mới bỏ đi sao?

Hạ phu nhân thấy sắc mặt của Hạ Vũ Kinh cũng kém đi, nên không hỏi nữa, đợi khi nào Linh Linh bình tĩnh rồi bà sẽ hỏi.

Mộc Thiên Nhu trầm than, không được rồi, con tiện nhân Hàn Như Nguyệt đó làm sao có thể còn sống chứ?

Ở đây, chỉ có Di Di và Thomas là không biết chuyện gì xảy ra...

.

.

.

Hôm sau:

“Ông cố đừng đi mà, ở lại với Bối Bối đi.” Bối Bối mặt đầy nước mắt, ôm chân Hàn lão gia nói. Khuôn mặt trắng nõn của Bối Bối bây giờ đỏ bừng, nước mũi, nước mắt tùm lum. Nhìn rất đáng thương.

Đồng Đồng tuy không nói gì, nhưng nước mắt cũng rơi.

Như Nguyệt cùng Hàn lão gia không nhớ nhìn Bối Bối, Đồng Đồng như vậy, cho dù bề ngoài Đồng Đồng nhìn cứng rắn như thế nào, thì vẫn chỉ là một đứa bé 4 tuổi không hơn không kém.

Như Nguyệt nhẹ giọng an ủi:

“Đồng Đồng, Bối Bối, 2 đứa phải hiểu cho ông cố chứ. Các con cũng muốn ông cố sống thật lâu đúng không nào? Bây giờ Bối Bối buông ông cố ra đi, sắp trẻ giờ bay rồi.”

Bối Bối nghe thế buông Hàn lão gia ra, nhưng vẫn khóc. Đỗ Mạc ngồi xuống, bế Bối Bối lên. Vuốt vuốt lưng của bé. Bối Bối ôm chặt cổ Đỗ Mạc Thần, nước mắt không ngừng rơi.

Hàn lão gia thở dài, không nói gì, cùng Thư kí Hoàng lên máy bay. Ông chỉ sợ, càng ở lại đây, càng luyến tiếc...

.

.

.

Đỗ Mạc Thần nhẹ nhàng đặt Bối Bối xuống giường. Lúc này, Bối Bối đã vì mệt mà ngủ thiếp đi. Đồng Đồng cũng cảm thấy mệt mỏi nên cũng đi ngủ luôn. Bây giờ mới 10h sáng, còn chưa đến bữa trưa, nhưng Như Nguyệt cũng đành để Đồng Đồng và Bối Bối ngủ.

“Cảm ơn anh.”

“Không sao, bây giờ anh còn có việc ở bệnh viện, không thể ở lại ăn trưa với em được. Lần khác nhé.”

“Vâng, không sao.” Như Nguyệt cười nhẹ, tiễn Đỗ Mạc Thần ra cửa.

Đỗ Mạc Thần lên xe, cười với Như Nguyệt lần nữa rồi rời đi.

Nụ cười của Như Nguyệt tắt hẳn, thay vào đó là sự buồn rầu. Ông ngoại đi, cô đương nhiên là rất buồn, chỉ là không thể hiện ra ngoài thôi.

Như Nguyệt nhìn căn nhà rộng, nhưng vắng vẻ này, cô lại thở dài. Thôi, không sao, còn có Đồng Đồng và Bối Bối nữa mà.

Như Nguyệt mở laptop ra, xem doanh thu của các nhà hàng bằng Email. Tháng này doanh thu vẫn tăng đều, không giảm. Chắc, nhắc đến chuyện nhà hàng, cô lại nhớ đến chuyện tối qua. Mộc Thiên Nhu đã biết cô vẫn còn sống, chắc chắn sẽ không dễ yên, không biết cô ta đã thấy Đồng Đồng và Bối Bối chưa nữa.

Aizz, dạo này có nhiều chuyện quá, không được thư giãn, để chiều nay cô đi matxa, sẵn tiện đưa Đồng Đồng và Bối Bối đi chơi luôn, lâu rồi 3 người bọn cô không ra ngoài với nhau.

Như Nguyệt kiểm tra xong tất cả các doanh thu rồi cũng đi ngủ.

.

“Linh Linh, con nói thật sao?” Hạ phu nhân không tin vào tai mình, hỏi lại Hạ Vũ Linh.

Hạ Vũ Linh gật đầu, thật sự bây giờ cô rất khó để bình tĩnh, mấy năm không gặp nhau, chị Như Nguyệt lại xuất hiện với anh họ, cô có nghe được tin đồn là anh họ đã có bạn gái. Lúc đó cô rất vui, vì sau chị Thiên Nhung, đây là lần đầu tiên cô nghe tin đồn như vậy. Ai ngờ lại là chị Như Nguyệt.

“Mẹ à, Thomas là bạn ở cùng khu chung cư với chị Như Nguyệt, nếu hỏi anh ấy, có thể sẽ biết được chuyện gì đó.” Hạ Vũ Linh nhớ lại chuyện ở nhà hàng, vui mừng nói.

Hạ phu nhân nghe thế kích động:

“Vậy, mau đi thôi.”

“Tôi là Hàn Như Nguyệt, đã đặt chỗ trước, 1 người lớn và 2 trẻ em.”

“Vâng, cô Hàn, mời đi lối này.” Nhân viên tiếp tân cung kính nói.

Đồng Đồng và Bối Bối ngoan ngoãn đi theo mẹ, bọn họ vừa vào phòng, lại có thêm 2 người bước vào.

“Tôi là Mộc Thiên Nhu, đã đặt chỗ trước, 1 người lớn và 1 trẻ em.”

“Vâng, mời đi lối này.”

Mộc Thiên Nhu đến đây là vì dạo này cô có nhiều chuyện rất tức giận, muốn đi matxa để giải stress, sẵn tiện dẫn Di Di đi chơi luôn. Lo chuyện của Hàn Như Nguyệt, đã đủ để stress nặng rồi.

“Mẹ, con đi tắm bồn đây.” Hạ Thiên Di kéo tay Mộc Thiên Nhu nói.

“Ừ.” Mộc Thiên Nhu cười với Hạ Thiên Di sau đó quay sang nói với nhân viên: “Dẫn con bé đi đi.”

“Vâng.”

Hạ Thiên Di đi qua phòng riêng của Như Nguyệt, liền nghe thấy tiếng của Đồng Đồng và Bối Bối, nhưng bé chỉ nghĩ đó chỉ là giống nhau nên không để ý.

Aizz, dạo này cạn kiệt ý tưởng nên truyện có vẻ nhàm quá, nhưng mấy nàng đừng lo ^^ Mấy chương sau sẽ khá gay cấn :))

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Như Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.